

Enver Hoxha: Rapport till Albanska Arbetets Partis sjunde kongress 1 november 1976

Publicerad på svenska av Oktoberförlaget (1977)

Översättning: Lars-Olof Andersson (från engelskt original publicerat i Tirana 1976)

INNEHÅLL

Inledning.....	1
I. Den nya konstitutionen — en stor historisk seger för partiet och folket	4
II. Landets ekonomiska utveckling och partiets uppgifter	13
III. Vi måste ständigt stärka partiet och ytterligare befästa dess ledande roll.....	35
IV. Partiets kamp på den ideologiska fronten	52
V. Den internationella situationen och Folkrepubliken Albanis utrikespolitik.....	76
VI. Den marxist-leninistiska rörelsen och kampen mot den moderna revisionismen.....	102
Noter.....	122

Inledning

Kära kamrater!

Fem år har gått sedan partiet samlades till sin sjätte kongress och lade fast riktlinjerna för den ekonomiska och sociala utvecklingen i vårt land under den period som gått sedan dess. De viktiga uppgifter den ålade partiet har slutförts framgångsrikt. Idag samlas vårt parti till sin sjunde kongress väl förberett och fast beslutet att åta sig nya och ännu svårare uppgifter, att bära socialismens och kommunismens sak ständigt framåt till seger i Albanien.

Vårt folk och vårt parti kommer till denna kongress fullt av vitalitet och dynamisk kraft, stolta över framgångarna de uppnått och med orubblig tro på framtiden. Verkligheten har återigen bevisat att partiets marxist-leninistiska linje är fullständigt riktig, att den väg det leder vårt folk är den riktiga när det gäller att bygga socialismen, en väg som leder till ytterligare stärkande av vårt hemlands frihet och oberoende.

Inrikespolitiskt är situationen sund och stabil på alla områden och på alla fronter. Partiets marxist-leninistiska linje, de storartade framgångar som vi uppnått, en riktig utveckling av klasskampen, har lett till att vårt folks politiska och moraliska enhet ytterligare stärkts, liksom till att de obrytbara banden mellan folket och partiet stärkts, och till att en kraftfull revolutionär atmosfär skapats.

Under partiets ledning har arbetarklassen, bondekooperativen och folkets intelligentsia på det hela taget framgångsrikt genomfört de grundläggande uppgifter inom ekonomins och kulturens område som lades fast av partiets sjätte kongress. Under de gångna fem åren har produktivkrafterna inom alla ekonomins grenar utvecklats, den materiella och tekniska grundvalen för socialismen har stärkts och de socialistiska produktionsförhållandena har ytterligare stärkts.

Partiets program för att bygga en avancerad tung och lätt industri, genom expansion inom nya moderna produktionsgrenar, har i praktiken visat sig fullt genomförbart. Nu kan vi med tillfredsställelse konstatera att genom den snabba industrialiseringen har partiets målsättning, att omforma Albanien från en jordbruks-industrination till en industri-jordbruksnation, kommit närmare sin fullbordning än någonsin. Tack vare arbetarnas yrkesskicklighet, genom deras ihärdighet och deras klara förstånd har det stora metallurgiska kombinatet i Elbasan börjat producera det första stålet i Albaniens historia. Oljeraffinaderiet i Ballsh kommer snart att tas i bruk och de rika oljetillgångarna i vår jord kommer då att bearbetas till varor som vårt lands ekonomi har stort behov av. Vattenkraftverket Fierza vid floden Drin står snart färdigt, tillsammans med många andra projekt. Med de nya fabrikerna och verkstäderna som har tagits och kommer att tas i bruk, kommer en annan av vårt partis målsättningar, att på rationellast möjligast sätt utnyttja, bearbeta och öka värdet på våra råvaror, att fullbordas.

Vi är alla vittnen till den radikala förändring som äger rum inom jordbruket. Som ett svar på partiets uppmaning, med en aldrig sviktande patriotism, ett outtröttligt arbete och med ett orubbligt förtroende för sin egen styrka, lyckades i år, för första gången, bondekooperativen och arbetarna på de statsägda jordbruken producera all den brödsäd som landet behöver. Som ett resultat av speciella insatser från partiets sida har jordbruket snabbt mekaniserats och en snabb ökning av mängden varor från jordbruk och boskapsfarmer kunnat garanteras. Enligt de instruktioner som sjätte kongressen gav har kooperativ av en högre typ upprättats och organisationen och ledningen av ekonomin inom jordbruket har förbättrats ytterligare.

Åtgärder har vidtagits som lett till att skillnaderna mellan stad och land ytterligare minskats. Vårt lands berg och slätter sjuder nu av det stora arbetet att göra dem ännu bördigare, att göra vårt land ännu rikare, ännu vackrare och ännu kraftfullare.

Viktiga framsteg har också gjorts när det gäller att fördjupa den socialistiska revolutionen på det ideologiska och kulturella området, i hela partiets arbete för massornas revolutionära utbildning. Partiets linje för skolans och utbildningens utveckling, på grundval av att förena utbildningen med verkliga livet, för att träna en ny generation som härdats av den proletära ideologin, utrustats med kunskaper och kultur, så att de blir förmögna att arbeta och försvara sig, genomförs ständigt och ger allt bättre resultat. Vår socialistiska kultur, vilken utvecklas i samklang med vad partiet lär, har lyfts till en högre nivå och blivit en kultur med ett brett revolutionärt innehåll och en klar nationell och folklig form. Ett kraftfullt uttryck för det är massornas kulturella och artistiska aktivitet som fått ett mäktigt uppsving, särskilt under de senaste åren. Massorna skapar sånger som berättar om det lyckliga livet under socialismen, vårt partis korrekta marxist-leninistiska linje och visdom, och om vårt hjältemodiga folk. Under speciell omsorg från partiets sida och under partiets direkta ledning har landets försvarspotential ytterligare ökat och stärkts. Med alla krafter strävar arbetarna och soldaterna ur folket till att göra Albanien till en ointaglig socialistisk bastion, under övning eller på post är de ständigt beredda att försvara revolutionen och dess framsteg mot varje hot från fienderna.

Partiets sjätte kongress gav arbetarklassen och det arbetande folkets massor i uppgift att ytterligare stärka proletariats diktatur, som den grundläggande garantin och villkoret för att kunna uppnå de stora mål som partiet och folket ställdes inför. Nu kan vi konstatera att de åtgärder som partiet vidtagit och genomfört ytterligare stärkt vår stat; utvecklat och förbättrat vår proletära demokrati, höjt det arbetande folkets direkta deltagande i landets ledning till en ny nivå.

Arbetarklassens insikt om sin förmåga och dess medvetenhet om den ledande roll den måste spela i ett socialistiskt land har ökat, upprättandet av arbetar- och bondekontrollen, partiets kamp för att utrota byråkrati, teknokrati och liberala avvikelser och tendenser har ytterligare berikat de erfarenheter som proletariats diktatur gjort i kamp för att försvara och konsolidera vår socialistiska ordning. De har i stor utsträckning bidragit till att spärra den väg som leder till borgerlig och revisionistisk degeneration och en återgång till kapitalismen. Detta är ett avgörande framsteg för partiet, arbetarklassen och folket.

Folkets obrytbara enighet, deras enighet runt partiets linje, är ett utmärkande drag i vår inrikespolitiska situation. Ett lysande uttryck för denna enighet, vilken grundas på en nära allians mellan arbetarklassen och bondekooperativen, är den beslutsamhet och beredskap som de arbetande massorna visar när det gäller att fullfölja det socialistiska uppbyggets uppgifter och att försvara vårt hemlands frihet och oberoende. Samma sak kommer till uttryck i den störtflod av skapande initiativ som kommer från arbetarklassen, bondekooperativen och folkets intelligentia på alla områden. Ett annat uppenbart uttryck för denna enighet är de känslor av broderlig solidaritet som finns inom det arbetande folket, mellan arbetarklassen och bondekooperativen, mellan alla skikt av vårt folk. Vårt partis slagord "En för alla, alla för en" har blivit en ny norm för den socialistiska moralen.

Den revolutionära atmosfär och stämning som råder i vårt land står i skarp kontrast till vad som händer runt omkring oss. Under denna period av svåra kriser, som skakat den kapitalistiska och revisionistiska världen, är det socialistiska Albaniens styrka och stabilitet,

vår politiska och ekonomiska stabilitet, bevis på socialismens överlägsenhet, riktigheten i partiets marxist-leninistiska linje och på att principen att lita till egna krafter är korrekt. Det faktum att det lilla socialistiska Albanien, trots att alla dessa politiska, ekonomiska, finansiella och andra stormar piskar våra kuster, är i stånd att ta itu med alla svårigheter och ständigt gå framåt, fyller allas våra hjärtan med en rättmätig stolthet. Men, samtidigt kräver den situation vilken vi lever och arbetar i, att vi mobiliserar hela vår styrka och all vår energi, all vår kunskap och all skapande talang, precis som vi gjort hittills, för att genomföra alla våra uppgifter till punkt och pricka, så att vårt socialistiska skepp kan segla framåt mot säkra kuster.

Den inrikespolitiska situationen i vårt land har stärkts och konsoliderats genom en hård klasskamp som vårt parti och folk bestämt genomfört på alla fronter, mot det fiendliga tryck som riktats mot oss från imperialister och revisionister som omger oss på alla sidor, mot den vildsinta ideologiska aggression som riktas mot vårt land varje dag, liksom mot den farliga verksamhet som fienderna bedriver inom landet och inom själva partiets led. Mot partiets och vårt folks stålhårda solidaritet, har alla planer och ränker, från såväl yttre som inre fiender, mot vårt parti och vår socialistiska ordning, mot vårt hemlands frihet och oberoende, slagits sönder och samman.

Kommunisterna och hela folket vet att under de senaste åren har partiet avslöjat och besegrat förrädisk och konspiratorisk verksamhet som riktats mot partiet från Fadil Paçrami och Todi Lubonja, från Beqir Belluku, Petrit Dume och Hito Çako, från Adbul Kellezi. Koço Theodhosi och Kiço Ngjela, vilka i maskopi med yttre fiender, syftade till att öppna dörren för revisionismen, att krossa proletariats diktatur och likvidera vårt hemlands oberoende.

Men dessa farliga fienders verksamhet och ränker led ett förkrossande nederlag. Tack vare partiets och dess lednings revolutionära vaksamhet och kamp, tack vare den marxist-leninistiska enheten bland partiets medlemmar och den obrytbara styrkan hos vår proletära diktatur, kunde dessa konspirationer som riktades mot partiet avslöjas. Partiet och proletariats diktatur slog till mot dem med järnhand och kastade dem på den sophög där alla förrädare mot revolutionen hör hemma.

Partiet steg ur denna kamp, rensat från allsköns förrädare och avskum, stärkt och ännu enhetligare, proletariats diktatur och socialismens ställningar hade stärkts ytterligare. Hela folket stödde kraftfullt partiet och dess marxist-leninistiska linje och slöt leden runt det och folkmakten ännu tätare. Partiet vidtog alla de åtgärder som var nödvändiga för att utrota och övervinna de skadliga verkningar som tillfogats oss av den fiendliga aktiviteten och sabotagen, och för att utrota de fel och brister som fienderna hade utnyttjat. Den revolutionära stämningen steg ännu högre i hela landet. Arbetarklassen, bönderna på kooperativen, folkets intelligencia, ungdomen och kvinnorna tog itu med arbetet med ny beslutsamhet och entusiasm för att genomföra de uppgifter som det socialistiska uppbygget och försvaret av landet ställde, för att kunna komma till partiets sjunde kongress med nya och ännu större segrar. Detta är ett levande bevis på att de inre och yttre fienderna aldrig kommer att finna en spricka hos vårt parti och vårt folk, att inga sabotage varifrån de än kommer, ska kunna undkomma kommunisternas och det arbetande folkets revolutionära vaksamhet, att proletariats diktatur i Albanien är stark och beredd att slå till hårt för att förgöra varje fiende.

Det är vår plikt att ytterligare konsolidera den sunda inrikespolitiska situation som råder i vårt land som ett resultat av det arbete som utförts under ledning av partiet och partiledningen, under självupppoffrande ansträngningar av hela folket, för att vårt hemland ska göra nya

framsteg och blomstra, för att socialismen ska gå framåt till nya triumfer och livet för hela vårt folk ska kunna bli bättre och bättre för var dag som går.

Den sjunde kongressen äger rum vid en tidpunkt när ett betydelsefullt jubileum inträffar, 35-årsjubileet av bildandet av det ärorika Arbetets parti. Detta var en stor dag, då vårt folks hopp om räddning och förvisning om den kommande segern föddes. Det är en dag som vi alla firar med glädje, en dag som påminner oss om den hjältemodiga väg vi vandrat och stärker oss och får oss att ta nya tag inför de nya strider och segrar som kommer. För vårt folk var grundandet av det albanska kommunistpartiet ett tecken på att en avgörande vändpunkt passerats i dess månghundraåriga historia. Grundandet av partiet lade den bergfasta grundval som det nya socialistiska Albanien nu byggs på.

Partiets trettiofem år långa revolutionära verksamhet är trettiofem år av hjältemodiga ansträngningar och strider i spetsen för den albanska arbetarklassen och folket, för att befria vårt hemland och för segern i revolutionen, för att frigöra Albanien från fattigdom och för att bygga upp landet ur ruinerna, och för att bygga ett liv, så rikt till sitt innehåll, så rättvist och lyckligt, som det vi lever idag. Under denna period har vi genomfört många segerrika strider mot otaliga fiender, både inre och yttre, mot USA-imperialismen och de moderna revisionisterna, vilka leddes av sovjetrevisionisterna, det har varit en period av kamp för att för all framtid kunna leva i frihet och oberoende, för att försvara den rätta vägen till socialismen och kommunismen. Det socialistiska Albanien starka internationella ställning, den stora prestige vi åtnjuter i världen, den starka stöd och den solidaritet Albanien åtnjuter bland världens alla revolutionära folk och våra många vänner, är resultatet av partiets korrekta linje i utrikespolitiken, av partiets och hela folkets ständiga och principfasta kamp mot imperialism och revisionism. Vi kan fullt och fast övertygade säga att de albanska kommunisterna alltid och med sin heder i behåll gjort sin plikt mot arbetarklassen och folket, precis som de fullgjort sina internationella plikter gentemot den internationella kommunismen och folken i alla länder till punkt och pricka.

I. Den nya konstitutionen — en stor historisk seger för partiet och folket

Kamrater!

Den sjunde kongressens delegater står inför den hedersamma och mycket ansvarsfulla uppgiften att säga sin mening om det socialistiska Albanien nya grundlag, vår stats nya konstitution.

Partiets sjätte kongress lade fast uppgiften att utarbeta riktlinjerna för en ny konstitution, i kongressens instruktioner sades att den nya konstitutionen skulle vare en fortsättning på den gamla. Detta skulle vara ett uttryck för den ständigt fortgående revolutionen i Albanien, den oavbrutna kampen för vårt lands frihet och oberoende och det socialistiska uppbygget. Å andra sidan måste den ta hänsyn till den situation vi lever i idag, det utvecklingsstadium som revolutionen hat nått. Den nya konstitutionen måste lagfästa de stora revolutionära omdaningar som genomförts och de framgångar som nåtts, den måste avspegla partiets allmänna linje för fullbordandet av det socialistiska uppbygget och vår stats vidare utveckling under proletariatets diktatur. Den gamla konstitutionen var en konstitution som svarade mot den period när vi lade grundvalen för socialismen, den nya konstitutionen måste däremot bli en konstitution som ska gälla under den period när vi fullbordar uppbygget av det socialistiska samhället.

Den nuvarande konstitutionen har passat oss alldeles utmärkt när det gällt att uppnå de lysande framgångar vi hittills åstadkommit. Men nu har den fullgjort sitt värv. Den innehåller många juridiska och politiska idéer som efter hand blivit extremt inskränkta och den svarar inte mot att revolutionen fördjupats och utvecklats på bred front. Detta har samband med det historiska stadium och de omständigheter under vilka den gamla konstitutionen antogs. Vid den tidpunkten stod partiet och landet inför stora och komplicerade problem, vilka för att kunna lösas krävde stort mod och stor klokhet, problem vilka påkallade omedelbara lösningar, men där varje steg måste tas för sig och där det inte fanns några möjliga genvägar. Folkets makt, vilken härstammade från det nationella befrielsekriget, måste konsolideras och fullbordas. Det ursinniga motståndet från de störtade härskande klasserna och deras försök att återupprätta det förgångna måste krossas. Den våg av varuproduktion i liten skala som bröt fram måste kontrolleras, begränsas och avledas, och det skikt av småbourgeoisier som fanns i städerna och på landet, och främst de arbetande bönderna måste vinnas för den socialistiska vägen. Den månghundraåriga efterblivenhet som vi ärvt från det förgångna måste övervinnas, och vi måste säkra vårt lands fria och oberoende utveckling längs den socialistiska vägen. Vårt lands försvar var i starkt behov av förstärkning för att kunna ta itu med varje tänkbar aggression utifrån. Dessutom var vi tvungna att åstadkomma en förändring i vårt folks mentalitet. En förändring som grundade sig på en proletär världsåskådning och moral. Folkrepubliken Albanis första konstitution, vilken partiet gav till folket, bidrog till lösningen av alla dessa stora historiska problem och uppgifter. Den blev grundvalen och ett program för alla de avgörande revolutionära omdaningar, vilka inträffat under de tre decennier vi levt ett fritt liv –landets industrialisering, den socialistiska omdaningen av landsbygden, genomförandet av den ideologiska och kulturella revolutionen och revolutionen inom utbildningen, hela samhällets frigörelse och alla våra framsteg.

Till följd av alla dessa segrar, hela denna omdaning och alla framsteg, liksom alla de möjligheter som öppnat sig för vårt land, har den omarbetning av konstitutionen som sjätte kongressen beslöt om blivit oundgänglig.

Under de år som gått sedan sjätte kongressen har partiets centralkommitté genomfört ett omfattande arbete som varit nödvändigt för att slutföra de studier och förberedelser som det nya utkastet till konstitutionen krävt. Centralkommitténs åttonde plenarmöte ägnade sig uteslutande åt denna fråga. Mötet undersökte det utkast som Folkförsamlingen publicerade och lade fram inför folket för diskussion under januari 1976.

Under den stora politiska och ideologiska aktivitet som följde gav folkets massor fritt utlopp för sina åsikter angående den nya grundlagen för vår stat under proletariatets diktatur. Omkring en och en halv miljon människor, praktiskt taget landets hela vuxna befolkning, deltog i de möten som hölls och omkring 300 000 deltog i diskussionerna.

Det enhälliga antagandet av utkastet till ny konstitution var, till sitt innehåll, en uppslutning runt partiets allmänna marxist-leninistiska linje och den revolutionära kurs som partiet slagit in på. Hundratals möten som hölls i arbetarcentra och jordbrukskooperativ, på skolor och med arméenheter, på kulturella och administrativa institutioner, liksom de tusen och åter tusen telegram till stöd för den nya konstitutionen, som sänds till centralkommittén, bär ett entydigt vittnesbörd om hela folkets stålhårda uppslutning runt partiet och dess linje, om deras optimism och tillförsikt inför den socialistiska framtiden.

De stora folkliga diskussionerna, som karakteriserats av att olika ståndpunkter på ett fritt och givande sätt dragits fram, av en livlig och konstruktiv debatt, var ett klart uttryck för vår

socialistiska demokrati i arbete och för folkets genuina överhöghet. Det är en demonstration av att i det socialistiska Albanien är det folket som är herrar, att ingenting görs mot deras vilja. "För de fattiga", sade en vanlig bonde under diskussionen om utkastet till den nya konstitutionen, "hade själva ordet 'lag' en gång en fruktansvärd klang. Det innebar ett hot om svält, ett hot om att bli kastad i fängelse, ett hot mot livet. Idag skapar folket själva sina lagar, och de gör det för sitt eget bästa".

De stora grupperna ur det arbetande folket som deltog på mötena kom med många användbara förslag och gav många värdefulla bidrag som kompletterade och förbättrade det förslag som lades fram för diskussion, de bidrog konstruktivt för att höja nivån på den grundlag som vår socialistiska stat behöver.

Utkastet till konstitution, som snart kommer att läggas fram inför Folkförsamlingen för slutgiltigt antagande, är ett juridiskt dokument av exceptionell betydelse. Det är ett dokument av ett stort teoretiskt och praktiskt, politiskt och ideologiskt värde på vilket vår sociala, ekonomiska och kulturella utveckling under den period då vi slutför uppbygget av det socialistiska samhället, kommer att baseras.

Den nya konstitutionen är genomsyrad av marxismen-leninismens ideologi och grundläggande principer, den förkroppsligar de lärdomar och revolutionära erfarenheter som vårt Arbetets parti gjort och den bär kännemärke av vårt folks breda massors skapande tänkande. Den kungör den vetenskapliga socialismens grundläggande principer och gör dem till sina egna, principer oundgängliga för ett äkta socialistiskt samhälle, i ett samhälle där proletariats diktatur upprättats, där arbetarklassen, med sitt eget parti i ledningen, verkligen spelar den ledande rollen.

Vår nya grundlag bekräftar ånyo de korrekta marxist-leninistiska principer vilka var grundvalarna för den tidigare konstitutionen för Folkrepubliken Albanien. Men den nya konstitutionen markerar ett nytt kvalitativt steg gentemot den nuvarande konstitutionen, den står i överensstämmelse med revolutionens nuvarande stadium och det stadium till vilket vårt land nått.

Samtidigt som den lagfäster de framgångar som uppnåtts och den utveckling utefter vägen mot socialismen som skett i landet, tjänar konstitutionen också som ett program för vår kamp och vårt arbete i framtiden. Målsättningen med konstitutionen är att ge största möjliga utrymme för att utveckla produktivkrafter och produktionsförhållanden som svarar mot ett äkta socialistiskt samhälle, att öppna vägen för den nya människans revolutionära frigörelse och utbildning, att ännu bättre slå vakt om och stärka den socialistiska ordningen och proletariats diktatur, att skapa bästa möjliga förhållande för landets vidare utveckling mot Kommunismen.

Samtidigt som konstitutionen summerar vårt partis linje och erfarenheter när det gäller den socialistiska revolutionens utveckling lagfäster detta viktiga dokument också de juridiska, politiska, ideologiska och ekonomiska ansträngningar som gjorts för att spärra vägen till revisionismen och till återupprättande av kapitalismen. I detta avseende utgör konstitutionen ett värdefullt och skapande bidrag från Albanska arbetets parti till den vetenskapliga socialismens teori och praktik.

Den nya konstitutionen döljer inte sin klasskaraktär. Den kungör och lagfäster vår stats karaktär, den säger att den är proletariats diktatur, den kungör och lagfäster partiets

odelade ledande roll i staten och i hela samhället, den kungör och lagfäster klasskampen som den viktigaste drivande kraften för hela vårt samhälle.

Socialism, sade Marx,

”...är proletarietets klassdiktatur, som ett nödvändigt övergångsstadium till att helt och hållet avskaffa klasskillnaderna, för att avskaffa de produktionsförhållanden på vilka de vilar, för att avskaffa alla de sociala förhållanden vilka motsvara dessa produktionsförhållanden, för att störta alla de idéer som är ett resultat av dessa sociala förhållanden.” (1)

Vårt lands revolutionära erfarenheter bekräftar fullständigt riktigheten i denna Marx' geniala lära. Proletarietets diktatur är det mäktiga och avgörande vapen som behövs för att föra den socialistiska revolutionen vidare framåt, till en fullständig och slutgiltig seger. Det är genom proletarietets diktatur som revolutionens alla viktiga uppgifter, att genomgripande utveckla den socialistiska ekonomin och kulturen, att organisera och leda uppbygget av socialismen och det klasslösa socialistiska samhället, kommer att förverkligas. En inte mindre roll spelar den i kampen för att befria det sociala livet under socialismen från alla rester från det gamla samhället, för att ur det arbetande folkets sinnen radera ut allt främmande som enbart tjänar till att hålla dem tillbaka, för att genomföra den kommunistiska utbildningen, för att ena hela folket runt den ledande kraften, arbetarklassen och dess parti, på vägen till socialismen och kommunismen.

Erfarenheterna från revolutionen och uppbygget av socialismen i Albanien visar att proletarietets diktatur är nödvändig för att arbetarklassen ska kunna slå ned gamla såväl som nya klassfienders motstånd och deras försök att återupprätta den gamla ordningen, för att proletariet ska kunna handskas med faror som hotar utifrån. Dessa faror härstammar från både imperialismens och socialimperialismens aggressiva avsikter och försök att krossa den socialistiska ordningen, antingen med vapenmakt och förtryck eller med isolering och svält, liksom ideologisk aggression från den kapitalistisk-revisionistiska världen, vilken varje dag sänder vågor av kontrarevolution och degeneration mot vårt lands gränser.

Att ständigt och oupphörligt stärka proletarietets diktatur under hela övergångsperioden mellan socialism och kommunism är också nödvändigt med tanke på de negativa erfarenheter som gjorts i Sovjetunionen och några andra länder. I dessa länder ledde övergivandet av de principer proletarietets diktatur vilar på till att revisionismen föddes. Revisionismen är kontrarevolutionens allra farligaste vapen. Den ledde till att den socialistiska ordningen krossades och till att det kapitalistiska slaveriet återinfördes och till socialfascism.

Socialismens fiender, både inom och utom landets gränser, har alltid riktat sina huvudslag mot proletarietets diktatur. Det är vanligt att revisionistiska förrädare och bourgeoisins lakejer riktar våldsamma attacker mot proletarietets diktatur, där de hänger sig åt den mest ohämmade demagogi, och säger sig vilja återinföra den förlorade demokratin. Föremålet för deras attacker är själva marxismen-leninismens kärna, de angriper revolutionen och det viktigaste av de instrument som proletariet använder för att bygga ett nytt socialistiskt liv. Den ståndpunkt som intas gentemot proletarietets diktatur har och kommer även framledes att fungera som skiljelinjen mellan de äkta marxist-leninisterna och allsköns opportunisterna och förrädare mot arbetarklassen.

I vårt land har proletarietets diktatur alltid stått stark och oövervinnelig, eftersom partiet ständigt och troget genomfört den marxist-leninistiska skolningen, genomfört klasskampen på

ett riktigt sätt och alltid upprätthållit en skarp revolutionär vaksamhet. Partiet har ständigt arbetat på att stärka och förbättra den proletära staten och landets försvar, och oupphörligt bekämpat alla främmande idéer vilka leder till ett nedbrytande av vår stat och vår samhällsordning under fredliga former.

Utkastet till den nya konstitutionen återspeglar och summerar vårt lands rika revolutionära erfarenheter, liksom erfarenheter som gjorts internationellt. Utkastet till ny konstitution förkastar därför alla anti-marxistiska teorier som förs fram av revisionisterna om att det proletära diktaturens period redan skulle vara passerad, eller om "en hela folkets stat". Den nya konstitutionen slår i precisa ordalag fast att "*Folkrepubliken Albanien är en proletära diktaturens stat, som uttrycker och försvarar hela arbetarklassens intressen*".

Utkastet till ny konstitution är ett livfullt uttryck för socialistisk demokrati och humanism. Den är en bekräftelse på den marxist-leninistiska lära som säger att proletariatets diktatur är med ouplösliga band förenad med den djupaste, mest genomgripande och fullständiga demokrati för det arbetande folket. Att garantera en bred socialistisk demokrati utgör ett av de grundläggande villkoren för att försvara och stärka själva proletariatets diktatur, precis på samma sätt som proletariatets diktatur utgör ett oavvisligt och avgörande villkor för att det ska kunna existera en äkta demokrati för det arbetande folket.

Vår socialistiska demokrati har garanterat det arbetande folket rätten att säga sin mening när det gäller att lösa sociala problem eller problem som rör staten, att utöva kontroll över allt och alla, att effektivt och i stor skala, på ett organiserat sätt och under de mest varierande former delta i landets ledning. Partiet menar att detta deltagande och att det ständigt utökas, är den grundläggande utvecklingsriktningen för den socialistiska demokratin, att det är den drivande kraften för att understödja det socialistiska uppbygget och att det är en av de viktigaste faktorerna för att skydda vår stat och vårt samhälle mot faran för borgerlig och revisionistisk degeneration. Denna partiets linje har fullt ut fastslagits i den nya konstitutionen.

Den socialistiska demokratins anda, genomsyrar hela vårt sociala liv, löper genom hela vår socialistiska stats byggnad, från folkråden i botten till Folkförsamlingen. Utkastet till ny konstitution definierar statsmakten som ett odelbart helt och som utövas fullständigt av de organ och de representanter som väljs direkt av folket. Alla andra statliga organ utför sitt arbete under ledning och kontroll av de representativa organen, är ansvariga och måste stå till svars inför dem. Den slår fast att inte endast de valda statsfunktionärerna utan även de som blivit utsedda måste stå till svars inför massorna och ställa sig under deras direkta kontroll. På detta sätt sätts kampen mot den fara som finns i att de representativa organen avlägsnar sig från folket, kampen mot byråkratin och den tendens som finns att placera de verkställande och administrativa organen ovanför de representativa organens makt, på en konstitutionell grundval.

Hos oss kommer hela den socialistiska staten och hela den sociala mekanismen att fortsätta att fungera och byggas upp på grundval av den demokratiska centralismens principer, vars kännetecken är en centraliserad ledning under arbetarklassen, genom dess parti, och den proletära staten, en kombination av en central ledning och skapande initiativ av lokala organ och de arbetande massorna. Genom att fullständigt förkroppsliga denna grundläggande marxist-leninistiska princip, utgör utkastet till ny konstitution motsatsen till alla revisionisternas anti-marxistiska idéer och hela praktik, både de anarko-liberala idéerna som

förnekar den proletära centralismen, och de byråkratiskt centralistiska idéerna som förhindrar de arbetande massornas deltagande i landets ledning.

I det socialistiska Albanien garanteras det arbetande folket rätten till arbete, till utbildning och till medicinsk vård utan avgifter, rätten till livsförnödenheter på gamla dagar, yttrandefrihet, press- och organisationsfrihet har säkerställts genom lagstiftning och också garanterats i praktiken. Fullständig likhet inför lagen, utan inskränkningar eller privilegier på grund av kön, ras, nationalitet, utbildning, ställning i samhället eller på grund av materiella omständigheter, etc garanteras. Ett av de stora framstegen i vårt partis historiska arbete är den fullständiga frigörelsen av kvinnan i Albanien och hennes fullständiga jämlikhet med mannen när det gäller arbete och lön och på alla livets områden. Alla dessa kolossala politiska och sociala segrar som vårt parti uppnått intar en viktig plats i den nya konstitutionen.

Vår verklighet, vår socialistiska demokrati avvisar alla glåpord från revisionistiska och borgerliga ideologer som anklagar den socialistiska ordningen för brist på demokrati. Hos oss, är friheten och demokratin till endast för det arbetande folkets breda massor, den är inte till för, och kommer aldrig att kunna vara till för, folkets och arbetarklassens fiender, för dem som försöker att undergräva den proletära statsmakten och den socialistiska samhällsordningen, vilket de borgerliga och revisionistiska förrädarna skulle vilja. I full överensstämmelse med marxismen-leninismens lärdomar har vårt parti och proletariatets diktatur inte tillåtit och kommer aldrig att tillåta denna typ av demokrati. Vår demokrati är en sann demokrati för folket, för det arbetande folkets massor, och endast för dem.

Under de folkliga diskussionerna om utkastet till ny konstitution, gav hela folket sitt entusiastiska bifall till att i konstitutionen som grundläggande princip skriva in att *"Albanska arbetets parti, arbetarklassens förtrupp, är den enda politiskt ledande kraften i staten och samhället"*.

Med den största solidaritet och med orubblig fasthet har vårt parti hållit fast vid den stora principen att slå vakt om det marxist-leninistiska partiets ledande roll som det avgörande villkoret för att genomföra revolutionen, upprätta proletariatets diktatur och bygga socialismen. Partiet har alltid varit medvetet om att dess ledande roll representerar det högsta uttrycket för arbetarklassens ledande roll och är den främsta subjektiva faktorn för att genomföra arbetarklassens revolutionära program i praktiken.

Det faktum att detta gjorts till en grundläggande princip i konstitutionen är ett ytterligare bevis på att vårt parti, som alltid, är fast beslutet att försvara Marx', Engels', Lenins och Stalins odödliga lära i varje fråga och på varje område. Partiets ledande roll i vårt samhälle och stat utgör inte endast ett grundläggande krav i marxismen-leninismen, utan svarar också mot en historisk realitet.

Med partiet i ledningen genomförde vårt folk Det nationella befrielsekriget och vann sin frihet och sitt oberoende, störtade de gamla regimerna och upprättade folkmakten. Med partiet i ledningen genomfördes de stora revolutionära omdaningarna. Under partiets ledning försvarade vårt folk landet från vilda attacker från både yttre och inre fiender, och säkrade och konsoliderade sin politiska frihet och sitt ekonomiska oberoende. Med partiet i ledningen, har det Albanien som vi glädjs åt idag och som vi alltid oavbrutet måste sträva till att göra ännu starkare och rikare, byggts.

Men, som marxismen-leninismen lär och som våra egna erfarenheter också övertygat oss om, det är inte enbart under en kort period som partiets ledande roll är nödvändig. Den är oundgänglig under hela den period när det socialistiska samhällets uppbyggnad slutförs, ända fram tills att kommunismen är genomförd. **Ju mer revolutionen går framåt och fördjupas, desto mer måste partiets ledande roll förstärkas och förbättras inom varje område av livet, staten och samhälleliga aktiviteter.** Om denna roll tillåts att försvagas eller elimineras, hotar stora faror revolutionen och socialismen och stora nederlag väntar dem.

De revisionistiska teorier som hävdar att under övergångsperioden upphör partiets ledande roll och övergår till att bli enbart en lärarroll, syftar till att ställa arbetarklassen och folket utan ledning så att proletariatets diktatur och socialismen kan störtas och kontrarevolutionen triumfera.

Genom att skriva in principen om partiets ledande roll i konstitutionens grundval försvarar vi marxismen-leninismen från dessa vilda attacker, vi försvarar och utvecklar på detta sätt den sanna socialismens sak vidare i Albanien.

Det faktum att marxismen-leninismen har blivit den dominerande ideologin i vårt land är uttryck för en annan historisk realitet. Vårt hela politiska, sociala, ekonomiska och kulturella liv styrs nu av arbetarklassens ideologi och den är genomsyrad av den proletära moralens principer. Som ett resultat av det stora arbete som vårt parti lagt ner, den ideologiska och kulturella revolutionen, har folkets breda massor kommit att omfatta proletariatets revolutionära teori, den anger tonen och bestämmer riktningen för hela vårt samhälles kulturella liv. Marxismen-leninismen, som lyser upp vår väg mot socialismen och kommunismen, har förvandlats till en stor drivande kraft.

Den marxist-leninistiska ideologin, partiets linje, har gjort det möjligt för folket att bättre förstå vår nuvarande situation och ha ett ännu större förtroende inför framtiden. Händelserna under de senaste trettiofem åren har övertygat folket om att endast på grundval av arbetarklassens revolutionära världsåskådning är det möjligt att upprätta, slå vakt om och stärka proletariatets diktatur, att framgångsrikt bygga socialismen och att säkert gå vidare mot det klasslösa kommunistiska samhället.

Dessa erfarenheter och dessa segrar har haft till resultat att det ständiga försvaret och vidareutvecklingen av marxismen-leninismen har blivit hela det arbetande folkets angelägenhet och betraktas av alla som av avgörande betydelse för socialismens öde. **Därför är uttalandet i konstitutionen att "marxismen-leninismen är den dominerande ideologin" i vår socialistiska stat, att "hela den socialistiska ordningen har utvecklats på grundval av dess principer", en stor historisk seger för socialismen i Albanien.**

En av marxismen-leninismens stora principer och en av de viktigaste slutsatserna som kan dras ur vårt partis revolutionära erfarenheter är att det är absolut nödvändigt att fortsätta klasskampen under den period som sträcker sig fram till att uppbygget av det socialistiska samhället har avslutats, ända fram tills dess kommunismen har uppnåtts.

De moderna revisionisterna, med sovjetrevisionisterna i ledningen, hävdar att klasskampen dör ut i och med att de exploaterande klasserna likviderats. Detta är ett bedrägeri som kokats ihop för att avvärja arbetarklassen och vagga den till sömns, för att öppna vägen för ett återupprättande av kapitalismen. Detta har tydligast bevisats genom utvecklingen i

Sovjetunionen och de andra före detta socialistiska länderna, där en ny kapitalistisk bourgeoisie har kommit till makten.

Vårt lands erfarenheter motbevisar dessa falska och kapitulationistiska teorier om klasskampens bortdöende under socialismen. Hela det socialistiska uppbyggets historia i Albanien är historien om oförsonlig kamp mellan revolutionen och kontrarevolutionen, mellan de två utvecklingsvägarna, mot yttre och inre fiender, liksom inom folkets och partiets led. Denna kamp har pågått ständigt och alltid varit mycket skarp, endast de former den antagit och de metoder som använts har varierat alltefter omständigheterna och hur långt utvecklingen har kommit. Till och med efter det att de exploaterande klasserna likviderats som sådana, har de yttre och inre fienderna inte för ett ögonblick lagt ner sina vapen eller upphört med sin kamp mot socialismen. Därför har vårt parti och vårt folk drivit klasskampen på alla områden med aldrig sviktande konsekvens och på ett korrekt marxist-leninistiskt sätt, vi har insett att det är det avgörande villkoret för att säkra den slutliga segern för den socialistiska vägen över den kapitalistiska.

I överensstämmelse med marxismen-leninismens lärdomar och i enlighet med dessa rika revolutionära erfarenheter säger utkastet till konstitution uttryckligen att **i alla sina göranden och låtanden, upprätthåller vår socialistiska stat den marxist-leninistiska principen om klasskampen, vilken utgör den drivande kraften för att bära den socialistiska revolutionen vidare framåt.**

När Centralkommittén har gjort utkastet till ny konstitution, har den sett till att partiets linje rörande alla viktiga frågor, som den nationella suveräniteten och försvaret av landets frihet och oberoende fullt ut återspeglas och är klart formulerade. På grund av den omständigheten att vårt land är omgivet av imperialister och revisionister, att ett omfattande politiskt, ideologiskt, ekonomiskt och militärt tryck riktas mot det, att chauvinistiska idéer om ett begränsat oberoende sprids och att folk berövas sitt oberoende med våld, blir dessa problem av stor betydelse inte enbart ur teoretisk och juridisk synpunkt utan också ur praktisk och politisk.

Efter att ha slagit fast det heliga målet att bevara och oupphörligt stärka vårt hemlands frihet, oberoende och försvarspotential, och försvara revolutionens landvinningar, fortsätter **utkastet till ny konstitution med att slå fast att ingen annan än statsmaktens representativa organ kan utöva folkets suveränitet eller delar av den i Republikens namn, att vårt hemlands territorium är oförytterligt och dess gränser okränkbara.** Enligt konstitutionen är upprättandet av utländska militära baser eller att stationera utländska trupper i vilken form det vara månde, på det socialistiska Albaniens territorium förbjudet. I överensstämmelse med detta har heller ingen rätt att underteckna eller acceptera dokument som innebär landets kapitulation eller att landet ockuperas.

Dessa revolutionära principer av avgörande betydelse uttrycker otvetydigt och klart det albanska folkets suveräna rätt och beslutsamhet att försvara sina liv, sina framsteg, och sitt fria och oberoende socialistiska hemland till slutet. Samtidigt utgör de principer som konstitutionen lagfäster, speciellt den om förbud mot etablerande av främmande baser och stationering av främmande trupper, ett högtidligt löfte om att det socialistiska Albaniens territorium aldrig kommer att användas som bas för aggression mot andra länder.

Också av stor betydelse för att slå vakt om landets oberoende och den socialistiska ordningen är den stadga i utkastet till konstitution som förbjuder eftergifter mot främmande makter., att

upprätta utländska ekonomiska och finansiella bolag och andra institutioner eller starta gemensamma företag tillsammans med revisionistiska och borgerliga kapitalistiska företag och stater, liksom att ta emot krediter från dem. Detta är en fråga om mycket viktiga principer. Inget land, stort eller litet, kan bygga socialismen genom att ta emot krediter och bistånd från bourgeoisin eller revisionisterna, eller genom att integrera sin ekonomi med det kapitalistiska ekonomiska världssystemet. Varje sådan förbindelse mellan ett socialistiskt lands ekonomi och borgerliga eller revisionistiska länders ekonomier öppnar dörren för att det kapitalistiska ekonomiska systemets lagar ska få fritt spelrum och för att den socialistiska ordningen ska 'degenerera. Det är förräderiets och den kapitalistiska restaurationens väg, vilken de revisionistiska klickarna har vandrat och fortsätter att vandra.

Vårt folk har alltid betraktat försvaret av friheten och den nationella suveräniteten som den främsta av alla plikter. Därför har partiet och folket vidtagit en lång rad mycket viktiga åtgärder av såväl politisk, ideologisk och militär som av annan art, vilka också lagfästas i utkastet till ny konstitution, för att organisera ett pålitligt och ointagligt försvar, som är mäktigt att garantera de socialistiska segrarna och förmöget att ta itu med varje fiendlig aggression oberoende av varifrån den än kommer. **Konstitutionen lagfäster också den stora marxist-leninistiska principen att försvaret av hemlandet och de socialistiska framstegen garanteras av det väpnade folket organiserat till väpnade styrkor.**

Det ligger absolut inom möjligheternas ram att säkra den nationella suveräniteten, och den politiska och ekonomiska friheten och att garantera försvaret av landet, eftersom det är folket som har makten i Albanien, suveräniteten tillhör enbart det arbetande folket och kan utövas endast av dem, eftersom här råder proletariatets diktatur under ledning av Arbetets parti.

Dessa grundläggande principer vilka har lagfästas i utkastet till ny konstitution, återspeglar partiets revolutionära marxist-leninistiska politik och linje, och samtidigt, överensstämmer de med de djupast kända önskningarna hos det albanska folket, vilka kämpat och gjutit strida strömmar av blod för sin frihet, sitt oberoende och sina suveräna rättigheter, under hundra långa år. Det är av denna anledning som hela folket har uttryckt sitt enhälliga bifall till de stora principer som slagits fast i konstitutionen och uttalat sin fasta beslutsamhet att försvara sin nationella suveränitet och varje tumsbredd av sitt socialistiska hemlands jord till sista man, till varje pris och under alla omständigheter.

Vårt lands erfarenheter visar oss att trygga det ekonomiska och politiska oberoendet och försvaret av det nationella oberoendet är nära sammanbundet med att ständigt uppfylla principerna om att lita till egna krafter. I samband med denna avgörande fråga säger utkastet till konstitution att, **under hela uppbygget av socialismen håller Socialistiska Folkrepubliken Albanien fast vid principen att lita till egna krafter.**

På samma sätt som ett lands frihet och oberoende inte kan fås till skänks, kan inte heller revolutionen och socialismen importeras. De är istället resultatet av en beslutsam revolutionär kamp av de breda arbetande massorna i varje land, med arbetarklassen i spetsen och under det marxist-leninistiska partiets ledning. Principen om att lita till egna krafter utesluter inte ett internationalistiskt stöd från proletärer, revolutionärer och socialistiska länder. De yttre faktorerna, internationalistiskt stöd och solidaritet, kan emellertid inte bli någonting annat än en bidragande och komplementär faktor, och aldrig en avgörande, trots att det är av stor betydelse.

Under det nationella befrielsekriget, liksom uppbygget och försvaret av socialismen har vårt parti beslutsamt hållit fast vid den marxist-leninistiska principen att lita till egna krafter. Av just denna anledning har vårt land framgångsrikt kunnat handskas med de nazistiska och fascistiska ockupanterna, liksom med påtryckningarna och blockaderna från imperialister och revisionister. Vi har byggt en kraftfull och oberoende ekonomi och utvecklat en stark och pålitlig försvarspotential, och en konst och kultur med ett sunt socialistiskt innehåll. Genom att orubbligt hålla fast vid den marxist-leninistiska principen om att lita till egna krafter, kommer Albanien att uppnå nya, ännu större segrar när det gäller att slutföra uppbygget av det socialistiska samhället.

Utkastet till konstitution lagfäster också en lång rad andra principer och normer, vilka ligger till grund för hela det ekonomiska, politiska och kulturella livets uppbygge och funktionssätt. Sådana principer som förhållandet mellan ägande av produktionsmedel och fördelning av produkter, ekonomins planerade utbyggnad, den socialistiska lagstiftningen, förhållandet mellan kadrer och massorna, mellan staten och samhället, liksom de principer och normer som styr förhållandet mellan medborgarnas skyldigheter och rättigheter, osv. Att konstitutionen lagfäster de grundläggande principer som styr vår stats utrikespolitik är av särskild vikt.

Den nya konstitutionen utgör en återspeglning av ett sant socialistiskt samhälle, byggt enligt Marx', Engels', Lenins och Stalins lära. Konstitutionen ligger förankrad i och har fötts ur vårt lands revolutionära praktik. Därför uttrycker konstitutionen när den kallar vår republik för en Socialistisk Folkrepublik, exakt och fullständigt klassinnehållet och den socialistiska verkligheten i dagens Albanien.

Antagandet av vår socialistiska stats nya grundlag i Folkförsamlingen kommer att ge en ny och kraftfull impuls till vårt folks hela kamp och arbete för socialismens försvar och uppbygge. Konstitutionen kommer att göra proletarietets diktatur i Albanien ännu starkare och oöverbärlig, den kommer att öppna ännu bredare möjligheter för vårt fosterlands framsteg och blomstring.

II. Landets ekonomiska utveckling och partiets uppgifter

Under partiets ledning och inspirerat av dess korrekta marxist-leninistiska linje har vår arbetarklass, bönderna på kooperativen och folkets intelligentia uppbådat alla sina krafter, och de har i allmänhet framgångsrikt fullföljt de uppgifter som sjätte kongressen lade fast för landets ekonomiska och kulturella utveckling.

Genom att partiets direktiv att ekonomin måste utvecklas i harmoni och gå i takt över hela landet har fullföljts, har vi kunnat tillförsäkra oss en ytterligare tillväxt och förstärkning inom alla dess grenar under femårsperioden. Under 1975 hade vår samhälleliga produktion stigit med 37 % och vår nationalinkomst med 38 % jämfört med 1970. Det motsvarar en ökningstakt som i genomsnitt är tre gånger större än befolkningsökningen.

Under denna period, när vi fortsatte den socialistiska industrialiseringen höll vi fast vid och betonade ytterligare industrins ledande roll i den allmänna ekonomiska utvecklingen. Industriproduktion svarar idag för ungefär 65 % av den sammantagna produktionen inom industri och jordbruk. Mellan 1970 och 1975 har industriproduktionen stigit med 52 %, vilket motsvarar en årlig ökning på 8,7 %.

Under dessa år har ett energiskt arbete lagts ner för att omsätta partiets korrekta politik för en snabb utveckling och modernisering av jordbruket i praktiken. Jordbruket är vår ekonomis grundläggande gren. Produktionen inom jordbruket har ökat med 33 %, vilket motsvarar en årlig ökning på 5,9 %.

Under denna femårsperiod var investeringsvolymen 50 % större än under närmast föregående femårsperiod. Arbete har utförts på 310 viktiga ekonomiska och sociala projekt, av vilka hälften redan slutförts.

På grundval av denna allmänna tillväxt av produktionen, har en ytterligare höjning av folkets materiella välfärd och kulturella nivå kunnat säkras. Realinkomsten har ökat 14,5 % per capita, vilket motsvarar det mål som sattes upp av den sjätte kongressen. Folkets konsumtionsförmåga har ökat och tillgången på varor stadigt förbättrats. 85 % av folkets dagliga behov av produkter från industri och jordbruk har kunnat tillgodoses av lokala tillverkare. Under den gångna femårsperioden har 62 000 lägenheter och bostadshus byggts i städer och i byar. Utbildningen och den kulturella nivån hos folkets breda massor ökade. Under de gångna fem åren examinerades 12 500 elever ut från högre skolor, och ytterligare 72 000 från gymnasier. Höjningen i välfärden och den kulturella nivån, utbyggnaden och förbättringarna i sjuk- och hälsovården, resulterade i en förlängning av medellivslängden och en snabb befolkningsökning.

Denna allmänna materiella och kulturella utveckling har åtföljts av att viktiga åtgärder har vidtagits för att stärka det socialistiska ägandet, för att ytterligare revolutionärt förbättra förhållandet mellan varudistribution och varuutbyte.

De resultat som uppnåtts när vi genomfört de uppgifter som lades fast av partiets sjätte kongress när det gällde att utveckla ekonomin och kulturen talar sitt tydliga språk angående partiets korrekta marxist-leninistiska linje, det socialistiska systemets överlägsenhet, vårt folks höga politiska medvetenhet och skapande förmåga.

När det gäller att korrekt värdera de stora resultat som uppnåtts, får vi inte bortse från att under kampen för att fullfölja femårsplanen har det, förutom vissa objektiva svårigheter, också funnits en lång rad brister och svagheter i organisation och ledning, byråkratiska och liberala ståndpunkter och åtgärder, teknokratiska och intellektualistiska åsikter, vilka varit orsaken till uppkomsten av stora misslyckanden inom vissa områden. De uppsatta målen för utvinning av olja, krom, koppar och kol, och för produktion av brödsäd och industrigrödor, uppnåddes inte helt. Vissa industriprojekt kunde inte färdiguppföras enligt tidtabellen. Fientliga grupperns sabotageverksamhet vilken avslöjats och fördömts av partiet har också ett direkt inflytande när det gäller misslyckandet att uppnå dessa målsättningar.

Men varken den vildsinta imperialistiskt-revisionistiska inringningen eller den fullständiga blockaden, trycket från den ekonomiska och finansiella krisen i kapitalistiska och revisionistiska världen, eller våra fienders verksamhet var tillräcklig för att stoppa de triumfartade framstegen i det socialistiska Albanien.

De avgörande segrar vi uppnått i vårt lands materiella och andliga utveckling har skapat en mäktig grundval, vilken öppnar stora möjligheter för vår oemotståndliga marsch framåt.

Med utgångspunkt i den allmänna marxist-leninistiska linjen för uppbygget av socialismen, har partiets centralkommitté arbetat fram ett utkast till direktiv för den nya femårsplanen, som

omfattar ekonomins och kulturens utveckling under perioden 1976-1980. Centralkommittén lägger nu fram detta förslag inför kongressen, för att den ska kunna komma med sina åsikter.

Dessa utkast till direktiv har diskuterats av de arbetande massorna, vilka uttryckt sina ståndpunkter, upptäckt nya reserver och möjligheter och kommit med många användbara förslag som tjänar till att förbättra planen och till att peka ut på vilka sätt vi kan försäkra oss om att uppfylla och till och med överuppfylla planens målsättningar.

Den sjätte femårsplanen är en mobiliserande och realistisk plan. Den är grundad på folkets ansträngningar, handlingskraft och fysiska och psykiska kapacitet, på våra ekonomiska möjligheter och resurser, och på en inhemsk socialistisk ackumulation. De framsteg vi nått till dags dato, den materiella och tekniska grundval som vi skapat, de stora erfarenheter vi gjort, den entusiasm, den beredskap och den brinnande patriotism som vårt folk visat, är en pålitlig garanti för att planen kommer att kunna uppfyllas framgångsrikt.

I enlighet med de riktlinjer som partiet förde fram i utkastet till direktiv för den ekonomiska och kulturella utvecklingen under perioden 1976-1980, har följande grundläggande uppgifter lagts fast:

”Att i snabb takt gå vidare med det socialistiska uppbygget av landet för att omdana det socialistiska Albanien till en industri jordbruksnation, med en långt framskriden industri och ett avancerat jordbruk, i enlighet med principen om att lita till egna krafter, för att stärka landets ekonomiska oberoende på alla områden; att ytterligare förbättra förhållandena mellan de socialistiska produktionsförhållandena och överbyggnaden; att stärka proletariats diktatur och öka vårt hemlands försvarspotential; att höja de arbetande massornas materiella och kulturella nivå genom att ytterligare minska skillnaderna mellan stad och land. Detta ska uppnås genom att ihärdigt driva klasskampen och genom att mobilisera folkets hela kraft och ansträngning under partiets ledning.”

För att genomföra denna grundläggande uppgift, förutser den sjätte femårsplanen en ytterligare utveckling på alla områden av den socialistiska industrin, där prioritet liksom tidigare ges åt utvecklingen av den tunga industrin, som är spjutspetsen inom den industrialiseringsprocess som pågår över hela landet. Genom att starta nya projekt med en hög koncentrationsnivå vad gäller både produktionen och den tekniska utrustningen, kommer industrin att anta kvalitativt nya kännetecken och ett kvantitativt nytt omfång.

Totalt kommer industriproduktionen att öka med 41-44 %, av vilket produktionen av produktionsmedel utgör omkring 60 %. Totalt kommer värdet av industriproduktionen under den sjätte femårsplanen att bli större än värdet av den samlade industriproduktionen under de fyra femårsplanerna från 1951-1970.

Partiets direktiv till intensifiering och modernisering av jordbruket, i avsikt att kraftigt öka produktionen inom jordbruk och boskapsskötsel, återspeglar fullständigt de viktiga uppgifter som ålagts denna gren av ekonomin som är av livsavgörande betydelse. Totalt förutses jordbruksproduktionen år 1980 ha ökat med 38-41 %, jämfört med 1975, och under dessa fem år kommer den att bli ungefär lika stor som den var under första, andra och tredje femårsplanen sammantagna.

Investeringsvolymen förutses att bli 35-38 % större än under den närmast föregående femårsperioden. Detta är i det närmaste lika med de investeringar som sammanlagt gjordes under de tjugo åren mellan 1951 och 1970.

Nationalinkomsten förutses stiga med 38-40 %. Tillgången på matvaror och industriprodukter för folket kommer ytterligare att förbättras. Utbudet på konsumtionsvaror kommer att öka med 22-25 %, och realinkomsten per capita för hela befolkningen med 11-14 %. Utbildning, kultur, hälsovård och vetenskap kommer att ta viktiga steg framåt. År 1980 kommer omkring 730 000 elever att utbildas på skolor på alla nivåer; 18 000 studenter kommer att avsluta studier i högre skolor och 91 000 att examineras från gymnasier.

Dessa lysande utsikter som öppnas för landet i och med den nya femårsplanen, inspirerar hela arbetarklassen, stärker deras självförtroende, uppmuntrar dem och ger dem ny energi att ta itu med ännu större uppgifter för att tjäna folket och hemlandet, för att det socialistiska Albanien ska kunna gå framåt.

Detta är några av de största uppgifterna i den sjätte femårsplanen. Kamrat Mehmet Shehu, som kommer att lämna centralkommitténs rapport om utkastet till direktiv för den ekonomiska och kulturella utvecklingen under perioden 1976-1980 kommer att gå in på dem mera i detalj. I detta sammanhang ska vi ägna oss åt några frågor som nu är av grundläggande betydelse i partiets ekonomiska politik.

1. Industrins vidare utveckling – Den viktigaste faktorn för att stärka ekonomin

I sitt program för att utveckla och konsolidera den socialistiska ekonomin, har partiet ända från början följt en korrekt marxist-leninistisk linje, gett prioritet åt att starta och bygga ut industrin, att stärka och modernisera den. De segrar som uppnåtts på alla områden, på fabriker, i gruvorna, inom byggnadsindustrin, inom kommunikationerna, etc, är resultatet av att partiet utan att svikta har hållit fast vid sin riktiga politik. År 1975 hade, jämfört med 1960 då sovjetrevisionisterna inledde sin vildsinta blockad, industriproduktionen ökat 3,9 gånger, kraftindustrin 7,9 gånger, den kemiska industrin 24,8 gånger och den mekaniska industrin 14,4 gånger.

När vi ser på de resultat som uppnåtts och de möjligheter som öppnats för vårt lands fortsatta utveckling, inser vi hur riktig och framsynt den kamp varit som partiet fört mot "förslag" och påtryckningar från jugoslaviska och sovjetiska revisionister, och mot de defaitistiska ståndpunkter som förts fram av inhemska fiender, vilka försökt att leda vårt land bort från den korrekta väg partiet valt för uppbygget av den socialistiska industrin. De försökte av alla krafter att sabotera utvecklingen av industrin, dölja geologiska data för att de falskeligen skulle kunna bevisa att vårt land saknar vissa råvaror, att det inte var lönt att investera i gruvindustrin, att det skulle ha varit bättre att lägga ut dessa pengar på solrosor och apelsiner. För att utveckla de olika grenarna av industrin och folkets ekonomi i dess helhet, har partiet först och främst litat till landets mineraltillgångar och till att förädla dem. Gruvdriften, vilken intar den mest framskjutna platsen inom den tunga industrin, tillgodoser vår ekonomi med utomordentligt viktiga och oersättliga råvaror, de utgör industrins stapelvaror och de främsta av Albaniens exportprodukter.

Vårt land utnyttjar i stor utsträckning sådana värdefulla resurser som krom och järnnickelmalm, koppar, pynt, olja, gas och kol. Till dags dato har många olika slags mineral

upptäckts. Faktum visar att Albaniens jord inte lider någon som helst brist på bauxit, fosfater, metaller och andra mineraler.

Även under den nya femårsplanen måste industrins snabba och stadiga uppbyggnad stå i ett direkt samband med gruvindustrins, råämnesindustrins och tillverkningsindustrins expansion. Dessa industrigrenar kommer att växa fortare än andra grenar av industrin även i fortsättningen.

Inriktningen från partiets sida under den sjätte femårsplanen är att säkra ett mer rationellt utnyttjande av de befintliga resurserna. Det är på dessa uppgifter som våra största ansträngningar och hela vår kraft måste inriktas, för att kunna sätta in nya resurser i den ekonomiska cirkulationen och för att kunna värdera våra mineraltillgångar, genom att anrika och bearbeta dem inom landet.

När det gäller att ytterligare stärka ekonomin, för att garantera största möjliga tillgång av råvaror och energi till industrin, spelar geologin en särskilt viktig roll. Geologin måste vara en föregångare till gruvindustrin och öppna nya vägar för den. Att minska takten i prospekteringsarbetena när det gäller att upptäcka nya mineraltillgångar, är ett fel som kommer att leda till negativa konsekvenser för hela vår ekonomi.

Geologins problem är problem som måste ägnas stor uppmärksamhet i partiorganisationerna, inom staten och dess ekonomiska organ i vid mening, de får aldrig betraktas som problem som endast experter kan handskas med. Partiorganisationerna måste ägna speciell uppmärksamhet åt den ideologiskt politiska och tekniska utbildningen av dem som arbetar med geologi, och de bör ingjuta i dem en önskan och vilja att studera och behärska vetenskap och teknologi, och att tillämpa dem ännu bättre i ekonomins och hemlandets tjänst.

Geologi är en vetenskap med sträng disciplin, vilken kräver en mätbar exakthet i varje handling och under alla omständigheter. Vår geologiska sektor har lidit just av brist på vetenskaplig disciplin och genomgripande studier grundade på fakta. Som i alla andra vetenskaper, och kanske till och med mer inom geologin, kan man inte gå framåt på grundval av gissningar eller empiriska metoder. Därför krävs det av geologerna att deras arbete alltid fast grundas på genomgripande och sammansatta studier, att de gör riktiga generaliseringar med utgångspunkt från tillgängliga fakta, att de når fram till användbara upptäckter med minsta möjliga kostnader.

Av geologerna, prospekteringsspecialisterna och alla de som arbetar inom geologin, kräver folket och hemlandet att de studerar de rikedomar som finns i vår jord på ett vetenskapligt sätt, att de genomför ett arbete i stor skala för att avslöja hur stort dess mineralinnehåll är och att de ökar våra geologiska reserver. **För att göra detta, måste geologerna oförskräckt undersöka varje tum av våra berg och slätter, i nära samarbete med amatörprospektörerna, och de måste följa upp varje spår, varje ledtråd och varje upptäckt med största beslutsamhet.**

I akt och mening att ytterligare stärka landets produktivkrafter, att ge vår industri och andra delar av vår ekonomi en effektivare struktur, att konsolidera vår ekonomis oberoende, fäster partiet den största vikt vid att snabbt utveckla råämnes- och tillverkningsindustrin.

Men den existerande tillverkningsindustrin och den som fortlöpande kommer att byggas kräver hela tiden stora mängder krom, koppar, nickel-järn och andra mineral. Dessa mineral,

som är ytterst värdefulla för vårt land och väldigt sällsynta på den utländska marknaden, utgör också den viktigaste källan för vår stats inkomster av utländsk valuta. I femårsplanen beräknas utvinningen av krommalm öka med 47 %, koppar med 55 % och nickel-järn med omkring 3,3 gånger. Att fullgöra dessa avgörande uppgifter kräver effektivast möjliga utnyttjande av gruvorna, en strikt teknisk disciplin och en socialistisk medvetenhet på högsta nivå. De existerande mineraltillgångarna utgör en stor tillgång, därför är varken irrationella eller ovetenskapliga metoder, eller att enbart ta hänsyn till övergripande siffror, vilket åsamkat oss en inte ringa skada tidigare, tillåtna på detta område. Vi står inför avgörande uppgifter när det gäller att höja mekaniseringsnivån, när det gäller att utvinna och transportera miljoner ton malm ur jordens inre, att i full utsträckning utnyttja de redan befintliga maskinerna och utrustningarna, liksom de som kan framställas lokalt. I framtiden bör också utvidgningen och expansionen av transportväsendet, liksom att anlägga nya järnvägar först och främst inriktas på att betjäna gruvorna.

Partiet har alltid ansett att kol, gas och oljeindustrins utveckling är ett problem med särskilt stor politisk och ekonomisk betydelse, som är nära förbundet landets utveckling på alla områden, stärkandet av vårt oberoende och vår försvarspotential. Den oavbrutna tillväxten av industrin, jordbruket, transporterna och andra grenar av ekonomin, konsolideringen och moderniseringen av landets försvarspotential, kräver ständigt större mängder kol, motorbränsle, smörjolja och gas.

Just därför att kol, gas och oljeindustrin är av så vital betydelse för ekonomin och försvaret, har såväl yttre som inre fiender alltid strävat till att sabotera den snabba utvecklingen på detta område med alla krafter. Det var också vad partiets och folkets fiender, Abdyl Këllezi och Koço Theodhosi, försökte att göra. Med raffinerade metoder åstadkom de förvirring på gas- och oljeprospekteringsområdet, och ledde in den på en felaktig anti-ekonomisk och anti-vetenskaplig kurs. Genom oförsiktiga borrhningar, vilka inte gav något som helst resultat, förhindrade och saboterade de upptäckter av nya resurser. För att dölja spåren efter sin sabotageverksamhet på oljeutvinningsområdet, uppmuntrade de primitiva utvinningsmetoder när det gällde att utnyttja de existerande resurserna, med baktanken att ställa vårt hemland och folk utan tillgång till olja.

De skador som fienderna tillfogade oss förorsakade en del tillfälliga svårigheter, men oljearbetarna genomför nu under partiets ledning en ihärdig kamp för att övervinna de skador som sabotagen orsakade och för att ge hemlandet mer olja och gas. De arbetar hårt för att öka de existerande resurserna och är optimistiska när det gäller att upptäcka nya olje- och gasfält.

Samtidigt som världen går igenom en energikris och landets behov av olja och gas hela tiden ökar, uppmanas oljearbetarna att arbeta med ännu större intensitet och vetenskaplig disciplin så att olje- och gasfältens underhåll och utnyttjande kan grundas på väl genomtänkta planer, så att vi i stor utsträckning kan utnyttja metoder som ökar fältens nyttjandegrad och förlänger deras livslängd. Som partiet alltid vidhållit, **det är nödvändigt att koncentrera oljeprospekteringen till redan kända och lovande områden för att säkra upptäckten av nya olje- och gasfält, och för att kunna fastställa utsikterna inför den kommande femårsperioden. Olja och gas är bland vårt lands allra värdefullaste tillgångar. Vår generation måste inse sin plikt att även tänka på kommande generationer.**

När det gäller kol, har partiets direktiv varit och kommer i fortsättningen att vara, att detta bränsle i stor utsträckning måste utnyttjas var helst det är möjligt. Kaloriinnehållet i vårt kol motsvarar kraven hos de allra flesta av vår ekonomis grenar. Därför får det under inga

förhållanden underskattas, ett fel som folkets fiender begick, när de fullt medvetet begränsade utvinningen av kol, för att ersätta det med olja. Den kommande femårsplanen förutser att utvinningen av kol kommer att fördubblas. För att uppnå denna höga målsättning är det oundgängligt att **ta de nya gruvorna i drift så fort som möjligt och att öka kolutvinningen i dem**, och att under inga som helst omständigheter tillåta att kollager förstörs.

Partiet har ägnat stor uppmärksamhet åt att utvidga och konsolidera elkraftsindustrin, vilken har prioritet när det gäller landets industrialisering och den allmänna utvecklingen i folkets ekonomi. När det nya stora vattenkraftverket Fierza tas i bruk och i och med den nya kapacitet som kommer att skapas under den kommande femårsperioden, kommer den årliga tillväxttakten när det gäller framställning av elektrisk kraft att vara 2,4 gånger högre än ökningstakten hos den övriga samhällsliga produktionen under åren 1976-1980. Den höga tillväxttakten på detta område måste åtföljas av att strikta regler följs när det gäller att spara den elektriska energin och det bränsle som används för att framställa den. Vattenkraftverk kommer även i fortsättningen, precis på samma sätt som de gjort hittills, att utgöra grunden för ökningen i produktionen av elektrisk energi, medan värmekraftverk måste byggas för att kunna drivas huvudsakligen med kol och gas.

Vårt partis riktiga politik när det gäller att bedöma våra naturtillgångars rätta värde och för att konsolidera en sund och pålitlig grundval för den socialistiska industrialiseringen av landet, har fått sin fulla tillämpning när det gäller att bygga upp en omfattande tillverkningsindustri. Ett av de viktigaste kännetecknen hos den kommande femårsplanen är att nya grenar kommer att läggas till den redan befintliga tillverkningsindustrin, som till exempel en fullständig metallurgisk industri inom järnhanteringen, kromjärn- och pyrometallurgiska industrier, och kopparsplåtsindustrier. Nya fabriker inom den kemiska industrin, liksom många fabriker och verkstäder för anrikning av malm och bränsle kommer att tas i bruk. Detta skapar möjligheter för att bearbeta mineraler och andra råvaror lokalt, liksom den nödvändiga grundvalen för att ytterligare utveckla de redan befintliga grenarna av industrin och för att starta fabriker inom nya grenar i framtiden. På detta sätt höjs självförsörjningsgraden inom ekonomin, ekonomin stärks ytterligare, möjligheterna till export och värdet på de produkter som framställs ökas. Sålunda tjänar ekonomin på ett bättre sätt till att öka landets försvarspotential.

Med denna utveckling av tillverkningsindustrin, kommer 1980 över 60 % av hela exportvolymen att utgöras av lokalt tillverkade produkter. 1960 var motsvarande siffra 46 %. Detta är en betydelsefull fingervisning om riktigheten i den politik som partiet följt. När vi fortsätter på denna kurs, **kommer en uppgift för framtiden att bli att göra oss förmögna att bearbeta alla våra mineraler lokalt, och att upphöra med exporten av obearbetad malm.**

Under den kommande femårsperioden kommer vår industri att stärkas mycket. Produktion i stor skala kommer att startas i Elbasans metallurgiska kombinat, vilket förutom att det kommer att framställa tackjärn och stål av hög kvala& också kommer att förse landet med nickel och kobolt som betingar ett mycket högt värde på världsmarknaden.

Så tidigt som vid sin fjärde kongress beslöt partiet att bygga ett metallurgiskt kombinat. Men den revisionistiska ledarna i Sovjetunionen kunde vid den tiden sabotera förverkligandet av den planen. De vägrade att förse vårt land med krediter för detta projekt, eftersom de drev en neokolonial politik. De ville göra vårt land ekonomiskt beroende av dem och förhindra uppbygget av det socialistiska Albanien. Men med ett internationalistiskt stöd från våra kinesiska kamrater, det kinesiska kommunistpartiet och den kinesiska regeringen, bygger nu

vårt folk framgångsrikt detta stora projekt, på samma sätt som de slutför många andra projekt med hjälp av ett broderligt stöd från Kina. Vårt parti och vårt folk uttalar sin stora tacksamhet för det stora bistånd som vi fått av det kinesiska partiet och folket.

Den järnmetallurgiska industrin, med sin avancerade och invecklade utrustning och teknologi, är helt ny för oss. Därför är det nödvändigt att partiet med fast hand tar hand om den ideologiska och politiska skolningen av de unga arbetarna inom den metallurgiska industrin, från arbetarna på verkstadsgolvet och tekniker, till ingenjörer och direktörer, så att de fortare kan komma att behärska den avancerade teknologin och den metallurgiske arbetarens svåra och grannliga yrke, så att de fortare kan förse landet med den största möjliga mängd stål av högsta kvalitet och andra metaller.

Ett annat stort projekt som snart kommer att tas i drift är oljeraffinaderiet i Ballsh, där råolja kommer att raffineras med moderna processer. När denna anläggning tas i drift kommer den att framställa motorbränsle och smörjoljor av hög kvalitet, vilka på ett bättre sätt motsvarar industrins, jordbrukets och transportväsendets behov, och importen av en lång rad olika motorbränslen kommer att kunna begränsas, liksom även behovet av att exportera råolja. Insikten om sparsamhetens nödvändighet, liksom av att hushålla med alla typer av råvaror, särskilt olja, gas, kol och elektrisk energi, måste ingjutas djupt i det arbetande folkets medvetenhet. Besparingar måste göras på alla områden; inom prospekteringen, under borrhningarna och utvinningen, varhelst sådana produkter används, eftersom de representerar en stor och oersättlig tillgång för vårt folk och vår ekonomi. Överdriven och onödig förbrukning av våra tillgångar skadar uppbygget av socialismen.

På grundval av en lokal utvinning och bearbetning av råvaror, som till exempel olja, gas och fosfater, kommer den kemiska industrin att göra ytterligare framsteg, särskilt när det gäller att öka produktionen av konstgödningsmedel, vilken har så stor betydelse för jordbrukets och boskapskötselns utveckling.

Även industrin som tillverkar byggnadsmaterial kommer att öka sin produktion, särskilt när det gäller cement, för att motsvara de behov som ställs på uppbygget och ekonomin. En viss del av byggnadsmaterialet kommer även att på export.

Lokal produktion av tackjärn och olika sorters stål skapar förmånliga villkor och öppnar nya utsikter för att utveckla verkstadsindustrin. **Med den kraftfulla och avancerade maskinella grundval som nu finns, existerar alla förutsättningar för att i stor skala och på ett organiserat sätt gå över till att producera hela den specialiserade utrustning som krävs för gruvdrift och andra grenar av ekonomin, att bygga kompletta fabriker och produktionssystem, i enlighet med principen om att lita till egna krafter.** År 1980 kommer, jämfört med 1975, produktionen inom verkstadsindustrin att ha ökat med mellan 40-45 %. För att fullfölja dessa målsättningar är det nödvändigt att förbättra kunskaperna hos arbetarna inom denna gren, att hitta nya och fullständigare lösningar på de problem som koncentration, specialisering och samarbete ställer, och att fullt ut utnyttja hela produktionskapaciteten.

Jämsides med den prioritet som har getts till den komplicerade utvecklingen inom den tunga industrin, har partiet alltid fäst stor vikt att snabbt utveckla den industri som producerar varor för masskonsumtion och som är direkt knuten till uppgiften att ständigt förbättra folkets levnadsförhållanden. För att åstadkomma detta, förutses det i femårsplanen att den lätta industrin och den del av industrin som bearbetar matvaror under den kommande femårsplanen

ytterligare kommer att utvecklas och stärkas, liksom också att produktionen av livsmedel, kläder, skor och hushållsmaskiner etc, kommer att öka. Inom denna gren av ekonomin måste partiets direktiv att folkets behov ständigt måste tillfredsställas i allt större utsträckning, vad det gäller volym, tillgång och kvalitet till rimliga priser, alltid hållas i minnet.

Utvecklingen av industrin ger alla grenar av ekonomin nya och ständigt större möjligheter att snabbt utvecklas. Den skapar nya materiella och finansiella resurser. I egenskap av en ledande kraft inom hela ekonomin, kommer industrin att ge en kraftfull impuls, särskilt till jordbrukets utveckling, genom att förse det med mer konstgödningsmedel, jordbruksmaskiner och reservdelar.

Partiet har ett orubbligt förtroende för att arbetarklassen och hela det arbetande folket inom industrin kommer att mobilisera hela sin energi och alla sina kunskaper för att fullborda och överuppfylla, de viktiga uppgifter som ställs i den sjätte femårsplanen, och sålunda ytterligare ge ett viktigt bidrag till den allmänna utvecklingen av folkets ekonomi och till dess framsteg, till att omvandla Albanien till en industri-jordbrukarnation, med en utvecklad industri och ett avancerat jordbruk.

2. Jordbruket, ekonomins grundläggande gren, måste lyftas till en högre nivå

Vårt parti, Arbetets parti, har troget marxismen-leninismen, alltid hållit i minnet att, jämsides med industrins utveckling kräver uppbygget av socialismen ett avancerat och modernt jordbruk. Jordbruket är hela ekonomins grundval, vilken i stor utsträckning bestämmer och avgör möjligheterna för att kunna uppfylla uppgifterna inom andra områden, att höja folkets allmänna välfärd och att stärka landets försvarspotential.

En verklig revolution har genomförts inom alla sektorer av vårt jordbruk. En mäktig materiell och teknisk bas, som tjänar den ständigt ökande intensifieringen av jordbruket, har konstruerats. Mängden produkter från jordbruket och boskapsskötseln har snabbt ökat från år till år, och ständigt allt bättre tillfredsställt folkets och ekonomins behov. Under den tidigare femårsplanen, ökade produktionen med 35 % och produktionen av vete fördubblades. Produktionen av bomull ökade med 48 %, sockerbetor med 76 %, mjölk med 47 % osv. Vår socialistiska landsbygd har i stor utsträckning förändrat utseende, och landsbygdsbefolkningens levnadsstandard och välfärd står bortom all jämförelse med förhållandena i det förgångna. Alla dessa framgångar är bevis på riktigheten i partiets linje, på riktigheten i den kurs som partiet valt för det socialistiska uppbygget på landsbygden. Jordbrukets kollektivisering, som genomfördes steg för steg under en kort period, liksom att det kollektiva ägandet till den gemensamma egendomen ständigt stärks, bevisar den socialistiska kooperativa ordningens överlägsenhet och livskraft för varje dag som går. Albanien har tillgång till matvaror, samtidigt som det över hela världen, inte bara i efterblivna länder, utan också i så kallade avancerade industriländer, råder brist på jordbruksprodukter. Många av dessa länder, inklusive det revisionistiska Sovjetunionen tvingas böja knä inför USA för att tigga bröd. De revisionistiska länderna genomlever just nu en allvarlig kris inom jordbruket, som beror just på att de vänt landsbygden ryggen och motsatt sig kollektiviseringen, och lämnat fältet fritt för en kapitalistisk produktionsordning på landsbygden.

Att kraftfullt utveckla jordbruket är ett av partiets och hela landets mest grundläggande problem. Efterfrågan på produkter från jordbruket och boskapsskötseln, för att fylla folkets, livsmedelsindustrins och den lätta industrins behov ökar för varje dag. Jordbruksprodukter behövs för att ytterligare öka exporten och för att kunna upphöra med importen av de

produkter som i grund och botten kommer från jordbruk, och som fortfarande står på listan över den produkter vi är tvungna att importera. Under de förhållanden som råder i och med att vi är inringade av revisionister och imperialister, och i och med att dessa upprätthåller en blockad och genomgår en ekonomisk världskris, har vårt lands oberoende av världsmarknaden blivit än viktigare.

Vårt folk och våra kadrer, i stad och på land, måste nu vara medvetna om denna situation och den oerhörda vikt jordbruket nu har. Kampen för att utveckla jordbruket på alla områden är en kamp för socialismen och oberoendet, en kamp för att undvika landets förslavande och utarmning. Av denna anledning tog redan för länge sedan partiet upp slagordet ”Jordbruket – en angelägenhet för hela folket”. Det är partiorganens och partiorganisationernas, liksom alla statliga och ekonomiska organs plikt att bedriva ett arbete på alla områden för att få var och en att förstå detta direktiv ordentligt och att omsätta det i praktiken till punkt och pricka, och för att övertyga var och en att vårt land har alla förutsättningar för att öka produktionen inom boskapsskötseln och jordbruket avsevärt.

Under den kommande femårsperioden är partiets huvudmålsättning inom jordbruket att uppnå full självförsörjning vad det gäller brödsäd. Enligt planerna ska, från och med i år, tillräckligt med säd produceras för att tillfredsställa landets alla behov, för att kunna bygga upp de statliga reservlagren och gradvis också för att skapa reserver inom jordbruket, och för att förse boskapsskötseln med bättre foder. Produktionen av brödsäd förväntas att 1980 ha ökat med mellan 56 och 60 %, jämfört med 1975, och motsvarande siffra för potatisproduktionen förväntas bli mellan 48 och 50 %.

Att uppnå självförsörjning när det gäller brödsäd är en uppgift av stor ekonomisk, politisk och strategisk vikt. Att producera vår säd inom landets gränser garanterar folkets livsmedelsförsörjning och ger dessutom hela ekonomin en kraftfull stimulans, befäster ytterligare vårt hemlands socialistiska grundvalar, utgör en garanti för att vi ska kunna handskas med varje situation, under både goda och dåliga tider, gör landet oberoende av spannmålsimport en gång för alla, och frigör stora summor utländsk valuta, vilka kan användas för andra ändamål.

Femårsplanens första år slutade med en stor seger. Bönderna på kooperativen och övriga jordbruksarbetare fullföljde framgångsrikt planen för spannmålsproduktionen, och kunde för första gången producera landets hela behov av säd inom landet. Produktionen av spannmål 1976 var ungefär 30 % högre än 1975, vilket gjorde 1976 till ett rekordår vad det gäller spannmålsproduktionen. Sådana resultat kan endast uppnås av ett jordbruk som utvecklats på en sund socialistisk grundval av en patriotisk landsbygdsbefolkning och ett heroiskt folk som solidariskt följer och fullgör sitt marxist-leninistiska partis linje och lärdomar.

Den kraftiga tillväxten i brödsädsproduktionen är ett resultat av det arbetande folkets på landet ansträngningar på alla områden att tillämpa en hög brukningsnivå och systematisering av all jord av hög kvalitet, ett resultat av att speciellt utvalda utsäden han använts och grödorna tagits om hand mer omsorgsfullt. Allt detta bekräftar vad partiet om och om igen har framhållit, det är inte vädret, inga astronomiska faktorer, utan först och främst människans ihärdiga arbete som är avgörande för framgångar inom jordbruket.

Denna lyckosamma början när det gäller att fullfölja uppgiften att göra oss självförsörjande med brödsäd, måste konsolideras och föras vidare från år till år. Partiorganisationerna, och statsmaktens och ekonomins organ måste summera och låta publicera de erfarenheter som

vunnits, de måste uppmuntra och understödja skapande initiativ och vidta nödvändiga organisatoriska åtgärder för att på effektivast möjliga sätt utnyttja den materiella och tekniska basen så att målsättningarna inte enbart uppfylls utan också kan överuppfyllas.

Den prioritet som partiet har givit, och fortsätter att ge till brödsädsproduktionen, utesluter inte, utan tvärtom förutsätter absolut en sammansatt och harmonisk utveckling av jordbruket på bred front. Ekonomin och folket behöver alla slags produkter från jordbruket och boskapsskötseln. De behöver bomull, sockerbetor och tobak, i samma utsträckning som de behöver oliver och solrosor. Dessa produkter behövs inte enbart till matvaror åt folket, utan också för industrin och, när det gäller vissa produkter, också i viss utsträckning till export. Bomullstextilier har blivit en lyxvara i världen av idag, och socker och matoljor betingar ett mycket högt pris på världsmarknaden.

Frukt- och grönsaksodling påkallar också speciell uppmärksamhet, **eftersom en ökning i konsumtionen av dessa produkter förbättrar folkets mathållning och sparar bröd.** Grönsaker och frukt är också en viktig inkomstkälla när det gäller utländsk valuta. Vårt land har alla förutsättningar för en riklig produktion av frukt och grönsaker året runt. Det finns fortfarande improduktiva bergssluttningar vilka kan och måste förvandlas till bördiga fruktträdgårdar, vingårdar och olivlundar.

När det gäller industrigrödor, oliver, frukter och grönsaker, fastställer femårsplanen stora uppgifter, därför kan det inte tillåtas att de undervärderas, vilket har skett inom vissa lokala jordbruksekonomier och distrikt.

Kreatursuppfödning är en mycket viktig gren inom jordbruket. Den utgör en oskattbar tillgång för landet, en oersättlig källa för mjölk, kött, ull och läder, en viktig faktor för att höja folkets välfärd. Det kan inte finnas något intensivt jordbruk utan en avancerad kreatursuppfödning. Av denna anledning måste partiorganen och partiets grundorganisationer, i likhet med de statliga och ekonomiska organen ägna stor uppmärksamhet åt kreatursuppfödningens utveckling.

På samma sätt som hittills, kräver utvecklingen när det gäller nötkreatur speciell uppmärksamhet. Uppgiften är att öka deras antal och att förbättra avelsstammarna, speciellt viktigt är detta på låglandet. Detta kommer att göra det möjligt att leva upp till behovet av dragoxar, som är särskilt lämpade för höglandet, där de på grund av underskattning förekommer i allt för liten utsträckning. De förmånliga naturförhållanden som råder, speciellt i höglandet, gör det möjligt att snabbt öka antalet får och getter. Vårt folk har uråldriga traditioner när det gäller uppfödning av får och getter. I de kuperade och bergiga delarna av landet finns vidsträckta betesmarker, vilka inte alltid uppskattas och utnyttjas efter förtjänst, nya hjordar av får och getter måste skapas, och nya statsjordbruk vilka huvudsakligen ägnar sig åt kreatursuppfödning måste upprättas.

Dessa viktiga uppgifter när det gäller att öka och förbättra kreatursuppfödningen kan inte lösas utan att den grundläggande tillgången på foder förbättras, eftersom dessa olika områden är organiskt förbundna med varandra. Tillgången på fodergrödor säkras inte genom att odla dem på större arealer, så att de tar upp de allra bördigaste jordarna, utan genom att intensifiera och öka avkastningen av de redan befintliga arealerna.

När det gäller folkhushållningen är, jämsides med produktionen av kött, också uppfödning av fisk och fiske av stor vikt. Det är viktigt att en radikal omsvängning åstadkoms när det gäller att uppfylla de målsättningar som partiet och staten satt upp på detta område.

De uppgifter som jordbruket står inför är ur ingen synpunkt enkla. Men diskussionerna om utkastet till direktiv som genomförts av det arbetande folket på landsbygden och de resultat som nåtts i år visar att förmånliga Villkor har skapats för att uppfylla och överuppfylla dessa uppgifter, för att ta ytterligare stora steg för att öka avkastningen från jordbruket och boskapsskötseln. Att de mål som uppsatts 1980 när det gäller spannmål har kunnat uppnås redan under femårsplanens första år, det förtroende för och den beslutsamhet som finns att femårsplanens målsättning ska uppnås, är ett enastående bevis på riktigheten i partiets linje, vilken, när den omfattas av massorna förvandlas till en mäktig kraft för att revolutionera produktionen och att öka den i än snabbare takt.

Massornas revolutionära vilja och entusiasm, kräver ett kraftfullt organisatoriskt och tekniskt stöd. De kräver att partiet ska arbeta ännu beslutsammare för att upprätthålla den entusiasm som brutit fram på vår landsbygd på en hög nivå, för att ytterligare stärka medvetenheten hos massorna om vikten av deras arbete, och för att stärka insikten om statens och de ekonomiska organens ansvar. En särskild roll faller på jordbruksexperterna, vilka måste summera de avancerade erfarenheterna, sprida de jordbrukstekniska kunskaperna bland massorna på kooperativen och tillämpa vetenskapen ännu bättre inom jordbruket.

Jordbruksdepartementet och dess underställda organ står inför stora uppgifter när det gäller att arbeta för att utveckla jordbruket. Partiet har kritiserat och fördömt de tidigare ledarna för jordbruksdepartementet, vilka, i brist på förtroende för partiets korrekta linje och brist på övertygelse om möjligheterna att genomföra de uppgifter som lades fast på sjätte kongressen, genom att förneka den grundläggande principen om en enad och centraliserad ledning för statsjordbruken och jordbrukskooperativen och genom att anta rollen som en konsultativ apparat, allvarligt skadade och hindrade att målsättningarna i den tidigare femårsplanen kunde uppfyllas. Situationen i jordbruksdepartementet har förbättrats och är nu tillfredsställande.

Partiet har alltid betonat att en vetenskaplig behandling av jordmånen är av största vikt för att förbättra produktionen inom jordbruket och boskapsskötseln. Kolossala investeringar har gjorts i jordförbättringar, dränering och konstbevattning. Stora studier har också genomförts när det gäller pedologiska problem. Vi har studerat metoder att öka avkastningen, att kombinera skiftesbruk med metoden att plöja och att använda konstgödning. Stor uppmärksamhet har ägnats möjligheterna att skydda landet från erosion, liksom att studera planering och terrassbyggnad, etc. Men det finns fortfarande problem inom detta område som väntar på sin lösning. **Det grundläggande är att var och en måste öka sin omtanke om den brukningsbara jorden för att utvidga, bevara och berika den.** När vi ytterligare bygger ut den temporära dräneringen, måste vi gå ett steg vidare, höja oss till en ny nivå, och installera permanenta dräneringsanläggningar. För att förbättra jorden, för att få ännu större avkastning måste vi sätta oss in i jordbrukets vetenskapliga lagar och tillämpa dem med en strikt disciplin. De studier som genomförts för att förbättra och öka jordarnas fruktsamhet, måste fördjupas och läggas till grund för arbetet inom alla jordbrukets processer. Om partiorganisationerna och de statliga organen förstår vikten av dessa problem, och särskilt vikten av att lösa dem i praktiken, kommer villkor att skapas för att framgångsrikt fullfölja de uppgifter som lagts fast av partiet vid denna kongress, när det gäller att öka produktionen inom jordbruket och boskapsskötseln.

På grundval av partiets inriktning under femårsplanen, kommer ökningen inom jordbruket och boskapsskötseln att uppnås genom att öka avkastningsgraden och att odla upp jungfruligt land. Enligt planerna kommer femtiotusen hektar nytt land att odlas upp, huvudsakligen inom de kuperade delarna av landet och inom bergsområden. Den huvudsakliga ökningen i produktionen, mer än 80 %, kommer att bli resultatet av ökad avkastningsgrad. Att fullfölja dessa uppgifter visar med ännu större kraft nödvändigheten att dra med alla bönder på kooperativen i arbetet under hela året, att i ännu större utsträckning tillämpa vetenskapen och att sprida avancerade erfarenheter, och att kombinera den vetenskapliga kunskapen med massornas revolutionära praktik.

Albanien är ett litet land med oländig bergig terräng och en begränsad landyta på slättlandet. Därför **har partiets linje varit och är fortfarande, att jordbruket snabbt måste utvecklas även i de kuperade delarna av landet liksom i de bergiga områdena.**

Högländerna har, naturligtvis, sina egna kännetecken, men där finns också stora möjligheter och reserver för att öka produktionen och förbättra levnadsvillkoren. För att hjälpa till att utveckla de kuperade delarna och de bergiga regionerna har partiets centralkommitté och regeringen vidtagit en rad viktiga åtgärder, som att öka de produktiva investeringarna, att öka de priser vilka staten betalar för ett antal produkter från jordbruket och boskapsskötseln och att reducera det pris som staten säljer kvävekonstgödsel för, staten betalar nu för uppodling av nytt land, byggande av bevattningsanläggningar och trädplantering, osv. Partiet har aldrig betraktat och kommer aldrig att betrakta de åtgärder som det vidtagit för att utveckla högländerna som en investering som ska ge profit, vilket skulle ha varit fallet i ett kapitalistiskt eller revisionistiskt land. Syftet med partiets politik är att bondebefolkningen i dessa områden ska kunna leva på högsta möjliga levnadsstandard och att bergsområdena alltid ska kunna ha en bofast befolkning, på samma sätt som slättbygden. För närvarande bor ungefär hälften av landsbygdsbefolkningen i dessa områden, vilka svarar för omkring 45 % av den brukningsbara arealen. Detta är viktigt, både för uppbygget av socialismen och försvaret av landet.

Vägleda av partiets korrekta linje och med ett kraftfullt stöd från den socialistiska staten har bönderna i bergsområdena, genom sitt eget arbete och sina egna ansträngningar tagit viktiga steg framåt. De resultat som uppnåtts av vissa kooperativ i bergsområdena är mycket uppmanande. På kooperativet i Kacinar i Mirdita-distriktet, på det i Shoshaj i distriktet Mat, på det i Vëndresha i distriktet Skrapar, och på många andra tillhör nu en avkastning på 2 500-3 000 kg vete, eller 4 000-5 000 kg majs per hektar till vanligheterna. Distrikten Skrapar, Tepelena, Përmet och Kolonja, vilka en gång inte kunde producera tillräckligt med säd för att klara sig själva halva året, klarar nu alla själva sina behov och kan överlämna sitt överskott till staten, trots att deras befolkning har ökat. Jordbrukskooperativen i dessa distrikt betalar nästan lika mycket i lön per arbetsdag som kooperativen på slättlandet. Detta är en mycket övertygande bekräftelse på riktigheten i partiets direktiv som sa: ”Drag ut till kullarna och bergen och gör dom lika bördiga som slätterna”.

Våra skogar är en nationell tillgång av stort värde. Överallt, särskilt i högländerna, finns det lämpliga förhållanden för att ytterligare utveckla denna viktiga gren av ekonomin. Det är med tanke på den stora roll som skogarna spelar i och med produktionen av timmer, den roll de spelar för att skydda jorden mot erosion och för att förbättra klimatet, nödvändigt att sörja för att de bevaras och utvidgas, inte enbart för att tillgodose kortsiktiga behov, utan också för att sörja även för kommande generationer.

Statsjordbruken spelar en viktig roll när det gäller att utveckla jordbruket. De representerar den högsta formen av det socialistiska systemet inom jordbruket. Men resultatet för många enheter inom statsjordbruket är fortfarande under vad som motsvaras av de möjligheter som de har, och vad mer är, avkastningen hos en del av, dem är lägre än hos jordbrukskooperativ under samma förhållanden. Detta beror på att de ledande organen inom jordbruket på distriktsnivå och centralt inte stött dem, eller visat tillräckligt intresse för dem, och att de ledande organen inom dessa produktionsenheter inte orubbligt har arbetat och kämpat för att gå framåt, för att ta till vara och tillämpa allt positivt från andra delar av jordbrukets ekonomi.

Partiet kräver att denna situation måste upphöra. Den allra viktigaste uppgiften för partiorganisationerna, de statliga organen och hela det arbetande folket på statsjordbruken är att på kortast möjliga tid göra dem till avancerade förebilder när det gäller hög avkastning, centra där vetenskapens senaste framsteg verkligen omsätts i praktiken och skolor för att sprida avancerade erfarenheter.

Samtidigt som vi går vidare på den väg som innebär en oavbruten utveckling av det kooperativa systemet, har partiets centralkommitté vidtagit åtgärder för att genomföra de direktiv som sjätte kongressen gav angående att omvandla de ekonomiskt starka kooperativen på slättlandet till en högre typ av kooperativ, på grundval av kooperatörernas egen fria vilja. Idag omfattar de högre kooperativen 23 % av all brukningsbar mark, och de svarar för 25 % av all säd och 40 % av alla solrosor och mer än hälften av allt ris och bomull som produceras av kooperativa sektorn.

Trots den korta tid som gått sedan de startade har de redan på en lång rad sätt bevisat sin överlägsenhet. De har uppnått en relativt hög avkastningsgrad både vad gäller produktionen inom jordbruket och boskapskötseln och de har ökat tillväxttakten i produktionen, och den blir nu för vart år som går mer och mer stabil. De högre kooperativen har uppfyllt sina målsättningar inom planen bättre än andra kooperativ på slättlandet. Staten bistår dessa kooperativ med investeringar och ger dem ett kraftfullt stöd genom att förse dem med materiel och teknisk utrustning. Nya åtgärder har vidtagits för att stärka deras ledning, att stärka dem genom att förse dem med produktionsmedel och genom det statliga införskaffandet av produkter från jordbruk och kreatursuppfödning, för att ytterligare förbättra fördelningen och användningen av deras inkomster och för att de ska kunna övergå till att avlöna sina medlemmar i form av garanterade löner som relateras till produktionen.

Problemet att öka deras ekonomiska och organisatoriska styrka, att ytterligare förbättra deras planering, redovisning och finansiering, och att de på bästa sätt ska kunna utnyttja sin tekniska och materiella bas och arbetskraften, är problem som berör alla typer av kooperativ inom jordbruket, och som både partiets, statens och ekonomins organ måste ägna stor uppmärksamhet och kraft.

I samband med de åtgärder som vidtas för att lösa de ekonomiska och organisatoriska problemen, **krävs ett mer genomarbetat material för att på bästa möjliga sätt kunna fördela sädesodlingen, kreatursuppfödningen och fruktodlingen mellan distrikten, regionerna och de olika ekonomiska enheterna inom jordbruket, och en större koncentration och specialisering av produktionen inom jordbruket.** De erfarenheter som vunnits inom landets mest avancerade enheter inom jordbruksekonomin ska studeras väl och publiceras för att bättre kunna planera jordbrukets skördar. Det allmänt tillämpade skiftesbruket måste läggas upp efter de konkreta förhållanden som råder inom varje separat ekonomisk enhet och varje distrikt, med sikte på att kunna skapa bästa möjliga förhållande

mellan produktionens huvudgrenar och dess övriga grenar, med sikte på att kunna fullfölja planen för alla de produkter som kommer från jordbruket.

När den sjätte femårsplanen fullföljs kommer det att höja vårt jordbruk och vår landsbygd till ett nytt högre och mer avancerat stadium, att ytterligare stärka ekonomin och att förbättra folkets levnadsstandard. Partiet uttalar sin fullständiga övertygelse att, när de fullföljer partiets direktiv och dess marxist-leninistiska linje, kommer bönderna på kooperativen, hela det arbetande folket inom jordbruket, och hela vårt folk att arbeta med revolutionär entusiasm, vilja och beredskap för att uppnå en stabil och ständig tillväxt inom produktionen i jordbruket och boskapsskötseln.

3. Grundläggande investeringar måste göras på effektivast möjliga sätt.

Den kraftfulla utvecklingen av produktivkrafterna, stärkandet av socialismens tekniska och materiella grundval, och att stärka landets försvarspotential kräver stora kapitalinvesteringar och att de används på effektivast möjliga sätt.

Jämfört med den fjärde femårsplanen, ökade under den senaste femårsplanen de totala investeringarna med 50 %, och de investeringar som gjordes direkt i uppbygget med 49 %. Under denna period utökades industrin med nya gruvor, fabriker och verkstäder, återuppodlades slättmark och bevattningsanläggningar sattes åter i stånd för jordbrukets räkning, nya vägar och järnvägar byggdes för att förbättra kommunikationerna. Vattenförsörjningssystem, skolor och sjukhus, samt många samhällseliga och kulturella projekt färdigställdes. Dessa investeringar stärker ytterligare folkets ekonomi, gör vårt hemland vackrare och förbättrar folkets levnadsvillkor.

Totalt genomfördes dock inte alla de investeringar som förutsågs i den femte femårsplanen fullständigt. När det gäller några av de viktiga projekt inom jordbruket och industrin som partiets sjätte kongress ställde som uppgift, genomfördes dessa inte i tid. Partiets centralkommitté och ministerrådet har instruerat Uppbyggnadsministeriet och de som gör investeringarna att sätta stopp för den irrationella spridningen av viktiga uppbyggnadsresurser, att sluta med att flytta tidsgränser för byggnadsprojekt framåt i tiden och att överskrida de ekonomiska och materiella resurser som anslagits.

Den praxis som utvecklats sig att starta byggnadsarbeten utan kompletta förberedande studier, noggranna ritningar och beskrivningar, vilket har varit vanligt förekommande under den femte femårsplanen, har stått folkets ekonomi dyrt och gör det fortfarande. Det har öppnat möjligheter till att bryta mot den disciplin som planen kräver och för att slösa med de ekonomiska resurserna. De som stått för investeringarna och de som byggt har dragit värdefulla lärdomar av de brister och misstag som gjorts.

Partiets politik har alltid varit inriktad på **att kanalisera investeringar, först av allt till att utveckla de grenar av ekonomin som är inriktade på materiell produktion, med särskild prioritet till industrin och jordbruket.** I enlighet med denna inriktning, förutsätter den nya femårsplanen kapitalinvesteringar i stor skala. I jämförelse med den femte femårsplanen, förutses den totala volymen på statens investeringar att öka med 43 %, och den del av investeringarna som går till byggnads- och monteringsarbeten med 48 %. Det faktum att vi har förmåga att genomföra dessa stora investeringar är ett lysande bevis på vår ständigt ökande ekonomiska och finansiella potential och våra ökade möjligheter till ackumulation.

Under den kommande femårsperioden kommer många av de stora byggnadsprojekt som påbörjades under den tidigare femårsplanen att slutföras. Utöver detta kommer arbete på att bygga vattenkraftverket Koman vid floden Drin att startas, liksom arbetena på att uppföra värmekraftverket vid Fier, nya konstgödnings- och sodaanläggningar, nya gruvor och malmanrikningsfabriker, verkstäder, fabriker för den lätta industrin och för livsmedelsindustrin, järnvägen mellan Fier och Vlora, nya motorvägar, många projekt för att åter hävda tidigare brukad jord och för att uppföra bevattningsanläggningar o s v.

Att genomföra detta stora investeringsprogram kräver av partiorganisationerna att de kämpar för en strikt disciplin, och att alla de statliga och ekonomiska organen arbetar och leds på ett organiserat sätt. **Innan något projekt tas in i planen måste noggranna studier, ritningar och beräkningar göras på grundval av avancerade tekniska och ekonomiska normer.** Det är särskilt viktigt att projekten kan genomföras med god kvalitet, utan onödiga krusiduller, inom den tidsram som bestämts, till de kostnader som beräknats och att våra ekonomiska fonder sparas där så är möjligt.

Att genomföra den förändring som partiet kräver på de grundläggande investeringarnas och uppbyggets område, är stora och ansvarsfulla uppgifter som alla de investerade departementen står inför, liksom Uppbyggnadsministeriet Statens planeringskommission och Finansdepartementet, vilka måste öka sin omsorg om, och stärka sin kontroll över hela arbetsprocessen, från de förberedande studierna och projekteringen av projektet ända fram tills det står färdigställt och lämnas över. Varje underskattning av dessa uppgifter är ett fel med svåra konsekvenser, inte enbart ekonomiska, utan också politiska och både för dagen och för det framtida uppbygget av socialismen i vårt land.

Konstruktörer, arkitekter, tekniker, beställare, ekonomer och byggare står inför stora uppgifter när det gäller att konstruera och bygga ekonomiska och sociala projekt, på ett sådant sätt att de på bästa sätt tjänar sitt projekt så enkla och vackra som möjligt till minsta möjliga kostnad.

Partiet är övertygat om att våra byggare har alla nödvändiga förutsättningar och möjligheter för att kunna nå framgång i de storslagna projekt de nu står inför, om de arbetar i enlighet med parollen ”Vi måste bygga snabbare, bättre och billigare”.

För att på ett riktigt sätt motsvara utvecklingen inom alla grenar av landets sociala och ekonomiska aktiviteter, förutses en expansion av transportsektorn och en förbättring av dess struktur. Jämfört med 1975 kommer volymen av de samlade godstransporterna år 1985 att ha ökat med 32 %.

Partiet och staten har vidtagit åtgärder för att bygga ut järnvägsnätet, vilket byggs ut i enlighet med gods- och passagerartrafikens behov. Inriktningen är att järnvägen kommer att inta den ledande platsen inom transportsektorn. Vi beräknar att under den sjätte femårsplanen kommer ökningen i transportvolymen huvudsakligen att transporteras på järnväg, det ställer uppgiften att stärka och förbättra arbetsorganisationen inom detta område, **att intensifiera användningen av järnvägarna, att öka graden mekanisering vid lastning och lossning, och att bygga ut nya grenar på de linjer som redan existerar varhelst det är möjligt.**

Stor uppmärksamhet måste inriktas på sjötransporter både i kustfart och djuphavstrafik, i avsikt att bättre kunna handskas med den ökade mängden varor i omlopp och för att kunna pressa ner utläggerna i utländsk valuta till ett minimum. För att öka djuphavshamnarnas

kapacitet, planeras arbeten för att utvidga och stärka hamnarna i Durres och Shengjin, liksom det pågår studier och beräkningar för en ny hamn i Vlora.

Ett större arbete måste läggas ner för att öka den rationella användningen av den kapacitet som finns i form av landsvägstransporter, för att göra oss av med den anti-ekonomiska praxis som finns att utnyttja landsvägstransporter där järnvägar eller sjötransporter finns tillgängliga.

Partiorganen och partiorganisationerna måste rikta speciell uppmärksamhet mot den ideologiska och politiska skolningen av byggnads- och transportarbetare, med utgångspunkt i deras arbetens natur, för att sprida avancerade erfarenheter till dessa områden och ständigt sträva till att noggrant uppfylla de krav som teknologi och vetenskap ställer.

4. Folkets välfärd måste ökas och förbättras.

Omsorgen om hela folkets ständigt förbättrade levnadsvillkor och stigande kulturella nivå, har stått och kommer alltid att stå i centrum för partiets uppmärksamhet. Under den gångna femårsperioden, har tack vare att sjätte kongressens direktiv beslutsamt genomförts, folkets allmänna välfärd stigit oavbrutet och stadigt. Realinkomsten steg 8,7 % bland stadsbefolkningen och 20,5 % bland befolkningen på landsbygden per capita. Vår marknad har varit och är stabil. I inget fall har priserna på matvaror eller industriprodukter höjts. Tvärtom, på vissa artiklar har de istället reducerats.

Även under den kommande femårsplanen kommer folkets välfärd att förbättras steg för steg. Partiet har strävat till och strävar fortfarande till att göra folkets liv, både på landet och i städerna, ännu rikare. Vår välfärd, den lyckliga optimistiska framtiden, garanteras av hela vårt samhälles dynamiska utveckling. Den grundas på vårt arbetande folks fria arbete, som har befriats från varje form av förtryck eller exploatering. Välfärden får sitt uttryck i och återspeglas i alla sidor av folkets liv, det är en materiell och andlig välfärd för alla. Det socialistiska Albanien var det första landet i världen att helt avskaffa alla skatter. Utbildning och hälsovård i Albanien är fullständigt fri från alla avgifter både i städerna och på landsbygden.

Under de kommande fem åren kommer folket ännu bättre att försörjas med matvaror och industriprodukter, nivån på de kulturella och sociala aktiviteterna kommer att stiga ytterligare, de samhällseliga tjänsterna och hälsoinstitutionerna kommer att byggas ut och föras närmare folket.

Att förbättra folkets bostadsförhållanden är en fråga av yttersta vikt för partiet och staten. Även i framtiden kommer stora ansträngningar att vara nödvändiga på detta område, särskilt i byarna, eftersom förutom de behov som finns att förbättra bostäderna för bönderna på kooperativen, kommer även många unga människor från städerna att flytta ut på landet och bosätta sig där permanent. För detta ändamål planeras 65 000 lägenheter och bostadshus, av vilka 42 000 kommer att byggas på jordbrukskooperativen och de statliga jordbruken.

Resultatet av partiets politik för att höja de arbetande massornas levnadsstandard summeras i höjningen av realinkomsten per capita, vilken år 1980 beräknas vara 11-14 % högre än 1975, och där prioritet ges åt att höja den på landsbygden.

De organ som sköter handeln och det arbetande folket inom denna sektor står inför uppgiften att radikalt förbättra sina tjänster till folket och att försäkra sig om att de kan utföras bättre och

bättre. Centralkommittén och regeringen vidtog åtgärder för att eliminera den fientliga sabotageverksamheten av Kiço Ngjela i Handelsdepartementet. Nu pågår ett omfattande arbete att stärka ledningen av handeln i enlighet med partiets direktiv och lärdomar.

De ledande organen i produktionen, liksom de inom distributionen, måste göra omfattande studier för att försäkra sig om att produktionen harmoniseras med konsumtionen, för att reda ut de problem som kommer sig av att befolkningen ökar, tillväxten i folkets efterfrågan och köpkraft, och fördelningen av de produktiva fonderna. De, och alldeles speciellt handelns organ, måste bli ett starkt försvar mot att det skapas lager av osålda varor, vilket skulle leda till oordning och ekonomiska och finansiella förluster.

Omsorgen om att ständigt förbättra massornas levnadsvillkor, ställer frågan om behovet av kvalitativ förbättring av allt arbete inom servicesektorn. Folket måste betjänas på ett snabbt och kultiverat sätt, och sådana villkor måste skapas så att ingen tid förspills i väntan på tjänster och reparationer. Industrins och handelns organ måste se till att större krafter ägnas problemet att lätta bördorna av kvinnornas hushållsarbete. I avsikt att skydda folkets hälsa är det nödvändigt att stärka och utvidga de sanitära, hygieniska och förebyggande åtgärderna, särskilt på landsbygden och i de avlägsna regionerna, att ytterligare intensifiera omsorgen om att skydda hälsan hos mor och barn.

Partiet anser att en väg att systematiskt öka levnadsstandarden är att sysselsätta alla samhällets arbetsföra medborgare i samhälleligt värdefullt arbete. Att kvinnorna på massbas deltar på alla fronter i det socialistiska uppbygget är en stor seger. Idag utgör kvinnorna 46 % av hela det arbetande folket i vårt land.

Under den nya femårsplanen kommer ytterligare 95 000 nya arbetare att anställas av staten och 130 000 av jordbrukskooperativen. Socialismen tillförsäkrar alla arbete. En lång rad olika jobb erbjuds i gruvor, inom metallurgin, på vattenkraftverksbyggen och andra viktiga projekt. En annan omfattande front som kräver ett stort antal arbetande människor är jordbruket. **Därför måste de nya krafterna riktas in där de nya jobben finns och där samhället har det största behovet av dem.** Följaktligen, måste partiet särskilt i städerna engagera sig i ett omfattande arbete för att utbilda och övertyga, för att bekämpa idéer och uttryck för underskattning av betydelsen av arbete inom jordbruket, i gruvorna, i skogshanteringen och i byggnadsindustrin.

Den fulla sysselsättningen bland den aktiva delen av vår befolkning är en viktig indikator som talar sitt tydliga språk när det gäller styrkan hos vårt ekonomiska samhällssystem, vilket med sin höga utvecklingstakt en gång för alla har gjort slut på arbetslöshet och emigration. Dessa svåra gissel hemsökte vår befolkning och skiljde fäder och söner från sina familjer, och tvingade dem att leva och dö i främmande länder. I dag har arbetslösheten blivit en kronisk sjukdom för den kapitalistiska och revisionistiska världen. De förorsakar skräck och osäkerhet hos vanligt folk både för stunden och för framtiden, och den sänker deras levnadsstandard.

Vår revolutionära praktik bevisar riktigheten i den väg som partiet följt genom att öka folkets välfärd också genom att öka den samhälleliga konsumtionen snabbare än vad de direkta lönekostnaderna ökas. Som ett resultat av att denna politik genomförts var den totala samhälleliga konsumtionen 1975 2,1 gånger större än 1965. Detta gjorde det möjligt att än bättre tillfredsställa det arbetande folkets gemensamma behov på sådana områden som utbildning, kultur, hälsovård och av en lång rad sociala och kulturella tjänster.

På grundval av de direktiv som partiets sjätte kongress gav vidtogs en rad viktiga åtgärder för att förbättra lönesystemet. Genom beslut av partiets centralkommitté och ministerrådet, som offentliggjordes i april 1976, skars högre löner som överskrider 900 lek ner, lönerna för arbetarna på statsjordbruken höjdes och nya åtgärder som är till fördel för landsbygden vidtogs. När dessa åtgärder genomfördes var det kopplat till mått och steg som ökade tillgången på konsumtionsvaror på marknaden. Varorna på marknaden ökade dessutom i antal och kvalité och priserna har blivit stabilare.

Detta gjorde att inkomstklyftorna minskade ytterligare mellan olika grupper och kategorier av det arbetande folket, liksom också skillnaderna i inkomster mellan stad och landsbygd. Förhållandet mellan genomsnittsarbetarens inkomst och de högst betalda ämbetsmännens inkomster är nu 1 till 2, mot att tidigare har varit 1 till 2,5. Detta är en riktig revolutionär utveckling som partiet kommer att stå fast vid att genomföra.

Ett av de problem som ständigt har stått i centrum för partiets intresse och som fortfarande gör det, är att minska skillnaderna mellan stad och landsbygd. I denna fråga har partiet väglett av principen att **socialismen byggs inte enbart i städerna, inte endast för arbetarklassen, utan också på landsbygden och för bönderna.**

Skillnaderna i realinkomst per capita mellan stad och landsbygd har sin orsak i objektiva faktorer. De har sin orsak i den situation, med en allvarlig social och ekonomisk efterblivenhet på landsbygden, vilken vårt land fick ärva från det förgångna, och vilken utgör en motsättning som måste övervinnas steg för steg. Institutioner för utbildning, kulturella aktiviteter och hälsovård har utsträckt sitt arbetsområde även till de mest avlägset liggande regioner. Efter den stora seger som kom i och med att hela landet elektrifierades, följde en annan stor seger, alla byar anslöts till telefonnätet, och nu pågår arbetet att bygga vägar så att alla byar kan anslutas till vägnätet. Pensioner har inrättats för bönderna på kooperativen, och en lång rad andra problem av social karaktär har lösts på landsbygden. I och med beslutet i april 1976 har staten vidtagit åtgärder för att klara kostnaderna för sociala och kulturella projekt på både landsbygden och i städerna. Bönderna på kooperativen får en pension som i procent av deras tidigare lön är lika stor som den arbetarna i städerna får. Samtidigt höjdes minimibeloppet som betalas ut i pension. Ersättningen till barnlediga kvinnor har centraliserats.

För att minska skillnaderna mellan stad och landsbygd ytterligare, har partiets politik varit och är fortfarande inriktad på att säkra en snabbare höjning av bondebefolkningens löner än stadsbefolkningens. Under den kommande femårsplanen kommer ökningstakten för realinkomsten per capita på landsbygden att bli tre gånger större än i städerna.

Att alla dessa åtgärder till landsbygdsbefolkningens fördel genomförts, utan att det negativt har påverkat levnadsstandarden för folket i städerna, har stärkt och kommer ytterligare att stärka alliansen mellan arbetarklassen och bönderna på kooperativen, liksom det också kommer att stärka proletariats diktatur i vårt land.

Partiets målsättning är att göra folkets liv så lyckligt som möjligt, att säkra en allmän förbättring i deras levnadsstandard. Men det är viktigt att var och en förstår att i syfte att uppnå dessa målsättningar har den avgörande faktorn varit och är fortfarande att få till stånd en genomgripande mobilisering av folket både i städerna och på landet för att öka den socialistiska produktionen, för att öka arbetets produktivitet och under ledning av den

revolutionära principen, att innan man ställer krav på samhället, måste man ge sitt största möjliga bidrag.

5. Den vetenskapliga ledning av ekonomin måste höjas till en högre nivå.

Partiet har inriktat speciell uppmärksamhet på att höja den vetenskapliga nivån på ledningen och planeringen av ekonomin och för att förbättra dem genom att tillämpa principerna om demokratisk centralism, enhetlig ledning och masslinjen.

Ledningen av ekonomin har ständigt förbättrats och höjts till en ny nivå. Disciplin, kontroll och känslan av ansvar i arbetet, från basen och till de centralt ledande organen har ytterligare förbättrats och den roll som massorna spelar har ökat. De åtgärder som partiet vidtagit för att öka den roll som ekonomins och statens grundläggande organ spelar, för att förenkla apparaten, och för att dra in de arbetande massorna i större utsträckning i ekonomins ledning, har haft en positiv verkan för att uppnå dessa mål.

Partiets har oupphörligt arbetat och strävat för att försäkra sig om att **var och en klart förstår att precis som på andra områden, har ledningen inom ekonomin klar politisk och ideologisk karaktär.** Annars blir ledningen ensidig och den kommer att hotas av ekonomism och teknokratism. Att djupgående och korrekt genomföra vårt partis marxist-leninistiska ekonomiska politik, dess riktlinjer och direktiv, har varit och fortsätter att vara den grundläggande uppgiften för hela frågan om att leda ekonomin.

I kampen för att förbättra ekonomins ledning och organisation har den grundläggande faktorn varit och är fortfarande att ständigt slå vakt om partiets ledande roll i företagens och jordbrukskooperativens alla aktiviteter, liksom inom de statliga och ekonomiska organen. När partiorganisationerna kämpar för att slå vakt om partiets ledande roll inom ekonomin måste de undvika lösningar som är uttryck för en dubbling av de statliga och ekonomiska organens arbete, vilket i vissa fall har förekommit.

Partiet har alltid ansett att ett brett deltagande från massornas sida i ledningen av ekonomin är den grundläggande frågan för tillämpningen av principen om demokratisk centralism. Det har kritiserat och fördömt de främmande teknokratiska och intellektualistiska idéer som betraktar massorna enbart som arbetskraft. Partiet har också kritiserat och fördömt de uttryck för formalism som gjort sig gällande när det gällt att lyssna till massorna och att uppmuntra dem att uttrycka sina meningar. Vår arbetarklass vilken skolats och vägleds av partiet, spelar en oersättlig roll när det gäller att organisera och leda produktionen och hela den politiska ekonomin och landets sociala liv. De administrativa och ekonomiska apparaterna står till arbetarklassens och de övriga arbetande massornas tjänst, och som sådana, måste de helt och hållet underkasta sig deras vilja, intressen, disciplin och kontroll.

Idag, när den samhälleliga produktionen antar stora proportioner, när de samhällsekonomiska problemen blir mer och mer komplicerade, **är det viktigt att särskilt de centrala departementen förbättrar sin vetenskapliga ledning och organisering av ekonomin,** ytterligare revolutionerar sin arbetsstil och sina arbetsmetoder, tar det fulla ansvaret för att uppfylla planens målsättningar och för att genomföra partiets direktiv och riktlinjer. De måste skärpa sin kontroll över och hjälp till de grundläggande organen, ha förstahandskunskap om situationen, ge lämpliga svar i rättan tid på de krav som basen ställer, och genomföra vetenskapliga studier av utvecklingen i sina branscher och sektorer.

Partiet har visat en ständig omsorg om att höja den vetenskapliga nivån på planeringen, så att dess ekonomiska politik, riktlinjer och direktiv för produktivkrafternas oupphörliga utveckling och för ett revolutionärt fulländande av produktionsförhållandena, kommer att få, sitt mest konkreta och fullständiga uttryck i den samhällsekonomiska planen.

Vårt planeringssystem har varit och är korrekt. Det har ständigt förbättrats, dess sunda revolutionära bas och anda och dess klasskaraktär har konsoliderats. Vår fiende Abdyl Këllezi strävade på alla sätt att förvränga den socialistiska planeringens principer, med avsikt att beröva den dess socialistiska innehåll och leda in vår ekonomi på den revisionistiska självstyrelsens väg. Denna fientliga och anti-marxistiska aktivitet slogs hårt och starkt tillbaka av partiet, och vi förhindrade att den fann något område där den fick fotfäste.

Att lägga fram en väl genomarbetad plan, som byggs på en sund vetenskaplig grundval, är av avgörande betydelse när det gäller att bygga upp socialismen. Att ytterligare fullända dess vetenskapliga karaktär är nära förbundet med att aktivera massorna i bred skala i planeringsprocesserna, med att i statens planer fullständigt återspegla det arbetande folkets skapande idéer och värdefulla förslag. **Det är obligatoriskt att de avancerade erfarenheterna måste användas som kriterier för planeringen av produktionen, arbetsinsatserna, kostnaderna och materialåtgången, inom ekonomins alla sektorer.** Detta är också ett sätt att inom planeringen bekämpa uttryck för subjektivism och slumpmässighet, rutin och trångsynt prakticism. Att lägga fram en vetenskaplig plan som grundas på partiets linje och socialismens ekonomiska lagar, är en hjälp för de ekonomiska och samhällseliga processerna att utvecklas utefter den riktiga vägen, och för ekonomin att ständigt växa sig starkare.

Att fullända planeringen och att höja dess vetenskapliga nivå ställer särskilt Statens planeringskommission, Finansdepartementet och alla organ som är inbegripna i ledning av ekonomin inf är en lång rad viktiga problem. Planeringsorganen måste skaffa sig en djupare insikt i partiets ekonomiska politik, de krav som socialismens ekonomiska lagar ställer och massornas revolutionära verksamhet och aktiva liv. De måste bättre följa upp de utvidgade socialistiska reproduktionsprocesserna, och på ett bättre sätt återspegla dem i den enhetliga allmänna planen för den samhällseliga och ekonomiska utvecklingen, liksom i den övergripande balansräkningen för folkets ekonomi.

Att höja nivån på ledningen av ekonomin är nära sammanbundet med att ta i bruk en noggrann kontroll av alla organ på ekonomins alla nivåer. Denna kontroll, vilken måste höjas till en ny nivå, säkrar en korrekt tillämpning av partiets ekonomiska politik och beslut, samt av statens lagar.

Partiets centralkommitté och ministerrådet har vid flera tillfällen påtalat för generalstyrelsen för Nationalbanken att de ska upprätta en noggrann finansiell kontroll och disciplin överallt. Men de har inte genomfört denna viktiga uppgift på det sätt de borde. I och med de åtgärder som nu vidtagits, kan de skadliga byråkratiska och liberala idéer som förekommit inom denna sektor nu elimineras.

Partiet har betonat att finansiering och redovisning på ekonomins alla nivåer aldrig får stanna vid att bli ett medel enbart för registrering, beräkning och fördelning av ekonomiska fonder, utan måste vara en mycket aktiv del under alla stadier när planen utarbetas och genomförs. **Genom att stärka sin dynamiska kontroll med hjälp av tillgången på pengar, måste**

finans- och bankorganen bli en barriär mot varje verksamhet som går emot disciplinen i planen och emot den finansiella disciplinen.

Den statliga planen omfattar hela komplexet av ekonomiska och finansiella verksamheter. Därför måste **kampen och ansträngningarna hos partiorganisationerna, de statliga organen och hela det arbetande folket inriktas på att fullfölja planen utan misslyckanden, inte bara vad det gäller de totala resultaten, utan också när det gäller varje separat verksamhetsområde, när det gäller kvantitet, omfattning och kvalitet, produktivitet och kostnader.** Partiet måste upplysa massorna så att de fullständigt klart förstår det faktum att dessa olika områden av planen står i ett organiskt samband med varandra.

6. Principen om att lita till egna krafter måste förstås och genomföras korrekt.

Att bygga upp det socialistiska samhället fullständigt är nära sammanbundet med att förstå och genomföra principen om att lita till egna krafter vid varje steg och på alla områden. Denna stora marxist-leninistiska princip med ett djupt revolutionärt innehåll är inte bara en lag för det socialistiska uppbygget utan också, under nuvarande omständigheter, en trängande nödvändighet för vårt land för att framgångsrikt kunna möta fiendernas blockad och inringning.

Principen om att lita till egna krafter har alltid varit vårt partis och vårt folks ledande princip ända sedan tiden för det nationella befrielsekriget, då vi kämpade under parollen "Friheten fås inte till skänks, utan erövrar i folkets egen kamp". På samma sätt följer partiet under kampen för det socialistiska uppbygget och för försvaret av fosterlandet ständigt denna princip och genomför den på varje område. Den frihet vi vann, alla de segrar vi hittills uppnått, vårt socialistiska och oberoende liv, är bekräftelser i praktiken på den leninistiska slutsatsen om själv tilliten. Den inre faktorn, är den avgörande faktorn, både när det gäller kampen för revolutionens seger och i kampen för det socialistiska uppbygget och för försvaret av fosterlandet.

Vårt parti har alltid försvarat åsikten att själv tilliten inte är en temporär politik som betingas av omständigheterna, utan en objektiv nödvändighet för varje land, stort eller litet, utvecklat eller underutvecklat, en princip som äger sin tillämpning både under nationella befrielsekrig och under proletära revolutioner, och i uppbygget av socialismen och för försvaret av fosterlandet. Att genomföra denna princip innebär att alla vägar för inflöde av bankkrediter från revisionistiska och borgerliga stater stängs, att imperialister och social-imperialister berövas ett av de medel de använder för att förslava och undertrycka länder och nationer, som de använder för att leva ett gott liv på folkens blod och svett. Det så kallade biståndet från imperialister och socialimperialister till utvecklingsländerna är en stor bluff och har endast till syfte att kunna utnyttja dessa länders ekonomier och kunna diktera en imperialistisk politik för dem.

Den borgerliga och revisionistiska propagandan är ett försök att sprida och inplantera underkastelse och resignation inför de stora imperialistmakterna hos folken, särskilt hos folken i utvecklingsländerna. Särskilt de sovjetiska revisionisterna förvränger den revolutionära principen om att lita till egna krafter, och hävdar att den innebär att "inta den trångsynta nationalismens ståndpunkt", eller att "motsätta sig det ömsesidiga biståndet mellan de socialistiska länderna". Med dessa anti-marxistiska teser försöker de att rättfärdiga sin imperialistiska expansionspolitik och sin kapitalistiska utsugning av andra länder. Deras syfte

är att underminera folkets förtroende för möjligheterna att bygga ett oberoende liv och i allmänhet krossa folkens tro på de fria nationernas existensmöjligheter.

När vårt parti har arbetat för uppbygget av socialismen i enlighet med principen om att lita till egna krafter, har det aldrig ens drömt om att upprätta en isolerad ekonomi, som är inkrökt i sig själv. Samtidigt, när vi har bekämpat varje känsla av underlägsenhet och varje ansats till att hemfalla till att dyrka allting utländskt, har vi aldrig förnekat värdet av de progressiva idéer som förs fram överallt i världen, eller av de tekniska och vetenskapliga framsteg som gjorts i andra länder. Vi har alltid värdesatt alla folks revolutionära erfarenheter, allting som tjänar människans frigörelse och framsteg.

Principen om att lita till egna krafter långt ifrån utesluter ömsesidigt samarbete och bistånd mellan de revolutionära och socialistiska krafterna, det tvärtom förutsätter det. Det bistånd som segerrika revolutioner ger till länder och folk som kämpar för nationell och social befrielse, det ömsesidiga biståndet mellan länder som bygger socialismen, är en internationalistisk plikt. Den står över varje form av egoistiska intressen och är istället inspirerad av marxismen-leninismens stora principer. Detta bistånd är till fördel inte enbart för det land som tar emot det, utan också för det land som ger det, eftersom socialismens seger i ett enskilt land tjänar socialismens seger i alla andra länder, dess seger över kapitalism och revisionism.

Den väg som vårt land har tillryggalagt har dag för dag stärkt vårt folks övertygelse och förtroende för riktigheten i partiets kurs, på de stora möjligheter som finns att fullfölja uppbygget av det socialistiska samhället genom att lita till våra egna materiella och mänskliga resurser.

Principen om att lita till egna krafter kräver, först av allt, ett orubbligt förtroende för folkets skapande fysiska och andliga förmåga under partiets ledning. Socialismen är massornas skapelse, därför är allting som producerats och skapats frukterna av folkets arbete, med händerna eller med hjärnan.

Förståelsen för principen om att lita till egna krafter är fullständig när varje individ och varje kollektiv uppfyller och överuppfyller de uppgifter de ställts inför utan att be staten om ytterligare tillgångar. Följaktligen är uppgiften först och främst hädanefter att på varje område beslutsamt sträva efter att höja arbetsproduktiviteten, att öka produktionen och sänka kostnaderna, att bevara, öka och använda maskiner och utrustning med största möjliga effektivitet, att höja de tekniska kunskaperna och yrkeskunskaperna hos det arbetande folket och att fördjupa den tekniska och vetenskapliga revolutionen.

Principen om att lita till egna krafter har förståtts riktigt när den tillämpas vid samhällliga aktiviteter på varje område, i nationell såväl som regional skala, när den utsträcks till varje länk och varje cell av vårt liv, till varje företag och kooperativ, till alla institutioner och alla arméenheter, när folket arbetar och lever som under belägringstillstånd.

III. Vi måste ständigt stärka partiet och ytterligare befästa dess ledande roll

Arkitekten bakom alla de segrar som vunnits av det albanska folket i dess kamp för nationell befrielse, i folkets revolution och i det socialistiska uppbygget av landet, är Albanska arbetets parti.

Under 35 år i rad har vårt marxist-leninistiska parti lett det albanska folket med mod och kunskap längs den väg som leder till revolution och socialism. Partiet har övervunnit otaliga svårigheter och hinder och besekrat vildsinta inre och yttre fiender, det har lett vårt land från seger till seger.

Det mäktiga arbete som gjorts för att fullfölja de uppgifter som lades fast av partiets sjätte kongress, har ytterligare stärkt och revolutionerat partiet, stålsatt den ideologiska och organisatoriska enheten inom dess led och höjt dess ledande roll i landets hela liv till en högre nivå. Kampen för att omsätta dess beslut och programmatiska uppgifter på alla områden i praktiken, kampen för att genomföra dess principer och normer på ett revolutionärt sätt, kampen mot klassfienderna och trycket från de omgivande imperialistmakterna, har gjort vårt parti militantare, mognare och mer framsynt.

Den sjätte femårsplanens målsättningar, de viktiga uppgifter som landet i sin helhet står inför, landets nuvarande utvecklingsstadium, ökar behovet av att ytterligare stärka partiet och höja dess ledande roll till en högre nivå. Att partiet är väpnat med den marxist-leninistiska ideologin och sin egen erfarenhet, uppvisar enighet i tanke och handling, och har intima band med massorna, utgör ett grundläggande villkor för att mobilisera folket runt dess linje och för att fullborda dess revolutionära program. Partiet är den medvetna kraft vilken genomsyrar massornas kamp varje dag med ett politiskt och ideologiskt innehåll, stakar ut dess mål, gör syftet klarare och anvisar vägar för att uppnå dem.

1. Partiets ledning över landets liv – en garanti för att det socialistiska uppbygget fullbordas.

Socialismens teori och praktik, partiets revolutionära liv och verksamhet har under alla omständigheter visat att det är av avgörande betydelse för folkets och revolutionens öde att ständigt stärka och bevara partiets ledande roll. Endast under partiets ledning kan folkets stat stärkas och konsolideras, kan landet försvaras, den socialistiska ekonomin utvecklas, den nya människan skolas och den oavbrutna marschen mot kommunismen säkras. Det är ingen tillfällighet att alla fiender, yttre och inre, under alla tider i främsta rummet riktat spjutspetsen mot partiet och dess ledande roll. Det är denna politik som de fientliga grupper partiet avslöjat och fördömt under de senaste åren fortsatt, vilka, var de än har varit verksamma, i första hand försökt att försvaga partiorganisationerna och avskilja dem från deras ledande roll.

Under de gångna fem åren har partiets ledande roll utvecklats och stärkts ur alla synpunkter, inom alla verksamhetsfält och på alla områden, inom grundvalen och i överbyggnaden. Denna verklighet ligger djupt förankrad i och är en förklaring till alla de stora framsteg som gjorts, de framgångar som nåtts i kampanjen för frivilliga arbetsinsatser, och i den kamp som massorna är inbegripna i för att genomföra partiets linje, det socialistiska uppbygget och försvara fosterlandet.

Partiets stärkta ledande roll inom statsmakten har gjort statsmakten förmögen att förbättra sina ledande och verkställande funktioner, sopat den ren från den liberala och byråkratiska ohyran, fört den närmare massorna och ställt den ännu bättre under deras kontroll.

Att partiets ledande roll utvecklats inom ekonomin har inneburit att den socialistiska grundvalen stärkts, gjort utsikterna för en snabb utveckling bättre, höjt massornas förtroende och ökat deras mobilisering för att genomföra planens målsättningar och höjt nivån på den

vetenskapliga ledningen av ekonomin på marxist-leninistisk grundval, föregripit faran för borgerliga och revisionistiska avvikelser.

Partiets sunda ledning har lett till att kulturen och utbildningen, konsten och litteraturen, utvecklats, fått en revolutionär inriktning och ett mer genomgripande revolutionärt klassinnehåll, att de blivit en större skolande och mobiliserande kraft, och den har inneburit att de knutits närmare till folket, arbetarklassen och bönderna på kooperativen, till vår socialistiska revolutions allra viktigaste uppgifter.

Partiets stärkta ledande roll har också höjt fosterlandets försvarspotential till en ny nivå, genom att ur alla synpunkter förbättra metoderna för att fullborda den marxist-leninistiska skolningen vid bevapning och träning av hela folket för landets försvar, genom att öka den folkliga karaktären hos de väpnade styrkorna.

Att partiets ledande roll utvecklats återspeglas också i förbättringarna i det stora arbete det genomför för att ideologiskt och politiskt bibringa massorna en klasständpunkt, för att höja deras medvetenhetsnivå så nära partiets egen som möjligt, liksom i organiseringen och mobiliseringen av massorna i kampen för att genomföra partiets programmatiska uppgifter.

Partiets ledande roll säkras och vidmakthålls inte automatiskt, enbart av den anledningen att partiet sitter vid makten. Partiets ledande roll utvecklas och stärks genom en ihärdig politisk, ideologisk och organisatorisk kamp för att tillämpa dess allmänna linje, dess beslut och direktiv, dess principer och normer. Den stärks genom en hård klasskamp mot alla brott mot och avvikelser från dem, mot borgerlig och revisionistisk ideologi, mot inre och yttre fiender, liksom mot fiender inom själva partileden. Den ledande rollen stärks genom partiets dagliga kamp i ledningen för massorna och för det socialistiska uppbygget av landet.

Partiets ledande roll är en och odelbar. Den upprätthålls enbart när dess marxist-leninistiska ideologi och politik, dess beslut och direktiv framgångsrikt genomförs på alla områden och på alla verksamhetsfält, inom statsmakten och ekonomin, inom kulturen och i armén, när alla statliga institutioner, samhällseliga organisationer, alla kadrer och hela det arbetande folket vägleds av denna ideologi och politik, dessa beslut och direktiv i all sin verksamhet.

Udden i kampen för att stärka och förbättra partiets ledande roll riktas särskilt mot två viktiga faror, vilka kan förlama och slutligen helt eliminera den ledande rollen, mot liberalism och byråkrati, liksom mot resultatet av deras inflytande, teknokrati och intellektualism.

Partiet har bekämpat symptomen av dessa sjukdomar, var de än har dykt upp, med klassens revolutionära metoder. Partiet har tveklöst attackerat fel och avvikelser, varje verksamhet och ståndpunkt som skadar dess korrekta linje och normer.

Attityden hos de av partiets grundorganisationer och ledande organ vilka gjort eftergifter och inte kämpat till slut för att fullfölja direktiv, har bekämpats som utslag för liberalism. Liberalismen kommer också till uttryck i de fall då kamrater inte framhärdar i att genomföra fattade beslut, då kontrollen av att fattade beslut genomförs försummas, då samma problem undersöks om och om igen, när beslut efter beslut tas, men problemen förblir olösta och uppgifterna inte genomförs. Även de uttryck för liberalismen som innebär att inga beslut fattas, eller att inga uppgifter fastställs, utan enbart formuleras i allmänna termer så det blir omöjligt att kontrollera deras konkreta utfall, har bekämpats på samma sätt.

Partiets ledande roll har stärkts i alla sina delar i ständig-kamp mot byråkratiskt och teknokratiskt inflytande från stats- och militärapparaten och den ekonomiska apparaten på grundorganisationerna. Detta inflytande var mycket starkt inom några av grundorganisationerna inom vissa centrala departement, som t ex Statens planeringskommission, Industri- och gruvdepartementet, Handelsdepartementet, Jordbruksdepartementet, oljeföretagen, armén och några institutioner för kultur och utbildning. Här fanns också uttryck för den icke-marxistiska åsikten att det är kadreerna och inte partiet, via sina organ och organisationer, som står i ledningen och ger vägledning.

Inte heller är partiapparaten immun mot byråkratiskt inflytande, liksom de statliga och ekonomiska apparaterna kan även den påverkas av byråkrati och komma att fungera som bärare av den. Även en partiarbetare kan komma att förvandlas till en byråkrat eller teknokrat, om han avskiljer sig från principerna och sätter tekniken, pappersarbetet och kontorsrutinerna i första rummet. Detta är ingenting okänt. Bolsjevikpartiet ströps av de ökända s k ”apparatchiki”. Tillsammans med andra byråkratiserade kadre inom statsapparaten, vilka hade avskiljt sig från arbetarklassens väg och från Lenins och Stalins lära, kom de att utgöra det huvudsakliga stödet för Chrusjtjov, Bresnjev och de andra kuppmaakarna, vilka genomförde kontrarevolutionen och ryckte ledningen ur arbetarklassens och dess partis händer.

Trots de hårda slag som riktats mot de liberala uttrycken och byråkratin, vilka allvarligt skadar partiets ledande roll, kan de komma att dyka upp när som helst om inte kampen mot dem ständigt hålls vid liv inom partiets alla delar, om inte principen, att ingen kan diktera sin egen vilja för partiet, fullständigt förstås och genomförs inom partiets alla grundorganisationer och ledande organ, vid alla tidpunkter och under alla omständigheter. Inom partiet fattas alla beslut uteslutande på grundval av den proletära ideologin, partiets politik och normer.

En av de viktigaste faktorerna som gjort partiet förmöget att under hela sin existens säkra sin ledande roll, att så fullständigt monolitiskt och effektivt hålla fast vid arbetarklassens hegemoni, har varit partiets stålhårda ideologiska och organisatoriska enhet. Denna enhet har i partiets händer varit ett kraftfullt vapen för att ta itu med fiendernas attacker både inifrån och utifrån, för att övervinna alla svårigheter och för att på ett hedersamt sätt genomföra sina uppgifter i revolutionen och det socialistiska uppbygget.

Det är mot denna enhet som de fiendegrupper, som avslöjats mellan sjätte och sjunde kongressen har krossats. Partiets ideologiska och organisatoriska enhet blev än mer monolitisk och militant, i och med att dessa gruppers fiendliga aktiviteter undanröjdes.

Många gånger under sin historia har partiet drabbat samman med fiender och förrädare som smygit sig in i dess led. Alla dessa fiender har, tillsammans med yttre fiender, skapat, planer och intriger mot vårt parti och land, men de har varit helt oförmögna att genomföra dem eftersom de blivit upp-, täckta och avslöjade av centralkommittén och hela partiet, har kastats ut ur partiet, attackerats och fördömts av partiet och hela folket och när så varit nödvändigt även dömts enligt den proletära diktaturens lagar. Vårt parti har aldrig tillåtit och kommer aldrig att tillåta fraktioner inom sina led. Det har haft och har endast en linje, den marxist-leninistiska linjen, vilken det solidariskt försvarat och beslutsamt genomfört.

De negativa erfarenheterna inom Jugoslaviens kommunistiska parti och Sovjetunionens kommunistiska parti, och en lång rad andra kommunistpartier och arbetarpartier, vilka förrådade den marxist-leninistiska saken, bevisar att en borgerlig degenerering av arbetarklassens parti nära sammanhänger med att det proletära partiets principer och normer förnekas eller att de omvandlas till döda formler.

Att bevara och stärka partiets enhet, att upprätthålla dess oomtvistade ledande roll, att på ett revolutionärt sätt troget genomföra partiets linje, de leninistiska principerna och normerna, i varje ledande organ, varje grundorganisation och i varje kommunistiska verksamhet är därför av avgörande betydelse. Endast på detta sätt förhindras att brister och svagheter växer och utvecklas till obotliga sjukdomar, som klassfienderna kan utnyttja för sina egna syften mot partiet och socialismen.

I vissa grundorganisationer förekommer en gnällig inställning och svågerpolitik, detta har sin grund i trånga personliga intressen, i ohälsosamma släktband och familjerelationer etc. För att eliminera detta skadliga inflytande är det nödvändigt att genomföra en omfattande skolning, kombinerat med organisatoriska åtgärder för att stärka enheten på alla områden, för att upprätthålla en korrekt principiell inställning i alla frågor.

Partiets enhet är en militant enhet, en enighet i handling, en enhet mellan revolutionärer. Vårt partis aktiva liv kan inte tolerera att det existerar partiorganisationer med enbart en formell enhet, där en atmosfär av "lugn-och-ro" råder och där ett fridfullt liv levs, där alla är ense vid möten men misslyckas med att själva delta i genomförandet av uppgifter utanför möteslokalen och trots detta inte bekymrar sig om detta förhållande. Den genuina och bestående enheten hos arbetarklassens parti och hos alla dess organisationer kan ständigt stärkas och bevaras endast genom att olika uppfattningar inom partiets led kämpar mot varandra, genom debatt, principiell kritik och självkritik och genom att genomföra partiets linje, dess beslut och direktiv, dess proletära principer och normer, till punkt och pricka.

Vår revolutionära praktik till dags dato lär oss att partiets ledande ställning endast kan uppnås och bevaras fullständigt, när alla ledande organ på vilken nivå det vara månne, och alla grundorganisationer genomför sin ledande roll riktigt, när alla kommunister tillsammans går i ledningen.

Partiets grundorganisationer är av avgörande betydelse för att upprätta partiets ledande ställning. Genom dem säkras partiets ledande roll inom varje del av vårt lands liv. Grundorganisationen är det fundament på vilket partiet vilar. Ju hårdare och bättre detta fundament har smitts, desto starkare och bättre kommer hela partiet att vara.

Grundorganisationernas roll har utvecklats, särskilt under den klasskamp som följde när besluten från centralkommitténs fjärde, femte, sjätte och sjunde plenarmöte genomfördes. Grundorganisationernas inre liv har revolutionerats, de har tagit upp de viktigaste problemen inom arbets- och produktionscentra bättre, och de har ökat sin initiativförmåga när det gäller att genomföra sina uppgifter. Denna förstärkning av grundorganisationerna och det nya liv som skjutit fart inom dem, utgör en av de viktigaste faktorerna i de framgångar som partiet och folkets massor har uppnått under den senaste femårsperioden, det utgör dessutom en sund garanti för att de uppgifter som kongressen lägger fast kommer att fullt ut genomföras.

Trots de framgångar som uppnåtts, är det väsentligt att hålla i minnet de svagheter som vi iakttagit, för att kunna förhindra en återupprepning av de beklagliga händelser när vissa

grundorganisationer lämnade vägen öppen för fienden att agera och skada partiets arbete, statsmakten, ekonomin och kulturen. Det har också funnits brister och svagheter i vissa grundorganisationer, vilka tillåtit brott mot och avvikelser från partiets direktiv och normer, misslyckats med att fullfölja sina uppgifter och att uppfylla planen, som har varit uttryck för tendenser som är främmande för den proletära ideologin, och som inte har slagit vakt om alla kommunisters ledande roll.

Partiet har kämpat och kommer även i fortsättningen att kämpa för att dess grundorganisationer ska bli och förbli aktiva vapensmedjor där arbetarklassens sätt att tänka, den proletära ideologin och det marxist-leninistiska modet är riktmärken när det gäller att lösa alla problem. I grundorganisationerna rustas kommunisterna för strid, för att genomföra den strategi och den taktik som bär partiet, arbetarklassen och hela folkets massor till seger. Där lär de sig motsvara de kvalitativa krav som ställs på kommunister, där ingjuts i dem det proletära partiets anda och vilja att oförfärat gå framåt både i arbetet och i livet.

Grundorganisationerna genomför sin ledande roll när de tar upp de viktigaste problemen, när de kämpar för att på ett riktigt sätt försvara och genomföra partiets linje, när de alltid tar aktiva initiativ, utan att vänta på att allting ska lösas av överordnade organ och när de slår vakt om varje kommunisters ledande roll. Detta måste stå i centrum för alla partikommittéer i distrikten och inom armén.

Grundorganisationerna agerar allra bäst som ledande organ när det pågår en debatt och när olika åsikter konfronteras, när det krävs att deras arbete redovisas och när alla kommunister utan att tveka och utan reservation vågar kritisera alla som felar, oavsett om de har ledande funktioner i partiet, staten, armén eller någon annanstans. Varje överordnad, vem han än må vara, minister, direktör, befälhavare eller sekreterare, måste lämna redogörelse för sin egen verksamhet som kommunist och kader.

Ingen tillåts att utnyttja grundorganisationen till sin egen fördel eller sätta sig själv över den, påtvinga den sina åsikter, undertrycka eller begränsa kritik som kommunister riktar mot honom eller det arbete han ansvarar för. Det finns ingen hierarki eller överordnade och underordnade inom grundorganisationerna. Partiets principer och normer är bindande och måste tillämpas av alla kommunister, annars kan inte partiet försvaras och stärkas.

Det är varje partiorganisationens och varje kommunisters plikt att skaffa sig en genomgripande ideologisk förståelse för kritiken och självkritikens skarpa vapen och att använda det utan tvekan när det gäller frågan om att försvara partiets linje. Att göra självkritik innebär inte enbart att erkänna ett misstag. Det är också av största betydelse att analysera misstaget, och att reda ut dess orsaker. Partiet bör forma alla kommunister till modiga människor, vilka har mod att avslöja och tveklöst kritisera sina egna, såväl som sina kamraters misstag. Där det finns en ständig, korrekt och skarp kritik och självkritik, kan det ogräs som hotar partiet inte slå rot, kan klassfienden inte finna några områden att arbeta inom. När mobiliseringen ökar för att genomföra partiets direktiv och beslut, utvecklas kommunisternas ledande roll och partiets ledande ställning stärks i sin helhet.

Att ständigt följa hur uppgifterna genomförs, att ständigt kontrollera hur partiets direktiv och beslut omsätts är den absolut ledande faktorn för att utveckla partiorganisationerna till ledare och organisatörer. Utan att kontrollera riktigheten i direktiven, kan resultaten av det genomförda arbetet inte mätas, kan inte svårigheterna, hindren, svagheter och motsättningarna upptäckas och kartläggas, och inte heller kan åtgärder vidtas för att övervinna

dem. Utan kontroll, inga krav på redovisning, ingen kritik och självkritik, inga ansträngningar och ingen kamp för att säkerställa att uppgifterna genomförs. Kontrollen innebär inte att man ska betvivla allt, att man inte ska ha förtroende för sina kamrater. Kontrollen är en partiangelägenhet, som genomförs för att försvara och genomföra partiets linje, principer och normer.

Grundorganisationernas och hela partiets ledande roll kommer att öka och stärkas när kommunisternas roll som förtrupp växer och stärks, genom att varje partimedlem görs till en verklig ledare för massorna. Utan att de enskilda kommunisterna fyller sin roll som förtrupp, kan inte heller arbetarklassens parti utgöra någon förtrupp, kan det inte heller finnas något parti som kan leda folkets massor.

Det är varje kommunist's plikt att kämpa för att upprätthålla aktningen för denna hederstitel. Det uppnås genom revolutionärt arbete och kamp, genom en fullgod klasständpunkt och ett exemplariskt uppträdande, genom ständiga ansträngningar att höja sin ideologiska och kulturella nivå, sin bildningsnivå och sina yrkeskunskaper. På så sätt kommer han alltid att känna att han är en soldat som solidariskt står till partiets tjänst, och att han är värdig den förnäma hederstitel han bär.

Centralkommittén har ägnat särskild uppmärksamhet åt **att utveckla och stärka den ledande rollen hos partikommittéernas sammanträden i distrikten och stärka den ledande roll som partikommittéernas plenarsammanträde på distriktsnivå och inom armén spelar**, så att de kan utgöra en ännu bättre ledning för alla aktiviteter inom grundorganisationerna, statsmaktens organ och institutionerna för bildning och kultur.

Ett av de viktigaste krav som partiet fört fram har varit och är även i fortsättningen att plenarsammanträdena sätts i ett riktigt förhållande till ledningen. Partiet har oroats av den felaktiga tendens som funnits att på vissa håll i praktiken sätta ledningen över plenarmötet, till att överbetona ledningens roll och undervärdera plenarsammanträdenas. Partiet har bekämpat varje tendens till att det uppstår en kult runt ledningar och sekreterare.

Resultatet har blivit att plenarsammanträdenas auktoritet ytterligare har utvecklats, och deras förmåga att leda, organisera och kontrollera resultatet på alla områden har höjts till en ny nivå. Deltagarna på plenarsammanträdena känner djupare sitt ansvar inför uppgiften att utveckla ett kollektivt ledarskap.

Mellan två konferenser, är plenarsammanträdet det högsta beslutande organet när det gäller att leda allt partiarbete inom distriktet. Ledningen kan aldrig ersätta plenarsammanträdet och kan på inga sätt utsträcka sin verksamhet längre än vad som finns täckning för i plenarsammanträdenas beslut, bortom den kontroll som deltagarna i plenarsammanträdena utövar. Denna princip gäller också i samma utsträckning för centralkommittén och dess politiska byrå.

För att ytterligare utveckla plenarsammanträdenas roll måste det tas upp en ihärdig och systematisk kamp för att överföra den ledande rollens centrum från ledningen till plenarsammanträdena. Det kräver i synnerhet, att alla deltagare i plenarsammanträdena, utan undantag för sekreterarna eller andra medlemmar i ledningen, utvecklar en mer djupgående kritik och självkritik, bekämpar varje uttryck för storhetsvansinne och översitteri. Det är särskilt viktigt att distriktens plenarsammanträden under sitt arbete fastställer ledningarnas uppgifter och ålägger dem uppgiften att genomföra de beslut som fattas av centralkommittén

och plenarsammanträdet. I praktiken finns det fall när partikommittéernas apparater felaktigt påtagit sig uppgifter som rätteligen tillhör de valda organen. Detta förfarande är ett fel som kan komma att få svåra konsekvenser för partikommittéernas ledande roll. Apparaterna upprättas för att tjäna de valda organen, för att bistå dem och underlätta deras arbete och inte för att ersätta dem.

Vårt parti har alltid hållit fast vid principen om ett kollektivt arbete i de ledande organen. Det är ett uttryck för en mogen och korrekt politik att tillämpa kollektivism i tanke och handling, och det spelar en avgörande roll i ledningen av partiet. Den kollektiva ledningen undanröjer byråkratism och godtycke, medan den på samma gång stärker livskraften hos de enskilda medlemmarna i tanke och handling, och inte tillåter att det uppstår rutiner och att konformismen sprider sig.

Det är särskilt viktigt att genomföra principen om kollektivism inom kaderpolitiken som en uteslutande rättighet för partiet. Alla måste underkasta sig partiets allmänna linje, de kriterier, den inriktning, de beslut och de procedurer som partiet har när det gäller kader. Ingenting får göras på ett individuellt sätt på detta område. Principen om kollektivism är inte endast en grundläggande ideologisk och politisk linje, den stärker också allas övertygelse om att varje individs öde ligger i partiets och arbetarklassens händer. Annars kan inte endast subjektivism inte undvikas, utan kommer många negativa saker, som t ex kryperi, rädsla, arrogans, översitteri, etc att frodas.

Partikommittéernas kollektiva ledning säkras när var och en av dess medlemmar är medveten om det stora ansvar han anförtrotts, tar aktiv del i att ta upp och lösa problem, i att anta och genomföra beslut.

Att stärka partikommittéernas ledande roll och hela dess kollektiva arbete kräver att dessa organ och varje medlem i dem uppmärksamhet följer det arbete som görs inom distriktet eller arméenheten, runt alla problem och den kamp som förs för att lösa dem. När de agerar på detta sätt, kan det verkligen sägas att dessa instanser fungerar oavbrutet under en hel period. Den felaktiga praktik som innebär att partikommittéernas ledande roll begränsas till att utövas endast på möten måste beslutsamt bekämpas, för den är byråkratism, ersätter det levande arbetet bland människor med möten, och bidrar varken till att det kollektiva arbetet i dessa organ eller till att det personliga ansvaret utvecklas bland dess medlemmar.

Vissa mötesdeltagare förstår fortfarande inte att korrekt förbereda ett möte, genomföra det och fatta besluten, endast utgör början av arbetet, medan att organisera kampen för att genomföra besluten i praktiken är en bredare front där alla mötesdeltagare måste visa initiativ och förmåga som organisatörer och ledare. Det finns emellertid mötesdeltagare som så fort mötet är genomfört och besluten fattade, kopplar av och anser att de slutfört sina uppgifter och att det är upp till andra att genomföra arbetet. Varje mötesdeltagares plikt är att ägna stor omsorg åt, och kämpa för, att de fattade besluten fullständigt genomförs och får inte vänta på att någon annan ska ta initiativet; han får aldrig glömma att han är en ledare som har kollektivt och individuellt ansvar för allt arbete. Detta är ett väsentligt villkor för att partikommittéerna fullständigt ska kunna spela sin ledande roll.

2. Vi måste ständigt stärka den proletära sammansättningen av partiet

Under alla skeden av sin historia har partiet kämpat för att upprätthålla kommunisternas storslagna förmåga och kvalité som förkämpar. Dessa har stärkts år för år i kampen för att

fullfölja uppgifterna inom det socialistiska uppbygget, i hård klasskamp och genom att partiets sammansättning stärkts.

Under de år som gått sedan den sjätte kongressen har tusentals medlemmar valts in i partiet, de allra bästa bland vårt folks söner och döttrar, de mest medvetna och de bäst skolade revolutionärerna, de som är mest hängivna och mest beslutsamma när det gäller kommunismens sak. De nya partimedlemmarna har testats i revolutionär handling och utmärkt sig i det socialistiska uppbygget och i försvaret av fosterlandet.

För närvarande har partiet 101 500 kommunistiska kämpar i sina led, vilket är 14 500 fler partimedlemmar än vid den föregående kongressen. Av de kommunistiska kämparna är 13 500 kandidatmedlemmar. Kommunisterna utgör mer än 4 % av den totala befolkningen. Arbetarna utgör 37,5 % av den totala medlemskader och 29 % utgörs av bönder från kooperativen.

När det gäller den sociala sammansättningen, utgör arbetarna fortfarande den främsta medlemsgruppen i partiet. Partiorganisationerna och partiorganen har hållit fast vid inriktningen att huvudsakligen utöka partileden med folk från arbetarklassen. Mer än 41 % av de som valts in i partiet har kommit från arbetarklassen, medan 38 % har varit bönder från kooperativen, och nästan 21 % har varit kontorsarbetare, folk ur folkarmén och intelligentsian.

Även i framtiden kommer partiet att ge prioritet att öka sin kader genom rekrytering ur arbetarklassen.

I allmänhet har partiorganisationerna i distrikten fullföljt instruktionerna från sjätte kongressen att rekrytera fler bönder från kooperativen till partiet, för att stärka det på landsbygden och för att förbättra ledningen på jordbrukskooperativen. Kandidatmedlemmar som rekryterats bland bönderna på kooperativen stod i antal endast efter de som rekryterats bland arbetarna, och de utgör nästan dubbelt så många som de som rekryterats till partiet bland kontorsarbetare.

Mer borde emellertid ha gjorts för att rekrytera medlemmar bland bönderna på kooperativen, speciellt i vissa distrikt där det uppenbart inträffat en oförsvarlig sänkning i böndernas andel i den totala medlemskader.

Att partiet växer och förstärks bland bönderna på kooperativen kommer alltid att förbli en viktig uppgift. Målsättningen är att i framtiden ska kommunister med detta sociala ursprung inta den andra platsen i partiets medlemskader, efter arbetarna.

En ständig omsorg har ägnats kvinnornas inträde i partiet. De kvinnliga kommunisterna utgör nu 27 % av det totala antalet kommunister, mot 22 % år 1971 och 12,5 % år 1960.

Den kraftfulla materiella, kulturella, ideologiska och samhällsliga utvecklingen av vårt land, att den socialistiska revolutionen ständigt fördjupats på alla områden, har skapat gynnsamma villkor för att kvinnan ska kunna ta aktiv del som revolutionär kämpa i det fullständiga uppbygget av det socialistiska samhället och i ledningen av landet. Detta ställer frågan om att höja andelen kvinnliga kommunister ännu fortare.

Den överväldigande delen av dem som valts in i partiet under åren 1971-76 är 30 år och yngre. Detta faktum bekräftar de stålhårda banden mellan vår ungdom och partiet och

kommunismen, liksom partiets ständiga omsorg om att, genom att kombinera olika åldersgrupper, undvika att partiet åldras, om att samtidigt förbli moget och ungt, både i sitt revolutionära tänkande och handlande, ett parti för nuet och framtiden.

Partiet har alltid satt frågan om att ständigt förbättra sin sociala sammansättning i samband med en lång rad faktorer, men först av allt med kommunisternas kvalité som proletära förkämpar. Partiet behöver friskt blod, men blodet måste vara rent. Partiet har aldrig strävat efter kvantitet, det är alltid kvalitén som spelar den avgörande rollen.

”Paradmedlemmar i partiet vill vi inte ha ens till skänks”, lär Lenin.(2)

Denna kurs har beslutsamt och fast genomförts även under den period som följde efter den sjätte kongressen. Men detta betyder inte att det inte förekommit brister och svagheter. Det finns bland partiets grundorganisationer och kommittéer de som gjort otillåtliga eftergifter på olika områden när det gällt att uppfylla de villkor som lagts fast av partiet och som garanterar kvalitén på kommunisterna som revolutionära förkämpar. I andra fall har, både före inträdet i partiet och under prövotiden, inte tillräcklig uppmärksamhet ägnats åt att pröva och träna kandidaterna på det ideologiska och organisatoriska området.

Inriktningen på att stärka partiets sammansättning genom att rekrytera arbetare, bönder och kvinnor, liksom också att rekrytera för att ytterligare utvidga partiets inflytande, får inte genomföras mekaniskt, utan alltid i enlighet med principerna och normerna i partiets stadgar, så att vid inget tillfälle kvalitén på de som inträder i partiet sätts i andra hand. När vi tar med i beräkningen de kriterier som lagts fast, är de bästa nyrekryteringarna de som förser partiet med framstående aktivister, män och kvinnor som är fyllda av beslutsamhet, som är solidariska med partiets sak, huvudsakligen från de sektorer av samhället som producerar våra materiella förnödenheter, från de viktigaste grenarna inom produktionen, de svåraste frontavsnitten, där det finns förutsättningar för att pröva folk än hårdare ur ideologisk och politisk synpunkt, och när det gäller revolutionär kvalité och aktivitet.

Närmare 82 % av de arbetare som valts in i partiet efter den förra kongressen är sysselsatta inom tillverkningsindustrin. Ännu större ansträngningar måste icke desto mindre läggas ner för att vinna fler arbetare från de tunga grenarna inom produktionen, särskilt från råvaru- och bearbetningsindustrin, till partiet. Fler kommunister bör rekryteras från dessa frontavsnitt, eftersom en del av dem kommer att gå över till andra sektorer och verksamhetsgrenar när behovet uppkommer.

En kandidatmedlems prövotid, vars riktighet och nödvändighet fullt ut har bevisats i praktiken, har en odiskutabel betydelse för kvalitén på de nya medlemmarna som tas in i partiet. Sålunda måste vi förbättra detta system med revolutionär fostran, som vi redan prövat under lång tid, i enlighet med partiets instruktioner och krav.

Vårt folk känner kommunisterna som de ärligaste människorna, de bästa förkämparna för revolutionens och socialismens sak, de har sett att de alltid står i främsta ledet, beredda att gripa in där kampen och arbetet är som svårast. Partiet kan inte tillåta folk som är ovärdiga hederstiteln kommunist att vara kvar i sina led. Därför måste partiet rensas från dem som svärtar ner kommunisternas rykte, de som inte kan upprätthålla sina kvalitéer som revolutionära förkämpar, eller de som smugit sig in i partiet under falska förespeglingar. När vi på detta sätt ständigt renar partiet är det ett sätt att stärka det. Rensningarna är, menar Lenin, en utvecklingslag för de partier av en ny typ som arbetarklassen skapat, för

arbetarklassens partier. I vårt parti genomförs dessa rensningar på ett normalt sätt, i enlighet med de principer och normer som finns fastlagda i stadgarna, i enlighet med den inre partidemokratien och med hänsyn till det arbetande folkets massors åsikter.

Av dem som utesluts ur partiet är endast ett fåtal element som är fiendligt inställda till partiet. De andra älskar fortfarande partiet och sitt socialistiska fosterland, trots att de uteslutits ur partiet, och tillsammans med folket fortsätter de att vandra den socialistiska vägen. Partiet har givit instruktioner som går ut på att de ska knytas nära till partiet, aktiveras, bistås och skolas och att inga uttryck för sekterism gentemot dem är tillåtna.

Partiets ständiga tillväxt löper parallellt med att det socialistiska uppbygget och det nationella försvarets fronter utsträcks och utvidgas. Behovet av kommunister på dessa fronter kan inte enbart mätas genom nyrekrytering. **Av denna anledning är det av speciell vikt att utöka och sprida partiets krafter.**

Det är nu sällan som vi påträffar en sektor, ett departement eller en produktionsbrigad utan kommunister, en grupp kommunister, en partigrupp eller av en partiets grundorganisationer. När det gäller att öka och sprida partiets medlemmar har prioritet givits till produktionen, och inom detta område till arbetets viktigaste frontavsnitt, som gruvor, den tunga tillverkningsindustrin, de stora byggnadsprojekten, jordbruket, etc.

Mer än under någon annan femårsperiod, har under de senaste fem åren kommunister sänts från administrationen till produktionen, och från städerna till landsbygden. Idag arbetar omkring 62 % av alla kommunister inom produktiva områden, och av dessa arbetar omkring 82 % direkt i produktionen. Av de kommunister som arbetar på jordbrukskooperativen är 87 % direkt engagerade i det produktiva arbetet.

I framtiden kommer det att bli nödvändigt att sända förhållandevis fler kommunister från städerna till landsbygden än nu. På liknande sätt måste förhållandet mellan det antal kommunister som arbetar inom produktionen och de som arbetar med administrativa uppgifter inom ekonomiska sektorer förändras till de förstnämndas förmån, speciellt i byggnadsindustrin och på statsjordbruket, inom vilka antalet kommunister som är direkt sysselsatta i produktionen är förhållandevis lägre än inom ekonomins övriga sektorer.

Målsättningen är att uppnå att den marxist-leninistiska principen att arbetarklassens parti, klassens förtrupp, ska stå i främsta ledet i kampen, i arbetet, i produktionen, och varhelst behovet uppstår, på bästa sätt genomförs. På detta sätt kommer partiet att fullborda sin ledande roll, och framgångsrikt upprätta hegemoni inom sin klass:

Precis som för partiet i allmänhet, **har centralkommittén ägnat ständig omsorg åt att också stärka den sociala sammansättningen av partiets ledande kader**, av kadren inom staten, ekonomin och massorganisationerna.

Nu kommer 44,2 % av medlemmarna inom partiets ledande organ i distrikten och inom arméenheter från arbetarklassen, de är arbetare såväl till sysselsättning, ursprung som bakgrund. Detta och det faktum att ett aktningsvärt antal medlemmar i partikommittéernas plenarmöten fortsätter att arbeta direkt i produktionen, som arbetare och bönder på kooperativen även efter att de valts in i dessa församlingar, vittnar om den oavbrutna omsorg partiet lägger ner för att bevara och stärka den revolutionära karaktären inom sina ledande organ. På samma sätt är 40 % av personalen på ministerierna och de centrala statliga

institutionerna av arbetarbakgrund. I statens, massorganisationernas och jordbrukskooperationens valda organ, är mer än 70 % av de som blivit valda arbetare och bönder. Å andra sidan är 72 % av dem icke-partimedlemmar. Allt detta sammantaget utgör en stor triumf för partiets politik och är ett klart uttryck för att den leninistiska läran ständigt genomförs.

Motsatsen är fallet i Sovjetunionens revisionistiska parti och alla de andra revisionistiska partierna, där kadre tillhör ett övre skikt inom den borgerligt teknokratiska intelligentsian. Där den överväldigande majoriteten av medlemmarna i partikommittéerna på olika nivåer är byråkratiska tjänstemän, och där sekreterarna i dessa kommittéer till nästan hundra procent är intellektuella och teknokrater.

Att riktigt genomföra partiets direktiv så att fler kadre som är arbetare och som har arbetarbakgrund, och som kommer från flera av de svåra frontavsnitten inom produktionen, kan väljas in i de ledande organen på alla nivåer har i stor omfattning bidragit till att utveckla deras betydelse och deras aktivitet. De nya medlemmarna från gräsrotsnivån för med sig arbetarklassens revolutionära initiativ, mod och anda.

I enlighet med de uppgifter som lades fast av partiets sjätte kongress, har många unga kadre befordrats till ansvarsfulla poster. Av alla kadre inom alla institutioner tillhör 40 % åldersgruppen upp till 30 år, 31 % åldersgruppen mellan 31 och 40 år, 21 % åldersgruppen mellan 41 och 50 % och 8 % åldersgruppen över 51 år. Dessa siffror visar att ökningen och förnyelsen av kadern fortgår på ett normalt sätt, och att en ständigt allt bättre avvägning mellan unga och gamla kadre uppnås.

Det är nödvändigt att unga kadre som kommer till partimöten och andra ledande organ ges stor och övergripande vägledning som gör det möjligt för dem att utveckla sig själva som ledare, att bekämpa alla hindrande och konservativa idéer. De måste anförtros konkreta uppgifter, instrueras och kontrolleras, de måste bistås och stödjas i syfte att de ska få tillfälle att utveckla sig till verkliga ledare i en direkt revolutionär praktik.

I och med den kamp som genomförs mot olika hinder, speciellt mot alla former av konservativa föreställningar, har det nu inträtt uppenbara förbättringar även när det gäller att genomföra partiets direktiv om att befordra kvinnor till dess ledande organ. Av det totala antalet medlemmar i partikommittéernas plenarmöten på distrikts- och regionsnivå är nu omkring 40 % kvinnor. Ökningen i antalet kvinnor som befordrats till ansvarsposter är en positiv trend som även måste fortsätta i framtiden.

3. Vi måste ständigt stärka banden mellan partiet och massorna och dess ledning inom den samhälleliga organisationen och inom de statliga organen

Vårt marxist-leninistiska partis styrka ligger i att det kan smida sina band med massorna stålhårda. Utan dessa band skulle partiet vara utan liv. Dessa band upprättades historiskt under det nationella och sociala befrielsekrigets period och under det socialistiska uppbygget. Till grund för dessa band ligger massornas orubbliga förtroende för riktigheten i partiets linje, den solidaritet och det mod med vilket partiet försvarar folkets intressen, och dess förmåga som ledande, organiserande och mobiliserande faktor.

Partiets linje har aldrig varit enbart partiets linje, det har också varit massornas linje. Under varje skede av sin historia har partiet, för att lösa alla problem och för att genomföra varje uppgift, kämpat tillsammans med massorna.

Den gångna femårsplanen gav ännu fler kraftfulla bevis på dessa band mellan partiet och folket, på den stålhårda enheten mellan partiet och folket. Med sikte på att stärka den enheten ytterligare, har centralkommittén löst en lång rad problem och lagt fram viktiga uppgifter för att utveckla massornas roll, för att säkra att förhållandet mellan dem och partiet löses på ett riktigt sätt, för att intensifiera kampen mot utslag av byråkrati, liberalism och sekterism som skadar förhållandet mellan massorna och partiet.

Detta har ytterligare stärkt folkets övertygelse om att endast under partiets ledning kan de för alltid förbli herrar över sitt eget öde och garanteras en ständigt allt säkrare och lyckligare framtid.

De problem som måste lösas för att stärka den socialistiska demokratin, utveckla arbetarklassens och hela det arbetande folkets roll inom nationens liv, för att förbättra relationerna mellan partiet, arbetarklassen och massorna, har varit föremål för omfattande diskussioner inom partiet och bland folket.

Hela den revolutionära praktiken under den gångna perioden visar återigen att banden mellan partiet och massorna bevaras och stärks endast på grundval av att massorna är övertygade om riktigheten i partiets linje. Den övertygelsen skapas och fördjupas ständigt genom massornas egna erfarenheter.

Partiet beordrar inte massorna, det leder dem.

”Att leda. . .”, lär Stalin, *”innebär att förmå övertyga massorna om riktigheten av partiets politik, att uppställa och genomföra sådana paroller, som leder massorna fram till positioner och gör det lättare för dem att på grund av egen erfarenhet inse riktigheten av partiets politik, det innebär att höja massorna till partiets medvetenhetsnivå och på så sätt trygga sig massornas understöd och deras beredvillighet för den avgörande kampen.* (3)

Vem som än försöker tvinga sig på massorna genom att ge order på grundval av sin auktoritet och sin ställning inom partiet och staten, bryter mot partiets linje, avviker från masslinjen. Partiet har alltid kämpat hårt mot och måste alltid kämpa hårt mot sådana tendenser, på grund av att de är grogrunder för en växande byråkrati och en skadlig personkult och på grund av att de försvagar banden mellan partiet och massorna.

Partiet övertygar massorna i första hand genom att låta ord och handling vara ett, det övertygar dem genom kommunisternas exempel, genom att de står orubbligt i första ledet i arbete och klasskamp. Därför kritiserar oeftergivligt de kommunister och kadrer som inte föregår med gott exempel, det kritiserar alla de ståndpunkter som inte överensstämmer med den revolutionära anda som karakteriserar vårt parti. Partiet kritiserar alla tendenser som inte bidrar till att stärka banden mellan massorna och partiet.

Av stor vikt för att stärka enheten mellan partiet och folket är det ideologiska och politiska upplysnings- och skolningsarbetet, vilket i likhet med alla andra aktiviteter gjort framsteg under den gångna femårsperioden, men som behöver förbättras i många avseenden, för att det ska bli en ännu större mobiliserande och övertygande kraft bland massorna. Om det förekommer här och där att ett arbetarkollektiv på den ena eller andra arbetsplatsen inte mobiliserar sig självt för att fullfölja ett visst beslut eller ett givet direktiv, har detta sitt ursprung i att organisationen eller kommittén inte tillräckligt klargjort dessa för det arbetande

folket, eller att de underskattar övertygelsen som metod och grundar sitt arbete på byråkratiska kommandometoder.

En oundgänglig förutsättning för att utveckla massornas roll är att de regelbundet måste informeras om partiets beslut och direktiv. Det arbetande folket har ständigt hållits informerade om de beslut som fattats av partiets grundorganisationer, av partikommittéerna och på partikonferenser, i partiets centralkommitté och på partiets kongresser, och de har mobiliserats för att uppfylla de uppgifter som blivit resultaten av dessa beslut. Massorna har rätt att veta vilka beslut som tagits i partiets grundorganisationer och inom statens och partiets olika organ. På detta sätt har de möjlighet att värdera de olika besluten och mobilisera sig själva för att genomföra dem.

Partiet har alltid ansett att en av de viktigaste metoderna för att utveckla det arbetande folkets politiska medvetenhet och deras deltagande i landets ledning är att systematiskt anhålla om massornas uppfattningar angående olika problem. Även i framtiden är det partiets plikt att ägna särskild uppmärksamhet åt att ta fram massornas ståndpunkter i så stor omfattning som möjligt genom konsultationer, allmänna diskussioner bland folket och de brev som de skriver till partiets centralkommitté och partiets och statens alla organ. Detta kommer att tjäna till att ytterligare stärka vår socialistiska demokrati och att uppfylla alla de riktiga krav som det arbetande folket ställer.

Från år till år har rapporteringen från partiorganen och partiorganisationerna, från kommunisterna och kadreerna, till massorna organiserats allt bättre och bättre. Genom denna praxis, genom att underkasta sin verksamhet massornas direkta kontroll, har partiorganisationerna blivit förmögna att mer objektivt värdera sin egen verksamhet, med alla dess starka och svaga sidor. Till följd av detta har alla möten och alla kommunisters och kadrens ansvar inför partiet och de arbetande massorna ökat.

Genom att utgå från de erfarenheter de vunnit, bör partiorganen och partiorganisationen söka efter och tillämpa de mest varierande metoder och former för att rapportera till massorna, och inte tillåta någon avvikelse från denna praxis under några som helst förhållanden. Ingen kader eller kommunist får stå utanför massornas kontroll.

I enlighet med sjätte kongressens beslut har partiets organisationer och organ gjort ett stort arbete och stora ansträngningar för att eliminera varje spår av de slutna arbetsmetoderna, för att antråda den väg som innebär att de ställs under arbetarklassens och massornas överinseende, kritik och kontroll. Varje sluten arbetsmetod och varje tvekan att göra partiets problem till massornas problem kommer endast att leda till att banden mellan partiet och massorna försvagas.

Konsultationer med massorna, att ge dem information och rapporter, och arbetar- och bondekontrollen är av oskattbart värde när det gäller att bistå partiet, för att säkra att det fattar korrekta och lämpliga beslut, att pröva deras riktighet i revolutionär praktik, dra lärdomar och att ständigt förbättra partiets ledande roll.

Kadreernas förhållande till massorna utövar ett avgörande inflytande när det gäller att stärka folkets enhet runt partiet. Kadreernas nära band med folket är absolut oundgängliga för att avhålla dem från subjektivism, från byråkratism och för att utveckla deras förmåga och mognad. Dessa band växer starkare när kadreerna bevarar och utvecklar de revolutionära kvalitéer som partiet skolar dem i, som anspråkslöshet, ärlighet, förstånd, en anda av

uppföring och osjälviskhet och beredskap att ständigt tjäna socialismen. De kan skola sig själva i dessa egenskaper varje dag genom att gå i lära hos arbetarklassen, vilket betyder att de måste lyssna till vad arbetarklassen säger och agera i enlighet med deras intressen, att de måste leva som arbetarklassen och arbeta med dess kraft och disciplin, hela tiden under ledning av den proletära ideologin och partiets politik.

De åtgärder som partiet vidtagit för att revolutionera sin kader, som t ex att de ständigt cirkulerar, att de arbetar i produktionen, systemet att rapportera till massorna och så vidare, måste tillämpas ständigt och utan undantag. Dessa åtgärder tjänar till att stärka kadrens band med folket, skydda dem mot byråkratins sjuka, öka deras förmåga och kunskaper och att se till att de för alltid förblir revolutionärer.

De sociala organisationerna, Albanien demokratiska front, fackföreningarna, Arbetarungdomens förbund och kvinnoförbundet, vilka är kraftfulla hävstänger för partiet, spelar som alltid en mycket viktig roll när det gäller att stärka partiets band med massorna. Genom att de tillsammans omfattar hela folket, kan de föra ut partiets röst till alla på ett riktigt och organiserat sätt och bygga upp en korrekt och samhällelig opinion för de uppgifter som partiet lagt fram. Å andra sidan för de också massornas röst till partiet, deras ståndpunkter och förslag, deras erfarenheter i kampen för att genomföra partiets direktiv. Genom dem skolar partiet massorna i den marxist-leninistiska ideologin och mobiliserar dem i kampen för att bygga upp socialismen.

För att massorganisationer ska kunna uppfylla denna viktiga roll på det sätt som de bör, är det en nödvändig förutsättning att partiet har ledningen i hela deras verksamhet. Detta kräver i första hand att partikommittéerna och särskilt partiorganisationerna måste betrakta de sociala organisationerna och deras arbete med största allvar, måste upplysa dem om partiets direktiv och beslut, öppna nya områden för dem att verka inom, hjälpa dem att utveckla initiativ och få dem att göra olika aktioner. Det är varje kommunistens uppgift, och inte endast de med uppdrag att arbeta i dessa organisationer, att vara en framstående aktivist på det sociala området och arbeta outtröttligt bland folket för att genomföra partiets linje överallt, arbeta för att skola och mobilisera de arbetande massorna, för att stärka massorganisationerna på alla upptänkliga sätt.

Partiet har ägnat speciell uppmärksamhet åt att ständigt stärka statens maktorgan och den proletära diktaturens övriga organ, vilka spelar en framträdande roll i banden mellan partiet och massorna, och för att genomföra dess politik. Folkförsamlingen och regeringen, folkråden och de verkställande kommittéerna, domstolarna och de statliga juristkontoren, folkarmén, inrikesdepartementens organ, är partiets och arbetarklassens allra kraftigaste hävstänger för att ständigt utveckla revolutionen, det socialistiska uppbygget och försvaret av landet.

Som ett resultat av den kamp som partiet har fört tillsammans med arbetarklassen har aktiviteten inom den proletära diktaturens organ höjts till en ny nivå, deras karaktär som revolutionära folkorgan har stärkts och deras ledande, organiserande och skolande förmåga har förbättrats. Alldeles särskilt har det rensat bort liberalismens och byråkratins damm, de har förbättrat sin proletära sammansättning och ställts direkt under massornas kontroll, stärkt sin auktoritet och förtjänat folkets djupaste respekt och kärlek.

En av de viktigaste aspekterna på vilken partiets uppmärksamhet måste koncentreras är att utveckla de representativa maktorganens roll, vilka utövar folkets vilja och suveränitet. Enligt konstitutionen bär dessa organ ansvaret för hela statsmaktens verksamhet inom det område

inom vilket de upprättats och statens alla andra organ står fullkomligt till deras förfogande och under deras kontroll. ingen som helst verksamhet inom de verkställande organen och deras apparater, av ledarna och de människor som arbetar inom apparaterna, får ställas utanför de valda organens kontroll eller bortom kravet på att rapportera till dem och till massorna.

Som organ för statsmakten är också de representativa organen en skola i konsten att regera. Där lär sig ett stort antal rådsmedlemmar och deputerade hur statens problem löses. Det finns nu nästan tre gånger så många valda kadrer som det finns sådana som tillsatts på sina poster, och mer än 70 % av den valda kadern är arbetare eller bönder på kooperativen. Tusentals andra aktiveras i dessa organ. Ju starkare och bättre de centrala maktorganen och de på distriktsnivå litar till de valda representanterna, till rådsmedlemmar och deputerade, liksom till den stora armén av aktivister, desto framgångsrikare kommer deras verksamhet att bli, desto tätare kommer dörren att stängas för byråkratins, teknokratins och liberalismens faror, vilka utgör ett hot mot statsapparaten.

En annan fråga vilken måste betonas är det nära sambandet och samarbetet mellan statsmaktens representativa och verkställande organ och massorganisationerna. Detta samband och samarbete har alltid varit starkt och pågått på varje nivå. Att stärka det innebär att i stor utsträckning skapa förutsättningar för att snabbt och korrekt finna lösningar på de problem och frågeställningar som har samband med landets ledning, särskilt gäller detta att förbättra statsmaktens förhållande till folket. På detta sätt upprätthålls förbindelserna mellan de olika delarna och länkarna i den proletära diktaturens system bättre. Utan ett korrekt samarbete mellan statsmaktens organ och massorganisationerna är det svårt att genomföra den stora principen att makten inte enbart utövas av de representativa organen, utan också direkt av arbetarklassen, bönderna på kooperativen och det övriga arbetande folket.

Det är nödvändigt att folkråden visar en större omsorg om att lösa sociala problem och att fortsätta den goda tradition som skapades av de nationella befrielseråden, liksom att slå vakt om sina egna erfarenheter på detta område. I samarbete med massorganisationerna kan de lösa en lång rad problem både bra och riktigt, t ex sådana som har samband med brott mot vårt samhälls normer, en fientlig inställning till arbetet, till den gemensamma egendomen och så vidare, och de bör inte låta problem av denna typ gå vidare till de dömande organen i varje enskilt fall. Ett sådant arbete utövar ett stort skolande inflytande på folkets massor.

Precis som på varje annat område är, för att den proletära diktaturens organ ska kunna genomföra sina olika funktioner, partiets ledande roll av avgörande betydelse. Partiet har bekämpat och kommer att bekämpa varje tendens till att göra intrång på partiets fullständiga ledning över dessa organ. Arbetarklassen utövar sin ledning också genom den proletära diktaturen, men den ledande kraften, vilken leder den proletära diktaturen och allting annat i vårt socialistiska samhälle är det marxist-leninistiska partiet, vilket inte accepterar någon dualism i denna fråga.

Partiet, arbetarklassen och massorna har satt det fåtal ledande kadrer på plats, vilka glömt vilka det var som tränade och befordrade dem till sina ledande positioner och vilka det är som utövar ledningen under den proletära diktaturens system, vilka har utvecklat uppblåsta fasoner, blivit byråkrater, försökt sätta sig på höga hästar i partiorganisationerna och vilka agerat utifrån ämbetsmännens och teknokraternas utgångspunkt, och inte från partiets, arbetarklassens och socialismens utgångspunkt.

Ett stort antal kommunister arbetar i de olika statsorganen. Vilken ledande funktion de än innehar är de i första hand ansvariga inför partiet, inför sina respektive grundorganisationer för att genomföra de uppgifter som de ålagts, för att genomföra partiets linje inom det område de arbetar. Ingen av dem får glömma att de i första hand är kommunister och i andra hand ledande kadrer. Detta betyder inte att de inte är ansvariga inför eller inte ska avge en fullständig redovisning inför statsorganen, arbetarkollektiven och massorna.

Domstolarna och rättvisans övriga organ står inför särskilt viktiga uppgifter när det gäller att stärka den proletära diktaturen. Dessa organ har ständigt kämpat för att genomföra partiets linje, för att ytterligare fördjupa sin folkliga karaktär och tillämpa revolutionens lagar.

I framtiden är det också viktigt att rättvisans organ fortsätter kampen för att ytterligare revolutionera sig själva, att höja sin kvalitativa nivå och stärka sina band med massorna. Det kommer även i fortsättningen att vara en alldeles speciell uppgift för dem att sprida lagarna bland de arbetande massorna så att de blir bättre bevandrade i dem och mer medvetet kan tillämpa och försvara dem. Detta är på samma gång en uppgift för de statliga organen och för massorganisationerna.

Försvaret av fosterlandet har alltid varit och kommer alltid att vara en plikt framför alla andra plikter, en avgörande uppgift för hela folket. Det socialistiska Albanien har varit och kommer alltid att vara en av fiendernas måltavlor. Vi får aldrig glömma detta. Vi måste alla vara på vår vakt, redo och förberedda på att försvara vår frihet och revolutionens segrar.

Partiet har alltid grundat försvaret av fosterlandet inte endast på den stående armén, utan också på att hela folket är beväpnat och militärt organiserat. Partiet har ägnat en ständig omsorg åt de väpnade styrkorna, så att de ska fortsätta att vara den proletära diktaturens lojala vakter och kraftfulla redskap.

Att ett marxist-leninistiskt parti har ledningen är det avgörande villkoret för att det ska kunna existera en folkarmé, och för att vi ska kunna organisera och leda försvaret av vårt socialistiska fosterland. Endast under ett sådant partis ledning kan armén smidas till ett medvetet och pålitligt vapen i revolutionens och den proletära diktaturens tjänst. Samtidigt som den står i ledningen måste partiorganisationerna och arméns ledande organ se till att allting genomsyras av partiets politik, dess anda, principer och normer, att allting underkastas dess ledning och genomgripande kontroll.

En av de grundläggande uppgifterna för partiorganen och partiorganisationerna är att arbeta för att på ett revolutionärt sätt skola och uppfostra de väpnade styrkorna i marxism-leninismens idéer och vårt partis revolutionära lärdomar.

Syftet med den ideologiska och politiska skolningen måste vara att säkra att partiets linje ständigt tillämpas överallt i armen och att den framgångsrikt genomförs för alla sina uppgifter. Som lojala söner av partiet och folket måste våra kadrer i armén kännetecknas av att de ständigt framhårdar i att tillägna sig partiets politik och linje, vårt folks militära kunskaper och att behärska vapen och militär utrustning.

Försvaret av fosterlandet och den socialistiska ordningen ställer vårt parti och vår stat inför uppgiften att ytterligare revolutionera och förbättra Inrikesdepartementets och dess olika organs verksamhet.

De olika organen inom säkerhetsstyrkorna, folkpolisen och gränsstyrkorna har vunnit framgångar och rika erfarenheter i den hårda klasskampen för att avslöja och bekämpa fiendlig verksamhet, för att upprätthålla lag och ordning och för att försvara fosterlandets gränser. Men under de förhållanden som nu råder när yttre och inre fiender trappar upp och intensifierar kampen mot oss, ställs dessa organ inför uppgiften att höja sin revolutionära vaksamhet och effektiviteten i sin verksamhet till en ny nivå, att ytterligare förbättra sina verksamhetsmetoder och ställa dem på en mer vetenskaplig grundval.

Det är otänkbart att Inrikesdepartementets olika organ ska kunna genomföra sina olika uppgifter utan att ett omfattande och genomgripande stöd från folket säkras. Att ständigt stärka partiets ledande roll över dessa organ, att oupphörligt höja kadrenas och de verkställande krafternas politiska, ideologiska och vetenskapliga nivå, utgör ett oundgängligt villkor för att de ärligt och medvetet ska kunna genomföra de uppgifter som partiet och folket har anförtrott dem, även i framtiden.

IV. Partiets kamp på den ideologiska fronten

De år som gått har varit år av stora ansträngningar och kamp för att oavbrutet revolutionera hela landets liv. Denna stora omdaningsprocess har lett till att partiet och statsmakten stärkts, att den ekonomiska basen konsoliderats, att kulturen och utbildningen, liksom fosterlandets försvarspotential utvecklats. Den har lett till att det arbetande folkets medvetenhet har höjts, att den marxist-leninistiska övertygelsen har rotats djupare hos dem, att det skapats en militant anda och en större beredskap i arbetet, den har uppmuntrat massornas initiativ, skärpt deras politiska och ideologiska beredskap och ytterligare stärkt deras förtroende för sina egna krafter. I denna övergripande kamp har kampen för att ena folket runt partiet utvecklats, och proletariats diktatur har försvarats och stärkts.

1. Vi måste driva klasskampen korrekt och bestämt

Uppbygget av socialismen har varit en process med hård klasskamp mellan de två vägarna, den kapitalistiska vägen och den socialistiska vägen, en kamp som måste drivas på alla fronter, politiskt och ekonomiskt, ideologiskt och militärt.

Även under socialismen är denna kamp en objektiv företeelse, det är den viktigaste drivkraften som bär revolutionen och uppbygget av socialismen framåt, som skyddar partiet, staten och hela landet från en borgerlig revisionistisk degeneration och att kapitalismen återupprättas, som rensar det arbetande folkets medvetenhet och stärker deras proletära anda.

De stora framgångar och segrar som vårt folk vunnit under partiets ledning, i sin kamp för att utveckla revolutionen och bygga socialismen, är avhängig det faktum att partiet hållit fast vid sin linje att driva klasskampen och ständigt riktat den mot såväl yttre som inre fiender, liksom mot fiender bland folket och inom sina egna led.

Under loppet av denna kamp, har en rik revolutionär erfarenhet av stort teoretiskt och praktiskt värde vunnits, från vilken vårt parti har dragit mycket värdefulla lärdomar och slutsatser om hur socialismen ska byggas och försvaras, hur partiet och proletariats diktatur ska stärkas.

Den klasskamp som drivits under hela vårt partis existens, liksom också under den senaste tiden, har visat att huvudfaran för partiet och **huvudfienden till partiet och hela den internationella revolutionära kommunistiska rörelsen och arbetarrörelsen har varit och fortfarande är högeropportunisten, revisionismen**. Denna fara hotar alltid ett land som bygger socialismen under de villkor som råder i och med en kapitalistisk inringning, men nu har den blivit ännu större, särskilt sedan den socialistiska ordningen i Sovjetunionen likviderats och i och med att många kommunistpartier över hela världen genomgått en borgerlig degeneration. I ett land där socialismen byggs framgångsrikt, får fienderna det svårt att öppet visa sin anti-kommunistiska fana. Pseudo-marxism, revisionistisk kontrarevolution, blir då deras favoritvapen för att kasta socialismen ur sadeln.

Internationella erfarenheter och erfarenheter från vårt eget land visar att bourgeoisins och reaktionens hopp om att återupprätta kapitalismen inte endast grundar sig på resterna av den gamla härskande klassen, inte heller enbart på agenter och provokatörer som står i utlänningarnas sold. Deras hopp är alldeles särskilt inriktat på andra fiender till socialismen, vilka härstammar ur själva det socialistiska samhället, på människor vilka allvarligt smittats av kvardröjande rester av den gamla ideologin, med utpräglade individualistiska och karriäristiska tendenser, vilka förvirrats under inflytande av den moderna bourgeoisin och revisionistisk ideologi, vilka ger efter för påtryckningar från inre och yttre fiender och vilka slutligen deserterar från de revolutionära styrkorna och degenererar till kontrarevolutionärer.

I ett socialistiskt samhälle finns det en fara för att individer ska degenerera, att det ska utvecklas nya borgerliga element och att de ska omvandlas till kontrarevolutionärer. Marxismen-leninismen lär att detta inte enbart beror på att det nya socialistiska samhället bevarar traditioner, sedvänjor, sätt att uppträda och idéer från det gamla samhället från vilket det utvecklats, utan också på att vissa bestämda ekonomiska och sociala förhållanden vilka fortlever i detta samhälle under övergångsfasen. Produktivkrafterna och produktionsförhållandena, och distributionssättet vilket grundas på dem, är ännu långt ifrån fullständigt kommunistiska. De skillnader som existerar inom vissa områden, som t ex mellan stad och land, mellan dem som arbetar med handen och de som arbetar med hjärnan, mellan kvalificerat och okvalificerat arbete, etc, vilka inte omedelbart kan undanröjas, utövar också ett inflytande i denna riktning. Till detta måste läggas den kraftfulla och genomgripande påverkan vilken den kapitalistiska och revisionistiska världen utövar utifrån. Socialismen kan i stor utsträckning begränsa uppkomsten av negativa fenomen vilka är främmande för dess natur, men den kan inte undvika dem helt och hållet.

Därför får inte upptäckten av och segern över enskilda fientliga element eller en fientlig grupp, vid en given tidpunkt, vagga oss till ro och få oss att tro att i och med detta är fienden besegrad. **Så länge som klasskampen fortsätter, så länge det yttre och inre fientliga trycket från borgarna består, finns också faran för att nya fiender ska utvecklas och att deras fientliga verksamhet mot socialismen fortsätter**. Partiet och folket måste alltid vara på sin vakt, vaksamt och revolutionärt, det måste alltid driva en resolut och kompromisslös klasskamp och stänga alla vägar utefter vilka fienderna kan utvecklas och skada oss.

Det socialistiska Albanien utgör ett strålande exempel som visar att revisionismens uppkomst och kapitalismens återupprättande inte är något av ödet förutbestämt och oundvikligt, vilket de borgerliga ideologerna försöker hävda. Albanien bevisar att marxismen-leninismens idéer, när de tillämpas konsekvent, ständigt bär den revolutionära saken och den proletära diktaturen framåt med säkra steg. Att korrekt förstå dessa problem, att granska dem på ett dialektiskt sätt är av stor principiell vikt och är direkt knutet till socialismens öde.

Det finns ett nära sammanhang och samordning mellan de yttre och inre fronterna i den kamp som klassfienderna driver. De förenas av sin anti-kommunistiska ideologi och det stöd de måste ha från varandra i sin kamp mot partiet och den socialistiska ordningen. Det är viktigt att erkänna inte endast detta faktum, vilket kommer att bestå så länge den imperialistiska och revisionistiska inringningen och de rester av kapitalismen som finns kvar inom landet består, utan också att denna samordning kan komma att stärkas och bli mycket farlig om vi är oförsiktiga, brister i vaksamhet och misslyckas med att driva en resolut kamp mot den.

Partiet har genomfört ett stort och ihärdigt arbete för att bibringa folket en riktig insikt om den imperialistiska och revisionistiska inringningens betydelse, och om den kamp som måste föras mot den. Resultaten av denna kamp är uppenbara på alla områden. Under partiets ledning har vårt folk resolut tagit itu med alla politiska påtryckningar, ekonomiska blockader, militära hot och ideologisk aggression från fiendens sida. De har aldrig sviktat, vare sig inför fiendernas smicker och demagogi eller inför deras diplomatiska manövrer.

Det förblir emellertid en ständig och viktig uppgift för partiet att även i framtiden skola både unga och gamla så att de blir ännu mer medvetna om den fientliga naturen i den imperialistiska och revisionistiska inringningen, om de faror den innebär och de uppgifter vi står inför och framgångsrikt måste lösa för att kunna ta itu med det stora tryck den utövar på vårt land. Det socialistiska Albanien är ett horn i sidan på alla de otaliga fiender som på alla sätt försöker finna ett sätt att underminera och krossa det. Vilken taktik de än använder och vilka kriser de än skapar, kommer de alltid att förbli fiender, och vi ska inte ha några illusioner om dem.

Den imperialistiska och revisionistiska inringningen är ingalunda endast passiv och geografisk, utan också en hotande och aktiv belägring vilken bekämpar oss på varje område och i alla riktningar. Det finns fortfarande människor som endast har en ytlig och orimligt begränsad insikt om denna inringning, om de faror som härstammar ur den ekonomiska blockaden, eller om hotet från de ideologiska avvikelserna från utlandet. En sådan inställning är mycket skadlig.

Vårt socialistiska fosterland har stått och står ständigt under ett militärt hot från imperialismen och socialimperialismen. Supermakternas aggressiva politik har spjutspetsen i första hand riktad mot socialismen, revolutionen och folkets befrielse, mot de krafter som avslöjar och motsätter sig deras hegemonistiska och expansionistiska politik. Därför är faran för utländsk militär aggression mot Albanien verklig och får varken underskattas eller överskattas.

Förutom dessa åtgärder som grundar sig på våld, använder de imperialistiska och revisionistiska fienderna också en taktik, som går ut på att med fredliga medel försöka degenerera den socialistiska ordningen, de fäster särskild vikt vid den ideologiska aggressionen, i enlighet med den kontrarevolutionära politik vilken visade sig så framgångsrikt i Sovjetunionen och de andra före detta socialistiska länderna.

Den imperialistiska och revisionistiska inringningen är också med stor kraft verksam på det ekonomiska området. Den vildsinta ekonomiska blockaden, de diskriminerande handelsförbindelserna, och ansträngningarna att hindra utvecklingen av produktionen är alla vapen som fienderna använder för att sabotera uppbygget av socialismen och underminera vårt lands politiska och ekonomiska oberoende.

Målet för våra yttre fiender är att skapa oordning på vår inre front, att bistå och underblåsa de anti-socialistiska och kontrarevolutionära krafterna inom landet. Därför, måste vi **ta itu med denna enhetsfront mellan våra fiender genom att stärka vår inre front i alla riktningar och på alla områden, genom att stärka försvaret och ekonomin, politiken och ideologin, genom att ständigt och ihärdigt föra klasskampen.** Vi måste beslutsamt bekämpa varje antydan till sorglöshet och överskattning av våra egna styrkor, varje brist på allvar eller brist på total beredskap i kampen mot den imperialistiska och revisionistiska inringningen.

Vårt folk måste ständigt förstå vårt lands inrikespolitiska och utrikespolitiska läge, alltid se sina egna uppgifter i ljuset av detta läge, arbeta i en upphöjd anda av osjälviskhet och självupppoffring, alltid vara beredda, vaksamma och resolut kämpa mot fiendernas försök och påtryckningar. Kampen mot den imperialistiska inringningen är inte ett enskilt slag eller en serie kampanjer, utan en ständigt pågående kamp som måste föras varje dag.

Vårt parti har betonat att denna kamp på det ideologiska området utgör en av de viktigaste sidorna i klasskampen. Det är en våldsamt kamp som förs på bred front mot alla främmande ideologier, gamla som nya, vilka hålls vid liv, inspireras och uppmuntras av de borgerliga påtryckningarna såväl utifrån som inifrån. Detta är ett viktigt kampavsnitt, ytterst betydelsefullt och komplicerat, vilket ständigt kräver partiets uppmärksamhet.

De framgångar som nåtts på detta område utgör en av partiets och folkets allra viktigaste segrar. Småborgerliga attityder och inställningar, efterblivna seder och religiösa vanföreställningar, uttryck för och inflytande från främmande borgerliga och revisionistiska ideologier har tagits itu med och tilldelats kraftfulla och förödande slag. Syftet med hela detta arbete har varit att alltid ha vårt folk engagerat i revolutionen, att säkra att de inte står vid sidan ens för ett ögonblick, att uppmuntra dem att kämpa och arbeta utan tanke på egen vinning, hela sitt liv, för partiets, socialismens och kommunismens stora sak. Den höga nivån på den politiska medvetenheten, det heroiska arbetet, känslan av ansvar och den uppoffrande andan är kännetecknen för vårt arbetande folk. Detta bär vittnesbörd om marxismen-leninismens och socialismens oövervinneliga styrka och om riktigheten i partiets politik.

Men denna tillfredsställande revolutionära verklighet får inte leda till att vi trappar ned kampen på den ideologiska fronten, om än aldrig så lite, eftersom frågan även idag står på samma sätt som Lenin ställde den för så många årtionden sedan:

” . . . borgerlig eller socialistisk ideologi. Här finns intet mellanting. . . . Därför är varje förringande av den socialistiska ideologin, varje avsteg från den i och för sig detsamma som att stärka den borgerliga ideologin. (4)

Det faktum att klasskampen på den ideologiska fronten förs inom folket och partiets egna led, till och med i var och ens medvetande, betyder att vissa människor misslyckas med att avslöja det fientliga innehållet i vissa främmande idéer och handlingar. Andra underskattar denna kamp och menar att resterna från det förgångna utgör en potentiell snarare än en verklig fara. De glömmer att dessa rester och detta inflytande inte enbart har varit och är något vidrigt, om än passivt, i folkets medvetande, utan också är en källa som ständigt alstrar anti-socialistiska attityder och handlingar, som t ex stöld från och skadegörelse på kollektiv egendom, brott mot den proletära disciplinen i arbetet, svägerpolitik och nepotism, byråkratiska, liberala, patriarkaliska och konservativa attityder, etc. Alla dessa saker, även om de inte utförs av fiender eller under deras direkta inflytande, är under alla förhållanden skadliga och blir svåra hinder för uppbygget av socialismen. Dessa rester av främmande ideologier, den

småborgerliga mentaliteten, önskan om privat egendom och att sätta det egna intresset framför det allmänna, utgör en grogrund i vilken en borgerlig degeneration, revisionistiska och kapitulationistiska idéer kan slå rot och få näring. Därför är kampen på den ideologiska fronten inte en övergående kampanj, utan en ständigt pågående kamp för den proletära ideologins och moralens seger, för socialismens och kommunismens seger.

Våra erfarenheter av revolutionen och det socialistiska uppbygget lär oss att om klasskampen inte förs på alla viktiga områden, inom politiken, ekonomin och ideologin kan den aldrig vara fullständig. Dessa tre former av klasskamp är sammanvävda med och kompletterar varandra. Vid en given tidpunkt kan än den ena och än den andra formen komma i första rummet, men klasskampen måste under alla omständigheter föras på alla områden. Vi får inte glömma att även fienderna för klasskampen på alla områden, inom politiken, ekonomin och ideologin.

Underskattning av den ena eller andra sidan är ett fel som får svåra negativa följder, leder till olika avvikelser och till att klasskampen som helhet försvagas.

I praktiken finns det ingen, och kan inte finnas någon, klasskamp vid sidan av kampen för att stärka proletariatets diktatur, säkra partiets ledande roll och för att försvara fosterlandet. Klasskampen kan inte betraktas skilt från uppgifterna att uppfylla den ekonomiska planen och uppgifterna på alla andra områden inom den samhällsliga livet, eller skilt från kampen att sprida den proletära ideologin.

Klassfienderna försöker att försvaga massornas vaksamhet, de håller utsikt efter lugna och stillsamma perioder i klasskampens utveckling, för att sedan plötsligt slå till med hela sin styrka. Partiorganisationernas, det arbetande folkets, med arbetarklassen i spetsen, uppgift är att förhindra att det uppkommer förhållanden som är förmånliga för klassfienden, och att alltid vara på offensiven, att alltid hålla klasskampens vapen skarpa och vara oeftergivliga gentemot fienderna och deras ideologier.

Vårt parti har alltid drivit klasskampen på ett korrekt och felfritt sätt, i enlighet med marxismen-leninismens lärdomar. Detta har varit och fortsätter att vara en fråga av alldeles särskild vikt, eftersom varje avvikelse när det gäller att driva klasskampen är ett fel som leder till svåra följder för partiets och massornas verksamhet. Det krävs att vi håller fast vid en riktig principiell ståndpunkt vid varje tillfälle, utan att hemfalla åt opportunism eller sekterism. I det verkliga livet påträffas båda dessa företeelser.

Den passiva icke-militanta inställning som förekom i vissa partiorganisationer och bland kadrer inom vissa sektorer, där avslöjade och fördömda fientliga grupperingar var verksamma med underminerande verksamhet, var opportunism.

En stelbent och sekteristisk attityd skadar också partiets linje. Nyligen har sådana attityder förekommit hos vissa kommunister och kadrer vilka, när partiet avslöjat och fördömt grupper med en liberal, opportunistisk och fientlig anda också började skärskåda även mindre fel med en överdriven mistänksamhet. De tendenser som kan iaktas hos vissa människor att tillgripa administrativa metoder när övertalning och skolning borde användas är också sekterism. De som intar sekteristiska ståndpunkter försöker ofta framställa sig själva som ”stålhårda och principfasta revolutionärer”. Men faktum är att de är opportunisterna och agerar på detta sätt för att ”vara på den säkra sidan”.

Dessa opportunistiska avvikelser härstammar ur brist på förståelse av naturen hos de två olika typer av motsättningar som finns i vårt samhälle, på att icke-antagonistiska motsättningar blandas samman med antagonistiska motsättningar. Partiet måste fullständigt klargöra denna sak och förklara att opportunisten inte med framgång kan bekämpas om inte sektierism på samma gång bekämpas och vice-versa. Å andra sidan får inte klasskampen föras i det fördolda eller enbart uppifrån, utan tillsammans med massorna, med deras breda och aktiva deltagande. På detta sätt uppnås en bred revolutionär skolning av det arbetande folket, och enheten mellan partiet och folket stärks och stålsätts.

Partiet har betonat att en av de viktigaste uppgifterna i klasskampen är kampen mot liberalism och byråkrati, vilka båda är farliga fiender till proletarietets diktatur och socialismen. Partiet har genomfört ett stort och ihärdigt arbete mot båda dessa negativa företeelser och har vidtagit en rad konkreta åtgärder, som t ex att föra statsmakten närmare folket och att inskränka de administrativa apparaterna, för att på detta sätt säkra massornas aktiva deltagande i landets ledning, som att stärka och ytterligare förbättra arbetar- och bondekontrollen, som att utrota den byråkratiskt hierarkiska andan och demokratisera livet inom armén, som att stänga alla de vägar på vilka en främmande ideologi kan tränga in och för att revolutionera utbildningen, litteraturen och konsten.

Men trots alla framgångar som uppnåtts och alla de tunga slag som riktats mot byråkratin och liberalismen, anser inte partiet att kampen gentemot dem är slutförd och kan läggas till handlingarna. De kommer alltid att förbli en allvarlig fara och kampen mot dem måste hela tiden fortsätta. Byråkrati och liberalism är vapen i klassfiendernas händer, som används för att underminera partiet, den proletära staten och vårt socialistiska liv.

De analyser som centralkommittén har gjort inom olika områden, som t ex kulturen, ekonomin och armén, visar att fientliga element å ena sidan förlitade sig på liberalism och byråkrati, och å andra sidan befrämjade och uppmuntrade dessa tendenser med alla medel för att ytterligare understödja sina kontrarevolutionära syften. I sina ansträngningar att underminera socialismen och proletarietets diktatur var det inte partiets linje och ledande roll, utan teknokratin, som de försökte sätta i ledningen på alla områden, de försökte att försvaga och eliminera partiets, statens och massornas kontroll, så att de skulle få fria händer att göra som de ville, de uppmuntrade anarkistiskt decentralisering och att det skapades separata och oberoende organ, att statsapparaten och skilda institutioner växte okontrollerat, att den proletära sammansättningen av dessa organ försvagades och den byråkratiska sidan stärktes, att dörren öppnades för främmande ideologier och att förtroendet för vår egen styrka underminerades etc.

Men liberala och byråkratiska idéer och praktik är inte enbart förbundet med fiendernas verksamhet. De förekommer också inom folket, i våra organs och apparaters arbete. Kampen mot byråkrati och liberalism kommer att bli långvarig, eftersom de är djupt rotade, förbundna med ekonomiska, sociala och ideologiska faktorer och uppmuntras av inre och yttre fiender. I hur stor omfattning de sprids är beroende på folkets politiska och kulturella nivå, på partiets arbete när det gäller att skola och uppfostra det arbetande folket revolutionärt, på förståelsen för hur farliga de är och på det sätt vilket de bekämpas.

Byråkrati och liberalism är uttryck för reaktionära, idealistiska, anti-folkliga och anti-socialistiska sätt att tänka och uppträda. Det är partipropagandans uppgift att avslöja liberalismen och byråkratin ideologiska klasståndpunkt genom teoretiska och praktiska argument. **Kommunisterna, arbetarna och det arbetande folkets breda massor måste**

genom att de är djupt övertygade sättas på fötter gentemot yttringar av liberalism och mot byråkratiska avvikelser och rutiner, för att bekämpa dem på alla områden och i vilka former de än dyker upp.

Det är nödvändigt att ytterligare stärka och fördjupa kampen mot teknokratism och intellektualism, vilka är uttryck för byråkrati och leder till avvikelser från den proletära ideologin och partiets politik, till att försvaga arbetarklassens ledande roll i vårt samhälle och massornas skapande roll och tänkande undervärderas. Särskilt under de senaste åren, har det teknokratiska och intellektualistiska inflytandet tagit sig uttryck i bland annat överskattning av teknologin och specialkunskaper, i brist på tillit till massornas skapande kraft och optimism.

Kampen mot liberalismen, som uttryck för politisk och ideologisk opportunist, för eftergifter inför klassfienden, för försonlighet mot främmande ideologiers inflytande, mot brister och svagheter, måste bli ännu intensivare. Det blir ännu viktigare att fördjupa denna kamp eftersom under de senaste åren liberala uttryck och liberalt inflytande brutit fram mycket starkt och skadat arbetet inom många områden, som t ex inom kulturen, armén, ekonomin och annorstädes. Aldrig, under några omständigheter får vi underskatta dessa faror, utan vi måste hela tiden upprätthålla skarp politisk och ideologisk vaksamhet, stärka kontrollen både uppifrån och nerifrån, och utveckla disciplinen och den proletära medvetenheten hos var och en.

Partiet måste ägna speciell uppmärksamhet åt att utrota liberala och anarkistiska idéer om demokrati och frihet i det socialistiska samhället. Vissa människor tror att de, eftersom de lever i en demokrati, har enbart rättigheter och inga skyldigheter och att staten och samhället har skyldigheter gentemot dem, vilka de aldrig upphör att kräva, medan de själva är fria att uppföra sig och agera som de behagar, att bryta arbetsdisciplinen och den samhälleliga disciplinen, mot statens lagar och vårt samhälles normer, utan att bry sig över hövan. Dessa extremt skadliga idéer måste bekämpas med beslutsamhet, för de är främmande för socialismens principer.

Det råder en sund anda med politisk militans i vårt partis led och inom folket och detta är en mycket stor seger för vårt parti. Men detta får inte på något sätt göra oss självbelåtna och hindra oss från att se de uttryck för likgiltighet som kunnat iakttas inom det arbetande folket och till och med hos vissa kommunister och kadrer. Kampen mot likgiltigheten utgör en uppgift för partiet och dess massorganisationer under de rådande förhållandena.

Partiet har alltid betonat **att klasskampen på det ideologiska området måste vara rättfram och föras mot både liberalism och byråkrati, mot rester av den gamla härskande klassens ideologi, liksom mot inflytande och uttryck av borgerlig och revisionistisk ideologi av modernt datum.** När vi kämpar mot den degenererande inverkan från liberalismen av borgerligt eller revisionistiskt ursprung, får vi inte heller underskatta betydelsen av kampen mot olika uttryck för konservatism, vilka, beroende på våra historiska villkor, fortfarande har ett inflytande och fäste som ingalunda är litet.

De 4:e, 5:e, 6:e och 7:e plenarsammanträdena med partiets centralkommitté har format sig till en utmärkt skolning i klasskamp under en period mellan två kongresser. Dessa plenarsammanträden avslöjade och satte stopp för de fientliga grupperns verksamhet, vilka bestod av Fadil Paçrami och Todi Lubonja, av Beqir Balluku, Petrit Dume och Hito Çako, och av Adbyl Këllezi, Koço Theodhosi och Kiço Ngjela, och andra, vilka var engagerade i långtgående verksamhet för att underminera och sabotera verksamheten inom det ideologiska och kulturella området, inom armén, industrin, planeringen, handeln och så vidare.

Detta var en stor och extremt farlig sammansvärjning. Dessa fiender samarbetade nära inbördes och samordnade sin aktivitet med vissa revisionistiska stater, avsåg att likvidera partiet, att störta folkets makt, att öppna vägen för revisionismen och återupprätta kapitalismen i Albanien.

Förrädargruppen Fadil Paçrami, Todi Lubonja och kompani strävade efter att sprida den borgerliga revisionistiska ideologin, kulturen och levnadssättet, att förbereda marken för en politisk kontrarevolution på kulturens och ideologins område. Först av allt syftade de till att orsaka förvirring hos ungdomen och intelligentsian, att vända dem mot partiet och socialismen, precis på samma sätt som fienderna till marxismen-leninismen i de revisionistiska länder har gjort.

Förrädargruppen och kuppmaakarna Beqir Balluku, Petrit Dume och Hito Çako var en fraktion inom arméns ledning, en grupp intrigmakare som försökte att störta centralkommittén med våld, att genomföra en statskupp och att krossa Albanska arbetets parti och proletariats diktatur, samtidigt som de litade till väpnad intervention utifrån. För att uppnå sitt mål arbetade de för att försvaga partiets organisation och dess ledande roll i armén, ersätta vårt partis marxist-leninistiska ideologi med revisionism, att sabotera vårt partis militärpolitiska linje och att påtvinga partiet sina landsförrädiska och kapitulationistiska teser. De försökte att underminera landets försvarspotential och att införa samma avskyvärda metoder i vår armé som används i borgerliga och revisionistiska arméer.

Förrädargruppen Adbyl Këllezi, Koço Ngjela och kompani var inbegripna i en omfattande fientlig verksamhet på det ekonomiska området. Denna grupp försökte att förvränga partiets linje för den ekonomiska utvecklingen, principerna för ekonomins organisation och ledning och att hos oss införa revisionistiska metoder och former, som självstyrande företag och så vidare. De var inbegripna i en sabotageverksamhet med stora negativa konsekvenser på sådana nyckelsektorer som planering, olja, utrikeshandeln, etc. På detta sätt försökte de försvaga och underminera grunden för vår samhälleliga ordning, öppna vägen för utländska intressen att undertrycka och förslava vårt land politiskt och ekonomiskt.

Dessa grupper var imperialistiska och revisionistiska agenturer i partiets och statens inre, som bestod av politiskt och moraliskt degenererade element vilka hade gått över till bourgeoisin och kapitulerat inför yttre och inre fienders påtryckningar, inför den ideologiska inringningen och den internationella imperialismen och revisionismens aggression.

Den fara som dessa fientliga grupperingar utgjorde var ytterst allvarligt, eftersom de innehade viktiga poster inom partiet och statsmakten och utnyttjade partiets stora auktoritet för att dölja sin verksamhet. De maskerade sin kontrarevolutionära verksamhet genom att låtsas att allting de gjorde skedde i partiets namn, under förespeglning att främja partiets och folkets sak, under förespeglning att på ett skapande sätt omsätta partiets beslut och direktiv. De agerade i hemlighet och vågade aldrig komma fram i ljuset och öppet gå emot partiets linje, eftersom de i likhet med alla andra fiender inte hade någon egen bas i partiet eller bland folket. Vårt partis styrka och stålhårda enighet gjorde dem nedslagna. Partiets fasta band med folket övervåldigade dem.

Under en tid lyckades fienderna att verka och orsaka skada utan att bli upptäckta, eftersom de fann svaga punkter i partiet och statsmaktens arbete. De utnyttjade misstag och brister, utslag av byråkrati, liberalism och överskattning av läget, vilka de gjorde sitt bästa för att sprida och

uppmuntra. De drog fördel av att vaksamheten och kontrollen var slapphänt, av att vi misslyckades med att ständigt hålla fast vid partiets principer och normer, av olika brister i skolningsarbetet, av att vi misslyckades med att ständigt hålla i minnet partiets lärdomar om klasskampen och den imperialistiska och revisionistiska inringningen.

Alla de ledande organen, inklusive centralkommittén och regeringen, bär sin del av ansvaret för att dessa saker kunnat förekomma. Ett speciellt ansvar, både kollektivt och individuellt, faller på de kommunister och kadrer inom de sektorer där dessa fiender varit mest aktiva. De bär detta ansvar eftersom de tillät att partiorganisationernas ledande roll försvagades, eftersom de inte konsekvent höll fast vid partiets beslut och direktiv och vid statens lagar, eftersom en del av dem visade sig vara politiskt kortsynta och liberala, medan andra inte visade sig ha tillräckligt stort politiskt mod att stå upp och fördöma fienderna och sätta dem på plats. På grund av partiets och dess lednings stålhårda enhet, dess skarpa politiska sinne och mognad, dess ideologiska klarhet och revolutionära beslutsamhet, kunde denna fientliga verksamhet upptäckas och krossas. Ur denna våldsamma klasskamp framträdde partiet starkare och bättre skolad, partimedlemmarnas uppslutning kring centralkommittén, liksom folkets uppslutning runt partiet höjdes till en högre nivå. Vår ekonomi konsoliderades ytterligare och gjorde nya framsteg på den socialistiska utvecklingsvägen, vår konst och litteratur fick en bättre anda och blev mer militant. Armén, alla de väpnade styrkorna, har enats närmare runt partiet, deras politiska och ideologiska skolning, deras revolutionära anda och kampberedskap att stå emot och slå fienden har höjts till en högre nivå. I denna kamp visade vår arbetarklass, bönderna på kooperativen, kvinnorna, ungdomen, intelligentian och kadreerna sin stora patriotism, sitt orubbliga förtroende för partiet och sin solidaritet med dess korrekta linje.

Upptäckten och oskadliggörandet av komplotten som kokats ihop av våra yttre och inre fiender, är en stor seger för vårt parti och folk, en seger för marxismen-leninismen över revisionismen.

2. Arbetarklassens ledande roll och de arbetande massornas skolning

Under ledning av partiet har arbetarklassen stått i främsta ledet under de historiska händelser som inträffat under de senaste 35 årens kamp och arbete för att befria Albanien och för segern i folkets revolution, för en genomgripande revolutionär förändring av landet på en socialistisk grundval. Detta är en av de avgörande faktorerna för att vår revolution ständigt ska utvecklas på en riktig marxist-leninistisk kurs.

Arbetarklassen är den ledande klassen i samhället. Den har sitt eget parti som leder den och en marxist-leninistisk ideologi som pekar ut dess väg. Den är bärare av de socialistiska och kommunistiska idealen. Den är knuten till den högsta formen av samhällelig egendom och de ledande områdena inom ekonomin, den är den bäst organiserade, mest medvetna och disciplinerade klassen. Dess betydelse för produktionen och för befolkningsstrukturen ökar ständigt.

Marxismen-leninismen lär oss att ingen annan klass eller socialt skikt än arbetarklassen kan spela den ledande rollen i kampen att upprätta proletariats diktatur och i uppbygget av det nya socialistiska samhället. Denna roll måste bevaras och stärkas också i framtiden, så länge som klasserna finns kvar och den proletära diktaturens stat existerar.

Under den period som gått mellan de två kongresserna har partiet gjort ett genomgripande arbete för att arbetarklassens ledande roll ska slå igenom och utövas kraftfullt på alla

områden, för att arbetarklassen och dess ideologi, revolutionära kraft och exempel ska kunna ange tonen på varje område i vårt samhälleliga liv. I enlighet med detta har arbetarklassens politiska aktivitet, dess deltagande när det gäller att lösa statens och partiets stora problem ökat och dess direkta kontroll över hur partiets politik genomförs på alla områden har utökats och stärkts. Ett mycket viktigt tecken på att arbetarklassens roll har utvecklats är det faktum att ett stort antal kadrer, vilka har sitt ursprung i arbetarklassen, har tagit sig in i partiorganen och partiapparaten, i statsapparaten, ekonomin och kulturen, och att de ytterligare har vitaliserat och revolutionerat hela arbetet.

Dessa resultat har uppnåtts i skarp strid mot liberala, byråkratiska, teknokratiska och individualistiska idéer och attityder, vilka tagit sig uttryck i brist på förtroende för arbetarklassens förmåga, vilka inte accepterade dess kontroll eller endast accepterade den till formen, och vilka i olika former och på olika sätt överskattade apparatens, kontorsarbetarnas och specialisternas roll.

Även i framtiden kommer partiet att arbeta oförtröttligt för att mer och mer säkra och stärka arbetarklassens ledande roll i hela landets liv. Arbetarklassen utövar denna roll genom sitt parti och sin proletära stat. Utan partiet skulle arbetarklassens ledande roll endast vara en tom demagogisk och bedräglig fras. Endast arbetarklassens revolutionära parti, väpnat med den marxist-leninistiska teorin kan göra arbetarklassen medveten om sin historiska uppgift, och klart lägga fast målsättningarna för dess kamp och vägen att uppnå dem. Partiet organiserar, skolar och mobiliserar arbetarklassen och alla dess allierade och leder dem i den komplicerade kampen för att upprätta proletariats diktatur och bygga socialismen.

Revisionister av alla sorter, gamla och nya, har spridit och sprider alla typer av åsikter som nedvärderar och förnekar arbetarklassens historiska uppgift, särskilt vill de likvidera dess förtrups ledande roll, det marxist-leninistiska partiets roll i revolutionen och det socialistiska uppbygget.

Med sina ”teorier” om hela folkets parti och hela folkets stat, om partiet enbart som en ideologisk faktor eller endast som ett samordningsinstrument, med sina mässor om spontaniteten inom arbetarrörelsen, pluralismen och övergången till socialismen under ledning av andra politiska klasser och krafter, syftar de till att ställa arbetarklassen utan ledning och avvärja den inför fienden. Fienden är organiserad och beväpnad till tändarna för att sabotera revolutionen och för att eliminera proletariats diktatur såväl i teorin som i praktiken.

Vårt parti har med förakt avvisat dessa reaktionära teorier, liksom de anti-marxistiska och anarkistiska idéerna om ”självstyre” och ”direkt ledning” genom arbetarklassen. Partiet har satt in arbetarklassen i den historiska roll som tillhör den i ett socialistiskt samhälle. Detta står i fullständig motsättning till Chrusjtjovrevisionisternas idéer och praktik, vilka behandlar arbetarklassen i sina länder som om den enbart vore en arbetskraft och de har förvandlat den till en förtryckt och utsugen klass, på vars bekostnad nu en ny bourgeoisie växer sig fet.

I vårt land, finns det inget problem inom partiet och staten om vilket arbetarklassen och de övriga arbetande massorna inte får säga sitt och i vars lösning de inte tar en aktiv del. Partiet har ägnat och fortsätter att ägna stor uppmärksamhet åt att konsultera arbetarklassen och de övriga arbetande massorna, att i stor omfattning utveckla massornas kritik mot brister och svagheter i dess arbete och uppmuntrar arbetarklassen att ta aktiv del i landets ledning.

Partiet har ägnat och fortsätter att ägna speciell uppmärksamhet åt arbetarklassens och de övriga arbetande massornas direkta kontroll, och åt att omsätta denna stora leninistiska princip i praktiken. Partiet betraktar denna kontroll, vilken utövas under partiets ledning, över all statlig och samhällelig verksamhet, som en universell och permanent princip som gäller för vårt socialistiska samhälle i alla dess sfärer och delar, som ett uttryck för att proletariats diktatur utövas av arbetarklassen i allians med bönderna. Arbetarkontrollen är en av de livsviktiga sidorna i klasskampen när det gäller att säkra socialismens seger, förhindra den socialistiska ordningens degenerering och den är en viktig skola för arbetarklassens och de övriga arbetande massornas revolutionära skolning.

Stora resultat har uppnåtts genom den direkta arbetar- och bondekontrollen när det gäller att undvika och upptäcka många brister och svagheter, yttringar av liberalism, brott mot och avvikelser från vår stats lagar och normer. Den har varit ett kraftfullt redskap för att piska det byråkratiska och rutinmässiga dammet ur många administrationer, ekonomiska företag och kulturella institutioner, för att skapa en livfull revolutionär atmosfär över hela landet, bland partikadrerna och partiorganisationerna, för att på ett riktigt sätt genomföra partiets linje, och för att på alla områden genomföra det socialistiska uppbyggets alla uppgifter riktigt.

Nyligen vidtog partiet en rad viktiga åtgärder för att sätta arbetar- och bondekontrollen på en sund organisatorisk grundval och för att höja dess kvalitativa nivå. **I främsta rummet står nu uppgiften att konsolidera arbetar- och bondekontrollgrupperna. Denna konsolidering ska ske genom att arbetar- och bondekontrollen ställs under partikommittéernas kvalificerade ledning, genom att uppmärksamhet och ledning inriktas på att lösa de allra väsentligaste frågorna för att genomföra partiets linje och beslut, genom att arbetar- och bondekontrollen underifrån på ett bättre sätt kombineras med statsmakternas kontroll uppifrån, genom att de revolutionära erfarenheterna av arbetar- och bondekontrollen summeras i syfte att ge dem ett rikare och mer genomgripande innehåll och för att finna nya framgångsrika vägar för dess verksamhet.**

Att ytterligare utveckla och stärka arbetarklassens ledande roll, öka dess ideologiska inflytande och höja effektiviteten i dess arbete, är i stor utsträckning beroende på dess revolutionära skolning och fostran, på att dess medvetenhet höjs till en sådan nivå att den förmår att fullfölja sina uppgifter i det socialistiska samhället.

När det gäller denna fråga har partiet alltid i minnet att vår arbetarklass är relativt ung, att huvuddelen av arbetarna kommer från icke-proletära skikt, att dess led varje dag fylls ut med unga arbetare som kommer direkt från skolbänken, vilka saknar erfarenhet av såväl arbetet som livet. Alla dessa orsaker, liksom vissa svagheter inom skolningsarbetet är grunden till att många arbetare inte spelar den roll som ledande klasskämpar som de borde, att de inte moget och modigt står upp och säger sin mening, att de inte alltid känner det stora ansvar som vilar på alla, utom och inom företaget, att de inte på ett riktigt sätt genomför partiets linje och beslut och att de inte alltid arbetar med en öppen revolutionär anda, med proletär disciplin och organisation.

Därför kommer partiet, **även i framtiden, att få arbeta hårt och ihärdigt för att skola arbetarklassen i den marxist-leninistiska ideologin, för att göra den medveten om dess roll och uppgifter, för att den ska bli en ståndaktig förkämpe i det socialistiska uppbygget, för att stärka proletariats diktatur och försvara fosterlandet.** Arbetarklassen måste själv stå i första ledet i kampen för att genomföra dessa uppgifter, de uppgifter som slås fast i den statliga planen, den måste sätta det allmännas intresse över allt annat, skydda den

kollektiva egendomen, arbeta med en hög produktivitet och kvala& stärka arbetsdisciplinen, utvecklas till uppfinnare och arbeta på ett skapande sätt, bevara och ytterligare utveckla sina proletära kännetecken och oavbrutet höja nivån på sin skolning, sin kulturella och yrkesmässiga nivå. På detta sätt kan arbetarklassen genom sitt exempel och sin anda skola bönderna på kooperativen, ungdomen, intelligentian och hela det arbetande folket i vårt land.

Fackföreningarna, vilka genomför ett stort arbete för att skola och mobilisera arbetarna och det övriga arbetande folket för uppbygget av det nya samhället, har en speciell roll och ett särskilt ansvar för att detta arbete blir genomgripande och långtgående. Huvuduppgiften för fackföreningarna har varit och är den kommunistiska skolningen av det arbetande folket. Varje tendens till att undervärdera fackföreningarnas skolande arbete och att omvandla dem till ett bihang till administrationen och de ekonomiska organen, är ytterst farlig och leder till att fackföreningarna avviker från sin uppgift som skolor i kommunismen.

Den åsikt som säger att fackföreningarna endast bör ägna sig åt politisk skolning och inte blanda sig i de ekonomiska problemen, och som faktiskt dyker upp till och från, är också grovt felaktig. Det finns naturligtvis ingen anledning för fackföreningarna att göra statens eller de ekonomiska organens arbete, eller göra ett dubbelarbete. Men det skulle vara fullständigt oförlåtligt om de inte visade ett aktivt intresse för produktionen och för att genomföra de uppgifter som finns fastslagna i statens plan. Vore detta fallet skulle det uppstå en allvarlig fara för byråkrati inom den ekonomiska ledningen. Resultatet av fackföreningarnas skolningsarbete är i stor utsträckning avhängigt av att det sker i nära samband med produktionen, något som inte kan genomföras bra utan en omfattande kännedom om de ekonomiska problemen. På samma gång åvilar det fackföreningarna att ta upp en energisk kamp mot varje byråkratiskt handlande som hotar de rättigheter som det arbetande folket garanteras i lagen, hur litet detta hot än är.

Samtidigt som partiet är medvetet om arbetarklassens ledande roll har partiet alltid på ett riktigt sätt betonat böndernas plats och stora roll i vårt samhälle. Under kriget för Albanien befrielse och upprättande av folkmakten, under den hårda klasskampen för det socialistiska uppbygget, har partiet skapat och format en kraftfull allians mellan arbetarklassen och de arbetande bönderna, under arbetarklassens ledning. Denna allians har varit och fortsätter att vara en av de grundläggande principerna för proletariats diktatur och den grundval på vilken folkets enighet runt partiet vilar.

Arbetarklassens parti och stat har genomfört ett program av helt igenom politisk och ideologisk, ekonomisk, social och kulturell karaktär, vilket har lett till en djupgående revolutionär omvandling av landsbygden och till att alliansen mellan arbetarklassen och bönderna har stärkts. Idag har hela vår landsbygd, utan undantag, slagit in på den socialistiska vägen. Detta är en stor historisk seger för partiets linje och för vår revolution.

Partiet är emellertid medvetet om att det existerar avgörande skillnader mellan stad och landsbygd och att dessa skillnader kommer att bevaras under lång tid. Kampen för att minska dessa skillnader kommer även i framtiden att vara ett av de huvudsakliga sätten att stärka alliansen mellan arbetarklassen och bönderna på kooperativen och ett oundgängligt villkor för att stänga de vägar som leder till en borgerlig degeneration. Partiet vidtar ständigt åtgärder för att säkra att skillnaderna mellan stad och landsbygd ständigt minskas.

På grund av den stora roll de har spelat och fortsätter att spela, har vårt lands bönder gjort sig förtjänta av allting som gjorts för att få landsbygden att utvecklas och blomstra. I det

förgångna bar de huvudbördan i den tidiga befrielsekampen, liksom i det Anti-fascistiska nationella befrielsekriget, de utgjorde den avgörande styrkan i uppbygget av vårt land, ur dess led har en ny arbetarklass stigit fram och de har alltid visat att de är patriotiska, revolutionära och solidariska med partiet och arbetarklassens sak.

Även i framtiden kommer partiet att ägna speciell uppmärksamhet åt att dra med bönderna ständigt alltmer aktivt i det politiska, ekonomiska och sociala livet i vårt land, att skola dem politiskt och ideologiskt, att höja deras bildningsnivå, liksom deras kulturella och yrkesmässiga nivå och att konsolidera det kooperativa systemet mer och mer. I skolningsarbetet får det inte glömmas att på landsbygden är, av väl kända orsaker, de känslomässiga banden till den privata egendomen och resterna av den småborgerliga mentaliteten djupt rotade. Detta är ständigt orsaken till mycket ont, till att de trånga egenintressena sätts främst, till bristande koncentration i arbetet, till skadegörelse på samhällelig egendom och så vidare. Bönderna måste beslutsamt bekämpa dessa uttryck för en främmande ideologi, stärka den kollektiva andan, ta aktiv del i klasskampen och arbeta hårt för framsteg inom jordbruket och för vår socialistiska landsbygd.

Som alltid står arbetarklassen tillsammans med sina allierade och måste utöva sin kontroll över de statliga och ekonomiska organ som är inbegripna i att genomföra partiets linje på landsbygden och fördjupa den stora revolutionära rörelsen, ”Att göra jordbruket till en angelägenhet för hela folket”. Genom sitt exempel måste den skola hela det arbetande folket att älska landsbygden, respektera och hedra jordbruksarbetet och bekämpa alla uttryck för förakt mot landsbygden och arbetet där. Samtidigt är det nödvändigt att bland landsbygdsbefolkningen bekämpa alla yttringar för misstroende mot städerna, i syfte att stärka den militanta alliansen mellan arbetarklassen och bönderna på kooperativen ytterligare.

Vårt lands **intelligentia**, vilken har vuxit fram ur arbetarklassen och bondeklassen, har spelat och fortsätter att spela, en viktig roll i det socialistiska Albaniens hela utveckling. I motsats till de revisionistiska länderna där intelligentian har blivit kontrarevolutionens huvudkraft när det gäller att likvidera socialismens landvinningar, tjänar vår intelligentia proletariats diktatur, folket och revolutionen. Intelligentian står enad runt partiet. Detta är ännu en stor seger för partiets politik.

I kampen mot liberala och teknokratiska idéer, yttringar av byråkrati och falska intellektualistiska föreställningar, kommandometoder och försök att vinna personliga fördelar, vilket till och från förekommer bland de intellektuella, **ingjuter partiet i ständigt allt större omfattning den marxist-leninistiska ideologin, och arbetarnas och böndernas moraliska kännetecken och kvalitéer i intelligentian.** De skolar den och gör den än mer medveten om dess roll i samhället, låter den arbeta och leva under sådana villkor att den ständigt står i nära kontakt med folket och under massornas direkta kontroll. Samtidigt kräver partiet att intelligentian ständigt måste öka sina kunskaper och ställa dem i det socialistiska uppbyggets tjänst i vårt land, ta en aktiv del i den tekniska och vetenskapliga revolutionen och hela utvecklingen av den socialistiska kulturen.

Vårt lands hjältemodiga **ungdom** har varit och fortsätter att vara en aktiv kraft i revolutionen och partiets solidariska stödtrupper. Partiets 35-åriga erfarenheter visar att när ungdomens outtömliga revolutionära kraft står sida vid sida med arbetarklassens och de övriga arbetande massornas kraft, under ledning av det proletära partiet, finns det ingen kraft som kan hindra revolutionens och socialismens seger.

Vår ungdom ägnas partiets och hela samhällets alldeles särskilda omsorg. Ljusa framtidsutsikter, vilka utgör en garanti både för framtiden och för stunden och ger ett stort innehåll och mening till deras liv, har öppnats för ungdomen. Partiet uppfyller ständigt allt bättre ungdomens kulturella och andliga krav och olika materiella behov, det har mobiliserat dem i revolutionär verksamhet och tilldelat dem en roll som aktiva och viktiga delar i revolutionen och uppbygget av socialismen i vårt land. Därför har också ungdomen alltid entusiastiskt, optimistiskt och troget följt partiet och har alltid hållit ut till slutet för att få vårt fosterland att blomstra och för att stärka dess försvar.

Vi ser en helt annan bild i de borgerliga och revisionistiska länderna, där osäkerheten inför nuet och framtiden dag ut och dag in ansätter ungdomen. Varje sekund, varje timma förgiftas deras tankar av en förvirrande propaganda, vilken driver dem till ett tomt, lättsinnigt liv utan ideal, vilket alierar dem från revolutionen, vilket driver ut dem på kriminalitetens och laglöshetens väg och störtar dem i anarkism, äventyrspolitik, utopism och hopplöshet.

Vårt parti syftar till att upprätthålla de kommunistiska idealen och den sunda revolutionära anda vilken alltid härskat i vår ungdoms hjärta och tankar, att skola dem till solidariska partikämpar, villiga att inrikta sin kraft, sin talang och sina liv på det socialistiska uppbygget och fosterlandets försvar. Ungdomen måste oavbrutet, under partiets ledning, utveckla en anda av revolutionära initiativ och revolutionär handling inom produktionen och alla andra områden. De måste utveckla sina gentemot klassfienden oförsonliga ståndpunkter och ständigt vara på offensiven mot dem, mot varje inflytande från revisionistisk och borgerlig ideologi, liberala och konservativa yttringar vilka ligger i vägen för vidare framsteg. De måste stärka sin vilja och uthållighet när det gäller att höja sin kunskapsnivå och sin kulturella nivå, de måste bli kraftfulla förkämpar för tekniska och vetenskapliga framsteg. Faktum är att det finns ett antal unga människor som apar efter det borgerliga och revisionistiska sättet att leva, uppvisar symptom som är främmande för den proletära moralen, vilka kräver mer av samhället än vad de bidrar med. Detta talar sitt tydliga språk när det gäller de luckor och svagheter som finns i vårt skolningsarbete. Hela samhället, familjen och arbetarkollektivet, skolorna och olika institutioner, massorganisationerna och de statliga organen, måste under partiets ledning arbeta för att vår unga generation ska bli pionjärer i revolutionens främsta led.

Ungdomens stora arbete med att bygga järnvägar, vägar och odla upp jungfruligt land etc, på frivillig grund, i vilket nästan hela den unga generationen deltagit, liksom i deras rörelser "Vi måste lära av arbetarklassen", "Vi måste arbeta var än fosterlandet behöver oss", "Vi måste arbeta och bosätta oss på landsbygden", osv, värderas, välkomnas och stöds kraftfullt av partiet som en stor revolutionär verksamhet och rörelse, för kommunistisk skolning och fostran av ungdomen. Även i framtiden kommer partiet att anförtro ungdomen och deras militanta organisation, Albanska arbetarungdomens förbund, viktiga uppgifter, i den fasta övertygelsen att vår unga generation alltid framgångsrikt kommer att slutföra dem. Tillåt mig att speciellt hylla de tusentals unga män och kvinnor vilka svaret på partiets uppmaning att ta arbete på landsbygden och bosätta sig där, och att uttrycka min övertygelse att tusentals andra kommer att följa deras exempel i syfte att stärka vår socialistiska landsbygd och göra det möjligt för den att gå framåt.

Albanska arbetarungdomens förbund har, under partiets ledning, spelat en viktig roll för att skola den unga generationen. Den har vunnit omfattande erfarenheter när det gäller att mobilisera och organisera ungdomen i det socialistiska uppbygget. Inför framtiden uppmanas ungdomsorganisationen att ytterligare förstärka sitt politiska och ideologiska liv och

verksamhet, att utöka ramarna för sin verksamhet i enlighet med tiden och ungdomens mångskiftande intressen, både inom arbete och försvar, inom utbildning och kultur, vetenskap och teknik, idrott och fysisk träning, för att på ett ännu bättre sätt utnyttja den materiella bas som partiet och folkmakten har skapat.

Partiet och folket önskar att ungdomen ska vara sund, stark och arbetsduglig inom både produktionen och försvaret av fosterlandet. Att utveckla den fysiska träningen och idrotten i stor skala, en fråga vilken ungdomsorganisationen måste ägna speciellt stor uppmärksamhet, är av särskilt stor-vikt när det gäller detta.

Ungdomsförbundet måste kämpa för att stärka sin organisation, avvisa varje tendens till liberalism som farlig för organisationens liv, exempel på detta dök upp före partiets centralkommittés 4:e plenarmöte. Dessa liberala tendenser fördömdes starkt av hela ungdomen. Ungdomsorganisationen har varit och kommer alltid att förbli en militant politisk organisation, en solidarisk stödtrupp till partiet.

Partiets korrekta marxist-leninistiska politik har lett till att en verklig, djupgående och mycket omfattande revolution har inträffat i de albanska **kvinnornas** liv.

Vår erfarenhet har fullständigt bekräftat nödvändigheten att sammanlänka de frågor som rör kvinnans fullständiga frigörelse med frågan om den nationella frigörelsen och proletariats sak. Utan att kvinnor deltar i den socialistiska revolutionen kan denna inte slutföras framgångsrikt och utan den socialistiska revolutionen kan inte kvinnans fullständiga frigörelse fullbordas.

Kvinnornas kraft och förmåga, vilka låg överksamma och undertryckta i det förgångna, har nu kraftfullt och oemotståndligt brutit fram på alla områden i vårt socialistiska liv. De albanska kvinnorna har med stor värdighet stigit in på den arena där kampen för socialismen förs och hon är mycket framstående på grund av sin stora revolutionära anda, sin beslutsamhet och sin patriotism, och hon utmärker sig inom såväl arbetslivet som inom övriga delar av samhället. Idag finns hon på alla områden, inom jordbruket och på fabrikerna, inom skolorna och i laboratorierna. Ytterst ansvarsfulla poster inom partiet och staten har anförtratts henne. Ett nytt jämlikt förhållande har upprättats mellan man och hustru, både i arbetslivet och i familjen. Kvinnans frigörelse stärker den socialistiska demokratin för varje dag som går. Detta bekräftar Marx' påstående om att graden av kvinnans frigörelse utgör en måttstock med vilken man kan mäta hela samhällets frigörelse.

Vår praktiska erfarenhet motsäger alla borgerliga och revisionistiska "teorier" om vägen till kvinnans frigörelse. Bourgeoisies försök att i de borgerliga länderna vända kvinnans kamp för frigörelse mot hennes man, barn och familj, syftar till att leda henne bort från den revolutionära kampen och bryta den gemensamma fronten mellan arbetarklassen och det övriga arbetande folket mot sina verkliga förtryckare och utsugare. Även de moderna revisionisternas demagogi vilken förbinder lösningen av dessa stora sociala problem med "freds"- och "avrustnings"-politiken, syftar också till att få kvinnan att ge upp revolutionen.

Även i framtiden kommer partiet att kämpa för att genomföra sitt program för kvinnans totala frigörelse. **Det är partiorganisationernas plikt att alltid på ett riktigt sätt ta med i beräkningarna kvinnornas verkliga förmåga, vilken partiet så omsorgsfullt väckt, vårdat och utvecklat, men det är en uppgift för kvinnorna själva att kämpa som revolutionärer för att göra sina personligheter bättre gällande.** På samma gång måste det,

på grundval av de möjligheter som frigjorts genom landets ekonomiska utveckling, skapas bättre materiella villkor för att lätta kvinnornas börda under hushållsarbetet, för att öka effektiviteten i hennes arbete på den produktiva fronten och höja hennes aktivitet inom det politiska, sociala och kulturella livet till en ny nivå.

Vi noterar med speciell tillfredsställelse att, genom sina egna ansträngningar och partiets omsorg, har kvinnorna minskat skillnaderna mellan sig själva och männen på bildningens, kulturens och det tekniskt yrkesmässiga området. Nu är 37 % av alla kadrer med hög eller medelhög utbildning kvinnor. I framtiden måste vi uppnå fullständig jämställdhet även på detta område. Kvinnliga kamrater på ledande poster har utmärkt sig för sin solidaritet med partilinjen, sin förmåga som ledare och organisatörer, för sina kunskaper och sin bildning. Detta bekräftar riktigheten i partiets direktiv att kvinnor djärvt ska befordras till ansvarsposter inom partiet och staten, från de lägre nivåerna till toppen. De sekteristiska attityder vilka underskattar kvinnornas förmåga och hindrar genomförandet av denna politik är mycket skadliga.

Främmande patriarkaliska och konservativa, borgerliga och liberala idéer är fortfarande ett stort hinder för att frigöra kvinnans personlighet. Under ledning av partiet måste det vara de aktiva Kvinnoförbundens i Albanien organisation, statens och alla massorganisationernas, skolans och hela samhällets plikt att skola alla kvinnor och män i en anda av kamp för den fullständiga frigörelsen av alla medlemmar i vårt socialistiska samhälle, så att alla, män som kvinnor, unga som gamla kan gå segrande framåt.

Att ständigt bevara och stärka folkets enighet runt partiet, utgör en av de mest fundamentala problemen i hela partiets och dess massorganisationers hela arbete, ett avgörande villkor för revolutionens seger, det socialistiska samhällets uppbygge och fosterlandets försvar.

Vårt folks enighet är inte en enighet som beror på omständigheterna och tillfälliga allianser. Den är folkets liv och militanta enighet runt partiet, vilken skapades i det nationella befrielsekriget för att befria landet och befästes i kampen för att genomföra partiets revolutionära marxist-leninistiska politik och ideologi.

Men enighet är inte något givet en gång för alla. Kampen för att stärka den måste vara fortlöpande och ständig. Fienderna har försökt att attackera denna enighet, och kommer att försöka med samma sak i framtiden. Utslag av byråkrati och liberalism, attityder och handlingar vilka går emot partiets beslut och skadar partiets riktiga förhållande till massorna skadar också denna enighet. Främmande ideologiers rester och inflytande, vilka går emot det socialistiska samhällets nya normer, skadar folkets enighet runt partiet.

Följaktligen står partiet inför stora uppgifter när det gäller att slå vakt om folkets enighet, att stärka den och göra den än mer osårbar. Folkets enighet är partiets ögonsten. Den kräver att vi upprätthåller den revolutionära vaksamheten, driver klasskampen oavbrutet och riktigt, genomför partidirektiven med precision och löser de motsättningar vilka uppstår bland folket på ett korrekt sätt.

Albaniens demokratiska front, den stora politiska organisation vilken förverkligar det albanska folkets enighet under partiets ledning, har stora uppgifter inom detta område. I samarbete med övriga samhällseliga organisationer uppmanas Fronten att genomföra ett genomgripande arbete bland massorna i städerna och på landet för att klargöra partiets politik,

inriktning och direktiv för dem, att skola dem i den socialistiska patriotismen och den revolutionära vaksamhetens anda, höja deras kampberedskap och oförsonlighet mot främmande yttringar, att ständigt stärka och vårda folkets enighet. Den Demokratiska fronten har varit och förblir en stor talesman för massornas revolutionära åsikter och en kraftfull hävstång för partiet för att dra in det arbetande folket i landets ledning och för att lösa problem inom det socialistiska uppbygget och försvaret av fosterlandet.

3. De marxist-leninistiska idéerna måste förstås och nära sammanbindas med vårt partis erfarenheter

Grundvalen för hela det skolningsarbete partiet utför på det ideologiska och politiska området bland kommunister och de arbetande massorna har alltid varit vår segrande ideologi, marxismen-leninismen. Partiet har gjort ett stort genomgripande arbete för att sprida Mars', Engels', Lenins och Stalins vetenskapliga idéer. Marxismen-leninismens klassiker och många dokument och material från vårt parti har publicerats av Institutet för marxist-leninistiska studier och har ställts till kommunisternas och det arbetande folkets förfogande. Ett helt system av studiegrupper, kurser och skolor har startats för att skola kommunisterna och folket. Alla partiets medlemmar studerar marxismen-leninismen på ett organiserat sätt, medan tusentals medlemmar har utexaminerats från partiskolan "V.I. Lenin". Genom hela vårt skolsystem undervisas i den marxist-leninistiska teorin från första till sista klass. Arbetarna, bönderna och hela vår ungdom genomgår studiekurser vid vilka de bibringas socialismens idéer, vårt partis revolutionära lära och praktik. Hela det andliga, litterära, artistiska och vetenskapliga livet blir mer och mer fullständigt genomsyrat av vår proletära ideologi.

Alla dessa utbildningsformer och hela det arbete som görs för att utbilda kommunisterna och massorna har gett resultat. Men problemet är att mer borde kunna göras via dessa utbildningsformer, att utbildningen bättre borde förbindas med liv och arbete, så att den bättre tjänar till att skola kommunisterna och massorna politiskt och ideologiskt. Det som inträffade i armén, på kulturens område och inom ekonomin talar sitt tydliga språk när det gäller svagheter i partiets skolningsarbete. Det är dessa svagheter som vi måste studera för att finna en av de största källorna till de negativa fenomen som fienderna utnyttjade för att genomföra sin partifientliga verksamhet inom dessa områden.

Det är inte tillräckligt att studiegrupperna träffas regelbundet, lyssnar till föredrag och läser skrifter om partiets normer, kritik och självkritik, vaksamhet och så vidare. Huvudsaken är att förstå varför dessa saker är nödvändiga, deras politiska och ideologiska innehåll, att förstå att vi behöver dem för att kasta oss in i kampen för en stor sak, vilken innebär att det är socialismen som byggs upp, försvaras och att revolutionen segrar i vårt land. Om de inte förstår detta kommer disciplinen, principerna, vaksamheten, klasskampen osv, att förbli tomma formler. I vår propaganda finns det fortfarande många tecken som tyder på ett ytligt arbete av denna typ. Detta måste ryckas upp med rötterna så fort som möjligt, så att våra lärdomar gör ett djupt intryck på folkets tankar och skapar en bestående övertygelse.

Vi studerar inte marxismen-leninismen i syfte att öka våra kunskaper. Vi studerar den för att tillämpa den i det verkliga livet, så att vi kan vägledas av dess principer i varje handling och bedöma allting i enlighet med dess anda. Sådana teoretiska studier, nära sammanbundna med livet och den revolutionära praktiken, tjänar till att skapa och forma verkliga kommunister, att skapa inte endast en vetenskaplig världsåskådning utan också revolutionära egenskaper, så att vårt folk för alltid kommer att förbli beslutsamma förkämpar för socialismens sak, kommer att stå orubbligt fast inför fienderna och deras ideologier.

Detta kräver allvarliga studier i marxismen-leninismen vilket är den vetenskap, den teori, som lär oss hur vi ska förstå partiets linje och direktiv och hur vi ska kämpa för att tillämpa dem i verkliga livet. Partiet står inför uppgiften att ytterligare stärka och förbättra spridningen och studierna av de klassiska skrifterna av våra stora lärare, Marx, Engels, Lenin och Stalin, vilka utgör en outtömlig skattkammare för den vetenskapliga kommunismen och grundvalen för kommunisternas sätt att skapa den nya människan. Studiegruppernas studier blir fullständiga och fruktbärande när de nära sammanbinds med vårt partis lärdomar, med studiet av dess dokument, i vilka marxismen-leninismens allmänna lagar och principer på ett skapande sätt tillämpas på de konkreta förhållandena i Albanien, i vilka vår revolutions stora erfarenheter, erfarenheterna från vårt partis och vårt folks kamp mot imperialismen och den moderna revisionismen summeras.

Studierna av partidokumentet och partiets historia hjälper kommunisterna och det arbetande folket att förstå partiets allmänna linje, dess arbetsstil och arbetsmetoder för att lösa alla problem snabbt och genomgripande, att anamma den militanta anda och klart principiella inställning vilken karakteriserar partiet. Det hjälper dem att inse att det är vårt parti, dess erfarenhet och kunskap som lär oss hur vi ska kämpa för att bygga upp socialismen och försvara fosterlandet, hur vi ständigt ska bära revolutionen framåt.

Marxismen-leninismen lärs inte endast ur böcker eller vid skolor. Den lär vi och förstår vi genom att ta aktiv del i den dagliga kampen för att bygga socialismen, genom att oupphörligt driva klasskampen och beslutsamt bekämpa den imperialistiska och revisionistiska inringningen. Partiet står inför stora uppgifter när det gäller det arbetande folkets kommunistiska skolning och dess revolutionära fostran.

Även staten och massorganisationerna, vilka måste betrakta detta som en av sin verksamhets viktigaste sidor, har stora uppgifter på detta område.

Att studera den marxist-leninistiska teorin är för kommunisterna en förstahandsuppgift, en helt oundgänglig förutsättning. Det finns några som säger, ”Jag tycker det är svårt att studera”, men de inser inte att dessa åsikter är ytterst skadliga och att de genom att tala och handla på detta sätt gör sig skyldiga till ett stort misstag. De förstår inte att många av bristerna och svagheter i deras arbete just precis beror på deras brist på ideologisk och politisk fostran. Det är nödvändigt att kommunisterna ökar sin vilja att studera individuellt, höjer sin ideologiska, kulturella och tekniskt yrkesmässiga nivå hela tiden. Ingen får säga att han saknar tid för studier. De kommunisterna som inte är intresserade av att studera och vidga sina horisonter, vilka inte gör några som helst ansträngningar att göra sig hemmastadda i och förstå partiets rika erfarenheter, kommer att förlora initiativkraften och inte längre uppfylla de krav som ställs på kommunistiska förkämpar.

Partiskolan ”V.I. Lenin”, studiekurserna och andra former av partiskolning måste höja nivån på sitt arbete ännu mer och arbeta för mer genomgripande studier och att kadreerna och kommunisterna på ett ännu bättre sätt ska förstå och tillämpa marxismen-leninismen och vårt partis lärdomar.

En stor uppgift för att beväpna särskilt vår unga generation med marxismen-leninismen åvilar vårt skolsystem, där grundvalarna för ungdomens ideologiska fostran läggs, där studievana och studiemetoder förvärvas, där uthållighet i studierna och vilja att lära bibringas. Det är därför av särskild vikt att skolan inte endast bibringar eleverna och studenterna marxistiska

kunskaper, utan också ger dem en revolutionär världsåskådning, för att ge dem nyckeln till hur de på ett riktigt sätt ska finna sin inriktning i livet och kämpa på ett riktigt sätt.

Även de samhällseliga vetenskapernas institutioner och lärosäten står inför stora uppgifter. De uppmanas att höja sitt arbete till en ny kvalitativ nivå, summera partiets praktiska och teoretiska erfarenheter bättre och själva gå ut för att propagera dem. De arbetande massorna, skolorna och partiets skolningssystem är fortfarande i behov av att utgivningen av skrifter och läroböcker av olika slag ökar i omfattning. Böckerna ska ha ett genomtänkt innehåll och vara klart och begripligt skrivna. Det finns alla möjligheter att tillfredsställa alla dessa behov, genom att förbättra organisationen och samarbetet mellan olika institutioners och bokförlags verksamhet, mellan de högre skolorna och olika redaktioner.

Förbättringar i arbetet för att sprida den marxist-leninistiska teorin och studierna av den, beror i stor utsträckning på aktiviteten i de olika partiorganisationerna och partikommittéerna. De måste skapa en djup förståelse för innehållet i detta arbete och ständigt kontrollera hur det genomförs och verka för att partiet löser sina uppgifter allt bättre när det gäller att skola kommunisterna, kadrerna och massorna. De uppmanas se till att det skolande arbetet grundas på de problem som uppträder i verkligheten och de företeelser vilka angår folket, att det ska bli mer förståeligt och övertygande, mer mångskiftande och att det understöds av starka argument i enlighet med de växande kraven från massorna. I detta syfte måste metoden med massarbete, med konfrontation och diskussion, vilka givit positiva resultat, användas än bättre, alla propagandamedel måste användas med största möjliga effektivitet och de måste göras perfekta både till form och innehåll.

Press, tidskrifter, radio och television har spelat och fortsätter att spela en stor och speciell roll när det gäller att skola massorna. Efter partiets centralkommittés 4:e plenarmöte startades en genomgripande kamp mot svagheter och brister, mot yttringar av liberalism och brist på vaksamhet, vilket förekommit inom vissa pressorgan, vissa tidskrifter och i många radio- och TV-sändningar. Det har inträffat förbättringar, men även i framtiden måste omsorg ägnas åt att se till att de klarare intar en proletär och militant klasständpunkt, att höja den kvalitativa och ideologiska nivån i tidningar och radioutsändningar samt att fördjupa masslinjen. På detta sätt kommer de att spela sin roll som stödtrupper till partiet ännu bättre, de kommer ännu bättre att kunna fylla sina uppgifter när det gäller kommunistisk skolning och att mobilisera det arbetande folket inför de uppgifter som landet står inför.

4. Utbildning, kultur och vetenskap måste höjas till en nivå som står i överensstämmelse med tidens krav

Under de år som gått sedan den sjätte kongressen har stora steg framåt tagits för att genomföra partiets direktiv på utbildningens, kulturens och vetenskapens område. Dessa viktiga områden har aktivt dragits in i den stora kamp som vårt folk driver för att bygga upp socialismen i landet.

Partiet har alltid visat speciell omsorg om utbildningen, i syfte att oavbrutet höja den ideologiska och vetenskapliga nivån.

Till följd av att det marxist-leninistiska program som antogs av centralkommitténs 8:e plenarmöte 1968 och partiets sjätte kongress genomförts, har vår skola genomgått stora förändringar och uppnått stora resultat när det gäller att stärka den ideologiska grundtanken, i syfte att genomföra sina tre beståndsdelar; lektioner, produktivt arbete och fysisk och militär träning, när det gäller att höja skolans vetenskapliga nivå och sammanbinda den med det

verkliga livet. Utbildningssystemet har förbättrats och utökats. Det har skapats möjligheter för elever och studenter att lära sig mer, att bättre träna sig för produktionen och försvaret, att utbildas och fostras i arbetarklassens andra, med proletär disciplin och moral.

Denna process har pågått genom en hård klasskamp, mot konservativa och liberala, byråkratiska och teknokratiska idéer och praktik, mot borgerligt och revisionistiskt inflytande och påverkan, vilka starkt kritiserades av centralkommitténs 4:e och 7:e plenarmöten. Trots hela den kamp som förekommit har inte alla de stora uppgifter som lades fast i utbildningsreformen för att revolutionera innehållet i undervisningen och utbildningen, genomförts fullständigt. Det finns fortfarande brister och svagheter vilka måste övervinnas, särskilt de som har samband med att harmonisera de tre beståndsdelarna. I utbildningsorganens arbetsmetoder finns det fortfarande yttringar av prakticism och endast små ansträngningar har gjorts för att summera och studera vårt skolsystems praktik.

De tidigare ledarna för Utbildnings- och kulturministeriet utövade ett negativt inflytande på hur det program som lagts fast av partiet för utbildningens utveckling genomfördes, genom sitt skadliga arbete vilket karakteriserade en liberal och byråkratisk anda, kortsynthet och tröghet.

Även för framtiden är ett stärkande av det ideologiska innehållet i skolans hela arbete en fundamental och ytterst viktig aspekt för att genomföra partiets politik när det gäller att revolutionera utbildningen. Huvudsaken är att arbeta för ett mer fullständigt anammande av marxismen-leninismen, av partiets politik och teorier, vilka i ständigt allt större omfattning måste bli grundvalen för undervisningen och utbildningen, måste genomsyra alla ämnen. Att lära marxismen ur böcker, vilket fortfarande är det förhärskande i våra skolor, liksom den långsamhet som finns när det gäller att återspegla partiets erfarenheter och det socialistiska uppbygget i läroböckerna och undervisningen, hindrar att skolans skolande och fostrande roll förstärks. Det är därför det är så viktigt att förbättra programmen, läroböckerna och föredragen som behandlar marxismen-leninismen, som det är så viktigt att säkra ett närmare samband mellan lektionerna och det verkliga livet, med den stora kamp som vårt folk bedriver under partiets ledning, som det är så viktigt att i stor omfattning använda de studier och generaliseringar som görs inom samhällsvetenskaperna.

Skolans fostrande roll i den allmänna kommunistiska fostran av den nya generationen kommer att förstärkas ju mer skolan och ungdomen engageras i klasskampen för att utveckla revolutionen och för att korrekt lösa de konkreta problem som vi står inför i det socialistiska uppbygget av landet.

När partiet ställer skolan inför uppgiften att införa de tre komponenterna och få dem att fungera friktionsfritt inbördes, syftar det till att nå två mål; att revolutionärt utbilda och fostra ungdomen och att höja kvalitén på skolans hela arbete. Men i praktiken är vi fortfarande, trots de stora ansträngningar som gjorts och de resultat som uppnåtts fortfarande i inledningsskedet när det gäller att lösa dessa problem. Vad som krävs är en fullständig och organisk integration av de tre komponenterna, både vad gäller innehåll och metod, så att de kompletterar varandra.

Det är skolans plikt att, som den plats där partiets revolutionära marxist-leninistiska pedagogiska tänkande tillämpas, göra sig hemmastadd i och studera de största framgångarna på detta område, att sprida dem och föra dem vidare i syfte att säkra att undervisningen och skolningsarbetet utvecklas på ett ännu mer skapande och fruktbarande sätt.

Ett stort problem återstår, det gäller att ge skolan en djupare masskaraktär och att förbättra skolsystemet, genom att bygga upp ett bredare och mer varierat nätverk av skolor, särskilt gäller detta yrkesskolor, både heltid och deltid.

Universiteten och de övriga högskolorna, där specialister inom olika verksamhetsområden utbildas, har till uppgift att utbilda kadrer som fostrats och skolats politiskt och ideologiskt, som har vida kulturella vyer, som är beväpnade med en genomgripande vetenskaplig kunskap och förberedda för livet. I samarbete med ministerierna och Vetenskapsakademien, måste de öka sitt organiserade arbete för att höja kvalitén även hos de studenter som redan utexaminerats. De högre skolorna måste ägna en särskilt stor uppmärksamhet åt undersökning och forskning, vilket är en oundgänglig förutsättning för att även höja nivån inom hela deras utbildningsverksamhet.

De stora framgångar som vunnits i vårt folks utbildning är resultatet av ett outtröttligt arbete av en stor mängd lärare och pedagoger, vilka med en hög medvetenhetsnivå och med en brinnande kärlek till sitt älskade yrke, ger ett värdefullt bidrag till vår ungdoms revolutionära skolning. En militant anda, en passionerande kärlek till sitt yrke och ett stort ansvar inför sitt arbete, ihärdighet i att utveckla sin skicklighet som lärare och pedagoger, kamp mot varje främmande inflytande, måste vara deras kännetecken. Skolan och lärarna måste noggrant följa den revolutionära utvecklingsprocessen i landet, inom ekonomin och kulturen, liksom framstegen i världsmåttstock inom vetenskap och teknologi.

Partiet har ägnat en ständig uppmärksamhet åt att **kulturen, litteraturen och konsten** ska få utvecklas i en ren och sund atmosfär, att de steg för steg följer med i den revolutionära omvandlingen av landet och ständigt förstärker sitt socialistiska innehåll, sin militanta karaktär, sin folkliga anda och sina nationella särdrag.

Centralkommitténs 4:e plenarmöte kritiserade hårt vissa skadliga yttringar som i huvudsak hade att göra med imitationer av utländska reaktionära tendenser, med sättet att behandla motsättningar i samhället, med att undervärdera folkets skapande förmåga etc. Plenarmötet lade fast viktiga uppgifter över hela den kulturella fronten. När dessa uppgifter genomfördes gav det en frisk impuls till konstens och litteraturens utveckling, till hela den kulturella och artistiska verksamheten. Stora framsteg har gjorts på alla områden, inom litteraturen och musiken, inom teater och film, när det gäller måleri och skulptur, inom opera och balett.

Författarna och artisterna har alltid stått nära partiet, de har varit dess stödtrupper i kampen för att skola massorna i kommunismen. Vid sidan av de erfarna skapande krafterna har det dykt upp nya talanger, vilka ger sitt bidrag till att ytterligare utveckla vår litteratur och konst.

Den sanna konsten förstärker sina nyskapande sidor och uppnår en hög artistisk nivå när den har ett revolutionärt innehåll och leds av kommunistiska ideal. Därför är det en grundläggande uppgift att i ständigt allt större omfattning öka proletarietets aktiva deltagande i utvecklandet av vår konst och kultur, för att de ska utvecklas utefter den socialistiska vägen.

Vissa teman måste på ett bättre och mer skapande sätt återspeglas i den artistiska verksamheten, som till exempel arbetarklassens hegemoniska roll i vårt samhälle, den revolutionära omvandlingen av vår landsbygd, kommunisternas revolutionerande kraft, vissa avgörande tema och ögonblick i vårt folks historia bör behandlas, särskilt gäller detta det Nationella befrielsekriget och den socialistiska revolutionen. Detta är en avgörande förutsättning för att göra vår litteratur och konst än mer revolutionär.

Med sina revolutionära ideal och sin målsättning att tjäna socialismen och folket, står vår konst, den socialistiska realismen, högt över den degenererade och dekadenta borgerliga och revisionistiska konsten. Den står i fullständig motsättning till dess reaktionära, pessimistiska och kapitulationistiska filosofi. Litteraturen och konsten i Sovjetunionen har fullständigt ställts under den nya bourgeoisins dominans, och författare och artister har förvandlats till skrån vilka tjänar kontrarevolutionen och den chauvinistiska och expansionistiska politik som de sovjetiska socialimperialisterna driver. Stora sociala problem förnekas, teman som desillusion och borgerlig humanism är förhärskande, ett fullständigt förnekande av den positive hjälten, brist på varje revolutionärt perspektiv. Sådan är den revisionistiska konstens och litteraturens kännetecken.

Det socialistiska innehållet i konsten är nära förbundet med dess folkliga och nationella karaktär. Under rådande förhållanden, när USA-imperialismen och de sovjetiska socialimperialisterna med utgångspunkt från sin målsättning att dominera världen, i syfte att politiskt och andligt förslava folket sprider de kosmopolitiska idéerna och idéer om så kallad internationalisering av konsten och kulturen, är kampen för att försvara folkets nationella kultur en ytterst viktig uppgift. Genom att försvara och utveckla den nationella, demokratiska och revolutionära kulturen, försvarar folket sitt oberoende, sin existens och sina egna traditioner och ger sitt bidrag till den samlade skatt som världskulturen utgör.

Vår socialistiska kultur har aldrig slutit sig inne i sitt nationella skal. Den har dragit fördelar av de bästa framstegen inom den progressiva världskulturen, å andra sidan är vår socialistiska kultur en bärare av frihetens, oberoendets och socialismens ideal, och står nära även andra folk.

Den nationella karaktären och den folkliga andan uttrycks genom att sanningsenligt återspegla verkligheten, från den marxist-leninistiska ideologins ståndpunkt, genom att anamma vår kulturs hela erfarenhet, såväl dess gamla progressiva traditioner som dess nya revolutionära element, på ett kritiskt sätt, genom att utgå från klasständpunkten och fullt och fast lita till folkets skapande förmåga. Den folkliga och nationella karaktären uttrycks inte endast när ett konstverk skapas utan även när det uppförs och tolkas.

Vissa konstarter, särskilt arkitekturen, ligger långt efter när det gäller att uttrycka den nationella andan och de nationella kännetecknen. För att undanröja dess brister behövs ytterligare studier och forskning.

Under ledning av partiets lärdomar måste författare och konstnärer inrikta sig på folkets liv, skapa en konst för folket, vacker, klar och förstälig för alla, en verkligt folklig konst. Folkets liv, deras sunda förnuft, folklig mentalitet och humor måste inta en större plats i litteraturen och allt artistiskt arbete, särskilt gäller detta scenkonsten.

De artister som oavbrutet arbetar för att höja sin marxist-leninistiska ideologiska nivå, vilka omfattar partiets lärdomar, vilka lever ett aktivt politiskt liv och vilka fullständigt har gått upp i massornas liv och kultur, lyckas också bäst i sina uppgifter. Revolutionär konst skapas av revolutionära artister, vilkas hjärtan slår samma slag som folkets. Det krävs av dem att de i sitt arbete återspeglar de grundläggande processerna och tendenserna i vår revolutions utveckling, livets motsättningar och bekämpar varje yttring av formell och stereotyp behandling av dem, att de troget och skapande tillämpar den socialistiska realismens metod, vilken är grunden till den proletära konsten och vilken har framtiden för sig.

Vår socialistiska kultur tränger allt djupare ner bland folket för varje dag som går och blir en del av deras liv. Produktionen av filmer och publiceringen av böcker har ökat och nätet av kulturella och artistiska centra över hela landet har byggts ut. Rörelsen bland amatörer har genomgått en kvantitativ och kvalitativ utveckling, och sida vid sida med den professionella konsten spelar den en viktig roll när det gäller att gå framåt för att utveckla vår nya kultur och för att skola det arbetande folket. Massorna, den arbetande människan, arbetaren och bönderna på kooperativen, kvinnan och ungdomen, unga och gamla har tagit scenen i besittning.

Partiet kräver att det kulturella arbetet i massomfattning måste höjas till en högre nivå. För att uppnå detta är det nödvändigt att uppnå en bredare förståelse för kulturen, ta den i beaktande när det gäller det samhälleliga livets alla sidor. Det är också nödvändigt att uppnå en bredare förståelse för den kulturella människan. Alla de medel staten ställt i massornas tjänst måste användas på ett riktigt sätt och vägar och former måste finnas för vår kultur att komma till alla platser där folket lever och arbetar. Idag, när partiet strävar efter att minska skillnaderna mellan städerna och landsbygden, står även den kulturella fronten inför viktiga uppgifter som har samband med att höja bondebefolkningens kulturella nivå, genom att i bred skala aktivera alla krafter på landet liksom i staden.

Partiorganisationerna måste bättre förstå den stora roll som kulturen och konsten spelar när det gäller att skola massorna, och de måste betrakta den som ett av sina viktigaste verksamhetsområden och ägna speciell uppmärksamhet åt att skola de skapande artisterna. Även statsorganen står inför viktiga uppgifter när det gäller att öka omsorgen om kulturen och konsten, liksom när det gäller att förbättra sina metoder och former för att handskas med dem.

Under partiets ledning måste artisternas och författarnas förbund intensifiera sitt arbete för att skola författare och artister ideologiskt och politiskt, att i ännu större utsträckning bli ett centrum där skapande arbete uppmuntras och där dess filosofiska, etiska och estetiska problem på ett genomgripande sätt studeras utifrån ståndpunkten att proletariatet aktivt ska delta i detta arbete.

I det stora arbete som lagts ner för att förverkliga sjätte kongressens beslut har framgångar också nåtts när det gäller att utveckla **vetenskapen** och de vetenskapliga experimenten. Det finns många vetenskapliga organ som är verksamma i vårt samhälle idag, liksom det finns specialiserade institutioner och forskningscentra, utöver de som är knutna till högskolornas fakulteter och lärostolar. Grundandet av Vetenskapsakademien var ett viktigt framsteg.

Under denna period har en lång rad viktiga vetenskapliga och tekniska undersökningar och experiment genomförts, inom geologin, gruvdriften, vattenkraften, jordbruket, etc. En rad undersökningar har också genomförts när det gäller sociala problem, det Anti-fascistiska nationella befrielsekriget, historia, arkeologi och det albanska språket.

Det utvecklingsstadium som landet nu befinner sig på och de stora uppgifter som ligger framför oss kräver att **de vetenskapliga undersökningarna och forskningen omvandlas till en allmän metod som måste genomsyra och föregå all verksamhet, och effektivt bidra till att lösa det socialistiska uppbyggets och det fosterländska försvarets nuvarande och framtida problem.** Vetenskapen står inför stora uppgifter när det gäller att utforma och bygga stora vattenbyggnads- och industriprojekt, när det gäller att upptäcka och ta i bruk nya

råvaror och naturresurser, finna nya vägar för att intensifiera jordbruket etc.

Vetenskapens utveckling ställer den mycket viktiga uppgiften att genomföra en rad intensiva undersökningar på en lång rad områden, som till exempel inom biologin, genetiken, matematiken, fysiken, kemin, fysiologin, etc, utan vilka en lång rad problem inom den tillämpade vetenskapen och tekniken inte kan lösas och en tillfredsställande skolning av specialister och skolungdom inte kan genomföras.

Det finns nu stora utsikter för en givande utveckling inom de sociala och ekonomiska vetenskaperna, i syfte att i främsta rummet vetenskapligt undersöka och summera vårt partis och folks revolutionära tänkande och erfarenheter. Ett viktigt område att undersöka är vårt folks historia, liv, språk och kulturella och artistiska traditioner.

Partiet har alltid betonat att den tekniska och vetenskapliga revolutionen i vårt socialistiska samhälle inte kan genomföras av endast ett litet antal specialiserade forskningsinstitutioner. Att aktivera arbetarnas och böndernas breda massor, att aktivera kadrerna och specialisterna inom produktionen är av avgörande betydelse för de vetenskapliga experimenten. De specialiserade institutionerna och vetenskapliga forskningscentra måste binda sin verksamhet nära samman med massornas experiment, de måste summera massornas avancerade erfarenheter och sprida sina vetenskapliga kunskaper bland massorna. Detta är också ett sätt att skydda vetenskapsmän och de vetenskapliga institutionerna mot byråkratins sjuka och teknokrati och intellektualism.

Det finns för närvarande alla tekniska och materiella medel och mänskliga resurser för att lösa många komplicerade ekonomiska, ideologiska, teoretiska, kulturella och tekniska vetenskapliga problem genom att lita till egna krafter. Det är därför nödvändigt att ytterligare stärka kadrernas, specialisternas och det arbetande folkets förtroende för sina egna krafter och kapacitet, samtidigt som vi lär oss och under våra förhållanden tillämpar alla de framsteg som gjorts inom vetenskap och teknik över hela världen.

Att fullfölja uppgifterna på det vetenskapliga området kräver att vi vidtar ytterligare åtgärder för att träna och skola specialiserade vetenskapliga kadrer inom olika områden och att vi stärker den nödvändiga materiella basen.

Den vetenskapliga och tekniska revolutionens utveckling ställer forskningsinstitutionerna och högskolorna inför viktiga uppgifter när det gäller att höja nivån och effektiviteten på sina vetenskapliga undersökningar och på sin forskning. Detta kan endast göras i kamp mot främmande teknokratiska och intellektualistiska, idealistiska och metafysiska idéer. Vetenskapsakademin har en särskild roll att spela på detta område, särskilt när det gäller att utnyttja och samordna vetenskapens och teknikens medel och krafter.

Under partiets ledning måste statsorganen, från basnivå och ända upp till de centrala instanserna, öka uppmärksamheten när det gäller att organisera, planera och utveckla de vetenskapliga forskningsorganens verksamhet, ställa dem inför konkreta uppgifter och kontrollera att de uppfylls, och ge dem all nödvändig hjälp för att lösa de problem som uppstår.

V. Den internationella situationen och Folkrepubliken Albanien

Albanien utrikespolitik

Uppbygget av socialismen i Albanien, vårt folks kamp för att stärka proletariats diktatur och försvaret av fosterlandet, dess strävan att bygga en säker framtid, kan inte skiljas från den internationella situation som vi lever i eller från det förlopp den historiska världsutvecklingen idag tagit.

Partiet har med stor uppmärksamhet följt och analyserat händelserna och de nya situationer som uppstått, den inriktning och de avsikter som de olika krafter som är verksamma på den internationella arenan har. Partiet har också under alla förhållanden stått fast vid sina korrekta och principiella ståndpunkter, vilka står i fullständig överensstämmelse med marxism-leninismens lärdomar, med våra nationella intressen och med revolutionens och folkets befrielses intressen.

När vi betraktar den internationella situationen som helhet förefaller den mycket komplicerad och full av motsättningar. Över hela jorden förekommer stora sammandrabbningar och de berör alla sidor av dagens mänskliga samhälle. Mot imperialismen, socialimperialismen och deras vildsinta aggressiva och expansionistiska verksamhet, mot bourgeoisin, de internationella monopolen och deras barbariska utsugning, mot reaktionen och dess våld och terror, reser sig med allt större kraft världsproletariatet, de orubbliga revolutionärerna och folken som kämpar för frihet och demokrati, för socialism. Världen befinner sig i ett skede då folkens revolution och nationella befrielse inte endast är en ambition och en framtidsutsikt, utan en uppgift som står inför sin lösning.

Under de senaste åren har det i de samtliga kapitalistiska länderna kunnat iakttas ett kraftigt uppsving i arbetarklassens kamp. Arbetarna och det arbetande folket kämpar överallt självupppoffrande mot politiskt förtryck och ekonomisk utsugning, för att försvara sina demokratiska rättigheter och för att säkra ett bättre liv. Vad som utmärker denna kamp är att arbetarnas krav har fått en större bredd, kraven går nu allt oftare längre än till att vara enbart ekonomiska krav. De arbetandes strejker, protester och demonstrationer i USA, Storbritannien, Frankrike, Sovjetunionen, Polen, Italien, Västtyskland, Spanien etc, vilka ofta slutar i blodiga sammanstötningar med bourgeoisin och dess förtryckarapparat, träffar den borgerliga och revisionistiska makten i själva dess grundvalar. I dessa häftiga sammanstötningar med kapitalet och bourgeoisin stärker arbetarklassen och det arbetande folkets breda massor alltmer sin proletära medvetenhet, förbereder och härdar sig själva än bättre för de kommande klasstriderna. Den kamp som världsproletariatet driver för närvarande bekräftar än en gång den grundläggande marxist-leninistiska tesen att arbetarklassen och dess revolutionära kamp i den borgerliga och revisionistiska världen inte kan kuvas, vare sig med våld eller demagogi. Trots bourgeoisins och dess förbundnas påtryckningar och demagogi, deras utbredda bedrägliga och splittrande propaganda, sprids och fördjupas tendensen att frigöra sig från socialdemokratin och revisionisternas opportunistiska och underminerande inflytande. Olyckligtvis kan fortfarande socialdemokratin och revisionismen manipulera en stor del av arbetarklassen. Att de nya marxist-leninistiska partierna tillväxer och stärks utgör ett levande vittnesbörd om att proletariatet aldrig har förlorat förtroendet för marxism-leninismen, att det i denna lära ser sitt främsta vapen mot bourgeoisin och för revolutionens seger.

Dag för dag växer folkens befrielseörelse, den har höjts till en ny nivå, både när det gäller innehåll och styrka. De vietnamesiska, kambodjanska och laotiska folkens världshistoriskt

betydelsefulla seger, vilken inte enbart var en seger över USA-imperialismen, utan också en seger över den sovjetiska socialimperialismens konspirationer, intriger och inblandning, visade med all önskvärd tydlighet att supermakterna, trots sin stora styrka och sina stora rikedomar, trots all sin moderna krigsmateriel, inte kan underkuva länderna och folken, inte ens de små, om dessa är beredda att kämpa till slutet och göra alla uppoffringar. Segern bekräftade tesen att friheten och oberoendet erövrats och försvaras med geväret i hand och att folkkrigets strategi för det nationella befrielsekriget är en strategi som leder till seger.

Idag utgör Asien, Afrika och Latinamerika en bred front mot USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen och de övriga imperialistiska makterna. Folken på dessa kontinenter gör stora och omfattande ansträngningar på alla områden för att stärka sitt politiska oberoende och för att skaka av sig det koloniala och neokoloniala herraväldet. Vi är alla idag vittnen till de afrikanska folkens beslutsamma kamp för att uppnå fullständig frigörelse efter att under sekler ha varit förslavade. Att länder som bara för en kort tid sedan befann sig under portugisiskt kolonialvälde uppnått oberoende, har ytterligare påskyndat kampen mot rasism och rasdiskriminering i Rhodesia och Sydafrika.

Även de progressiva och demokratiska krafternas kamp mot fascism och reaktion växer och utbreder sig. Kännbara slag har riktats mot de reaktionära krafterna och de imperialister som stödjer dem, i och med att diktatoriska regimer störtats i vissa länder, i och med patrioternas kamp i Brasilien och Bolivia, Thailand och Malaysia, folkets motstånd i Chile, Argentina och Indonesien mot de fascistiska regimerna. Folken i områdena runt Indiska Oceanen, i Sydostasien och längs Afrikas kust kämpar ihärdigt för att få bort de två supermaktens militärbaser och örlogsflottor. Folken över hela världen inser och blir alltmer medvetna om det hot mot deras tillvaro som USA-imperialismens och den sovjetiska socialimperialismens aggressions- och expansionspolitik och hegemonisträvanden utgör.

De länder som konsekvent går framåt längs den socialistiska vägen utgör ett fast stöd för och ger en aktiv hjälp till folkets revolutionära kamp och till befrielsekampen. De utgör en oersättlig faktor för revolutionens seger. Det socialistiska Albanien betraktar det som en ära att stå sida vid sida med proletariatet och folken i deras stora kamp. Sida vid sida med alla de som kämpar för socialism, frihet och oberoende. Genom att outtröttligt arbeta för uppbygget av det nya livet, genom att slå tillbaka de rasande attackerna från imperialismen, den moderna revisionismen och den anti-kommunistiska bourgeoisin har Albanien givit och ger oupphörligt sitt bidrag till försvaret av den äkta socialismen och dess framåtskridande.

Det är denna utvidgning och fördjupning av proletariatets revolutionära kamp, denna stora skärpning av folkets befrielsekamp, socialismens segrar, som tagna tillsammans ytterligare har försvagat imperialismen och socialimperialismen, som har skärpt motsättningarna inom det kapitalistiska systemet och skakat det i dess grundvalar.

De mycket allvarliga kriser som alla de kapitalistiska och revisionistiska länderna idag genomgår är ett direkt resultat av denna kamp och de oundvikliga motsättningarna i deras system. De ekonomiska kriserna har följt varandra i spåren under hela perioden efter Andra världskriget. Men den kris som nu pågår är den allvarligaste, det är en kris som inte bara sveper fram över de utvecklade länderna utan också över de mindre utvecklade; det är en ekonomisk kris, men det är också en politisk, ideologisk, militär och kulturell kris inom de borgerliga och revisionistiska systemens bas och överbyggnad.

Denna kris yttrade sig till en början i form av fallande produktion och ökande inflation. Den blev sedan ännu värre genom att den sammanföll med en ytterst allvarlig energikris och en valutakris som skakade alla kapitalistiska och revisionistiska länder djupt. Vissa av dem, som Italien, Storbritannien, Polen, Jugoslavien etc, genomgår nu ytterst svåra perioder.

Ett utmärkande drag i den pågående krisen är att den utvecklas i ett läge när motsättningarna mellan imperialisterna och supermakternas rivalitet skärps akut, när det gäller uppdelning av marknader och intressesfärer. USA-imperialismens och den sovjetiska socialimperialismens djupt aggressiva politik, deras hunger efter världsherravälde och hegemoni har lett till en kraftig ökning av deras statsutgifter för att hålla militära styrkor och baser i utlandet, för ”militär hjälp” och bidrag av alla slag, som de ger till reaktionära regimer. Detta har skapat stora spänningar i supermakternas och även i deras allierades ekonomier, då de senare har varit tvungna att ta på sig en icke föraktlig del av krisens bördor. Militariseringen av de stora imperialistmakternas ekonomier, den exempellösa ökningen av militärutgifterna och de repressiva organens budgetar, liksom att nationalinkomsten och landets tillgångar i allmänhet används för icke-produktiva ändamål förvärrar ytterligare deras svårigheter.

Krisen skärps ytterligare av den otyglade konkurrensen mellan de borgerliga och revisionistiska industriländerna, liksom mellan dem och huvudproducenterna av råvaror, de underutvecklade länderna. Denna verkan av lagen om kapitalistiska länders olikmässiga politiska och ekonomiska utveckling har fått till följd att Gemensamma Marknaden (EG), Japan, Kanada och andra dragits in i kampen om marknader och privilegier och nu hotar USA:s dominans när det gäller kapitalexporten.

Den pågående krisen har på nytt bekräftat att kapitalismen som socialt system aldrig kan undkomma sina inre motsättningar och sina sjukdomar, att det är oförmöget att säkra stora profiler och samtidigt bevara ett inre socialt jämviktsläge. Marx och Lenins teori om att de ekonomiska kriserna är det kapitalistiska systemets ständiga följeslagare har således många gånger bekräftats av verkligheten, liksom att de kommer att finnas kvar så länge som privat ägande och kapitalistisk utsugning består.

Alla de kapitalistiska och revisionistiska staterna försöker att vältra över krisens bördor på det arbetande folkets skuldror. Faktum är att i syfte att kunna bevara sina profiler ograverade, trappar i verkligheten bourgeoisin, monopolisterna och utsugare överallt upp förtrycket och utsugningen av proletariatet och det arbetande folket genom att skära ned på deras existensmedel och begränsa deras rättigheter. Just i det ögonblick när denna kris för de imperialistiska och socialimperialistiska makterna och för den borgerliga statsmakten i varje land är som djupast, kastas miljontals arbetare ut på gatan, antalet är nu omkring hundra miljoner, är inflationen galopperande och blir priserna på nödvändighetsvaror alltmer oöverkomliga. Det polariseringsfenomen som Marx beskrev inträffar idag i de kapitalistiska och revisionistiska länderna: å ena sidan ökar det arbetande folkets fattigdom, och å den andra växer kapitalisternas rikedom.

Storkapitalet och dess statsmakt, socialdemokratin, revisionismen och andra opportunister följer upp denna allvarliga situation, denna grymma förtryckarpolitik och våldsamma utsugning, med en utbredd lögnaktig propaganda som syftar till att övertyga de arbetande massorna om att de omvälvningar som nu inträffar endast skulle vara ett övergående fenomen, att allt kommer att återgå till det gamla vanliga. Slutsatsen av denna propaganda blir att de arbetande massorna följaktligen tålmodigt bör bära de tunga bördor som lagts på dem och inte försöka att finna orsakerna till detta tillstånd och minst av allt göra uppror. De försöker med

alla medel undvika det allra farligaste, revolutionen, vilken är den enda vägen för arbetarklassen att undslippa kriserna och det kapitalistiska och revisionistiska systemets utsugning en gång för alla.

Bourgeoisin och dess statsmakt använder också fackföreningarna, i vilka i de flesta borgerliga länder proletariatet är organiserat, för sina kontrarevolutionära syften. Fackföreningarna är förment demokratiska, förment oberoende av pamparna och olika ”demokratiska”, ”socialistiska” och andra partier. I verkligheten strävar dessa så kallade fackföreningar, som öppet manipuleras av borgerliga partier och leds av arbetararistokratin, efter att på alla sätt vilseleda det arbetande folket och sabotera deras revolutionära kamp. Till och med de lagar som berör arbetarnas verksamhet och kampen för ekonomiska, sociala och andra krav, har gjorts upp och reglerats av storkapitalet på ett sådant sätt att varje aktion måste hålla sig inom de gränser som bourgeoisin tillåter, så att ingenting ska skada deras intressen och i synnerhet inte hota den kapitalistiska statsmaktens grundvalar. När den finner det omöjligt att hålla arbetarnas och folkets uppror nere med pseudodemokratiska metoder eller med det parlamentariska ordsvallet, då ingriper borgarstaten med sina lagar och sitt våld. Det är vad som nu händer i de flesta länder där krisen skärpt motsättningarna mellan arbete och kapital och där det arbetande folkets revolt mot den situation som uppkommit växer sig allt starkare. Under dessa förhållanden blir faran för fascism alltmer hotande. Det är ett känt faktum att när kapitalet ser sig instängt i en återvändsgräns och utsätts för arbetarklassens kraftfulla attacker så måste det antingen inse sin bankrutt eller upprätta en fascistisk diktatur och lägga om kursen mot krig. Faran för fascism finns i Spanien, Italien och flera andra länder. Även om det fascistiska partiet i Italien, den så kallade Italiens sociala rörelse (MSI), förlorade röster i det senaste valet, var detta ändå inget nederlag för dem, eftersom de sände sina fascistiska terroristgrupper för att utöka det Kristdemokratiska partiets led.

”Ty den väldiga betydelsen av alla slags kriser består däri”, sade V.I. Lenin, ”att de blottlägger det förborgade, skjuter åt sidan det villkorliga, ytliga och obetydliga, sopar undan politiskt skräp och avslöjar de sanna drivfjädrarna till den klasskamp, som verkligen pågår.”

De politiska, ekonomiska och sociala händelserna i världen idag, orsakerna till dem, omständigheterna omkring händelserna och de antagonistiska krafter som varit delaktiga i dem, har ytterst varierande karaktär, intresse och varaktighet, liksom även de kampformer det varit frågan om. Det är väsentligt att vi förstår huvudlinjerna och principerna och underkastar dem en marxist-leninistisk analys, om vi ska kunna klargöra dessa saker för folket och partiet, för att kunna orientera oss i alla händelser och alla situationer. Annars är det svårt att komma fram till riktiga och användbara slutsatser.

Vårt partis uppfattning är att situationen i världen idag är förvirrad och följaktligen finns det inget utrymme för att slå sig till ro, för passivitet eller lättsinne. Det är därför som det under rådande omständigheter är av yttersta vikt för alla revolutionära krafter, för alla nationer och folk som kämpar för sin frigörelse och sitt oberoende, för freden och säkerheten stater emellan, att vi med utgångspunkt från en riktig klasständpunkt analyserar och värderar de två supermakternas imperialistiska bourgeoisiers politik och verksamhet. En principfast hållning i denna grundläggande fråga är den enda grundval som duger för att utforma en sammanhängande och revolutionär strategi och taktik, det är också det enda sätt på vilket vi kan värdera de progressiva krafterna och skilja dem från de reaktionära.

Av konkreta fakta och handlingar den objektiva verkligheten, kan vi dra slutsatsen att de två supermakterna, USA och Sovjetunionen, är de största och farligaste imperialistmakterna som

historien känt. Var och en för sig eller tillsammans, representerar supermakterna i samma grad och i samma utsträckning huvudfienden till socialismen, friheten och det nationella oberoendet. De utgör det främsta försvaret för förtrycket och utsugningen och det främsta hotet om att kasta mänskligheten in i ett tredje världskrig.

Världen har fått ta emot och får fortfarande ta emot stötarna från USA-imperialismens aggressiva och expansionistiska strävanden. Ända från andra världskrigets slut har USA-imperialismen fört en kriminell politik och bedrivit en kriminell verksamhet gentemot kommunismen och folkens frihet och oberoende. Det var USA-imperialismen som släppte lös den barbariska aggressionen i Korea och Vietnam, där de begick några av de ohyggligaste brott mänskligheten känner. Det var USA-imperialismen som invaderade Kongo, kvävde den dominikanska revolutionen, var orsaken till kriget i Kambodja och Laos, satte Mellanöstern i brand och organiserade fascistiska kupper i Chile och Argentina.

I enlighet med sin imperialistiska natur har USA-imperialismen slagit klorna i alla kontinenter. Den strävar efter att på alla sätt och på alla områden stärka sina positioner, genom "bistånd", krediter som binder mottagarna till USA-imperialismen, genom olika avtal och överenskommelser, genom alla de militärbaser de upprättat i olika länder, genom att brutalt blanda sig i andra länders inre angelägenheter och genom att till och med gripa till väpnad aggression. Alla dessa kännetecken är typiska för den vildsinta USA-imperialismen.

Chrusjtjoviternas otaliga kompromisser och principlösa eftergifter har gjort USA-imperialismen varken tamare eller förståndigare. Den är fortfarande det kapitalistiska utsugarsystemets viktigaste politiska och ekonomiska fäste, kolonialismens och neokolonialismens främsta försvar, en inspirationskälla för rasismen och den internationella reaktionens viktigaste polisstyrka. Vårt parti håller ståndaktigt fast vid sin uppfattning att USA-imperialismen är aggressiv och kommer att vara det så länge den har en enda tand kvar.

Som ett resultat av revolutionär kamp och befrielsekamp, av sin ständiga tillbakagång och oöverstigliga inre motsättningar har världsimperialismen förlorat många av sina positioner. Det räcker med att nämna det koloniala systemets sammanbrott och att många länder vunnit sitt oberoende. Även i framtiden kommer imperialismen att förlora många positioner. Samtidigt kommer dock imperialismen, och särskilt USA-imperialismen, att öka sina ansträngningar att vinna tillbaka de positioner de förlorat och att erövra nya. Detta är dialektiken i imperialismens utveckling och nedgång. **Därför är, nu precis som tidigare, en ihärdig och ständigt pågående kamp för att avslöja imperialismens politik och slå tillbaka dess aggressiva planer ett oundgängligt villkor för att försvara friheten och socialismen, för att revolutionen ska segra och folken ska kunna befrias. I ledningen för denna aggressiva imperialism står USA-imperialismen.**

Världens folk utkämpar ett stort slag även mot sin andra fiende, som är precis lika grym och farlig; den sovjetiska socialimperialismen. De sovjetiska revisionisterna för en typisk, aggressiv, kolonialistisk och neokolonialistisk politik, vars grundval är kapitalets och vapnets makt. Den kamp som Sovjetunionen för idag, för att inta strategiska ställningar i Mellanöstern, dess expansion till Medelhavet, Atlanten och Indiska Oceanen, dess inblandning i Afrika och Latinamerika, dess påtryckningar gentemot Europa och dess inblandning i Asiens angelägenheter är alla handlingar som bär denna politikens stämpel. Liksom USA-imperialismen strävar de sovjetiska socialimperialisterna överallt efter att kväva revolutionens flammor och folkens kamp för sin befrielse.

I sin tävlan med USA-imperialismen smider de sovjetiska socialimperialisterna ränker och sammansvärjningar mot folken, de underblåser konflikter och sår osämja mellan nationer, de strävar efter att utvidga sin kontroll och sin makt var de än kommer åt. **Vårt parti har ständigt påvisat att varje illusion eller vacklan i inställningen till dagens Sovjetunionen, hur liten den än må vara, är ett fel som kommer att medföra katastrofala följder för de politiska krafter och rörelser som fortsätter att sätta tilltro till Moskvas demagogi och lögner.**

I syfte att genomföra sin expansionistiska och hegemonistiska politik har imperialisterna, socialimperialisterna och det internationella kapitalet skapat en lång rad militära, politiska, ekonomiska, kulturella och andra organ och institutioner, vilka idag är deras huvudsakliga vapen och medel för att behärska världens folk. Samtidigt har de utarbetat en hel rad teorier, idéer och teser med vars hjälp de försöker bedra och skrämja folken, söker rättfärdiga sitt herravälde och förtryck och söker att hjärntvätta folken på så sätt att det ska passa deras syften. Dessa fienders allmänna linje är militär aggression, ekonomisk expansion och ideologisk aggression och deras främsta målsättning är att krossa socialismen, kväva revolutionen och föreviga sitt förtryckarsystem.

Under dessa förhållanden är det revolutionärernas och folkens uppgift att i en enad front och genom beslutsam kamp på alla områden och i alla riktningar gå emot dessa fienders allmänna offensiv över hela linjen. Folken och revolutionärerna måste förstöra fiendens alla vapen och baser, såväl politiska och ekonomiska, som militära och ideologiska.

Nu liksom tidigare vilar supermakternas hegemonistiska och expansionistiska politik på ett par viktiga stöttepelare. De är Nato och Warszawapakten, vilka utgör det viktigaste skyddet för de imperialistiska systemen och det huvudsakliga vapnet i deras rivalitet och krigsförberedelser. Nato och Warszawapakten utgör militära och politiska allianser mellan de kapitalistiska respektive revisionistiska länderna, liksom supermakternas baser och trupper i främmande länder.

Nato och Warszawapakten utgör, tillsammans med medlemsstaternas borgerliga och revisionistiska arméer det huvudsakliga skyddet för de kapitalistiska och revisionistiska systemen och det största väpnade hotet mot revolutionen och socialismen, mot folkens frihet och oberoende. De militära blocken utgör ett stöd för inhemska reaktionära och antipatriotiska krafter, för de krafter vilka säljer sitt land till utlänningar, underkastar sig och likviderar sina länders nationella oberoende. Nato och Warszawapakten har varit och fortsätter att vara verktyg för att förbereda och utlösa krig.

Comecon och Gemensamma marknaden (EG) skapades för att fullfölja denna aggressions-, förtryckar- och utsugarpolitik. Genom Comecon, en Sovjet-revisionistisk organisation, vars mål är att förslava medlemsstaterna, utövar Sovjetunionen sin neokolonialistiska politik i satellitstaterna, plundrar dem på deras rikedomar och integrerar dem ekonomiskt i den sovjetiska staten. Sovjetunionen har ekonomiskt utarmat sina allierade, bundit dem till händer och fötter, påtvingat dem priser som passar Sovjetunionen. Sovjetunionen bestämmer villkoren för sina allierades ekonomiska utveckling i enlighet med sina egna intressen, tilldelar dem precis så mycket råvaror som det är nödvändigt för att deras industrier ska kunna rulla, råvarorna levereras i den omfattning och vid den tidpunkt som Sovjetunionen önskar, ty det är inte frågan om att få till stånd en utveckling. De krediter som Sovjetunionen beviljar sina satellitstater förslavar dem.

Den Europeiska gemenskapen är en reaktionär organisation jämförbar med Comecon. Det är en stor sammanslutning av kapitalistiska monopol och truster i syfte att hänsynslöst utplundra proletariatet och de arbetande massorna och folken i hela världen.

Syftet med Gemensamma marknaden har ända sedan den skapades varit att finna former för en barbarisk utplundring till de stora trusternas och koncernernas förmån och för hur kapitalismen ska kunna räddas från kriser och omvälvningar. På det internationella planet är EG en neokolonial stormakt som inte enbart konkurrerar med supermakterna om att utsuga utvecklingsländerna, utan också strävar till att bibehålla och återupprätta de gamla kolonialmakternas privilegier i dessa länder.

Trots att USA inte officiellt tillhör Gemensamma marknaden spelar USA indirekt en viktig roll i den, genom att det amerikanska kapitalet och alla medlemsländers kapital är inflätade i varandra. USA-imperialismen har haft och har fortfarande sitt starkaste stöd gentemot det socialimperialistiska blocket i Gemensamma marknaden. EG utgör tillsammans med Nato en organiserad bas och ett uppmarschområde för USA-imperialismen, som står till dess förfogande i rivaliteten och konkurrensen med den andra imperialistiska supermakten, det revisionistiska Sovjetunionen.

Albanska arbetets parti, den albanska staten och det albanska folket är emot Nato och Warszawapakten, emot Comecon och Gemensamma marknaden, ty dessa organisationer är de två supermakternas huvudsakliga verktyg i deras expansionistiska politik, de förtrycker, utsuger och utarmar såväl de europeiska folken som utvecklingsländernas folk, de undergräver såväl folkens revolution som deras befrielse, de är slaveriets redskap.

Sovjetunionen förklarar att en "gemenskap av jämlika och fria socialistiska stater" har bildats, men det är en sovjetisk knytnäve som behärskar denna "allians". Det finns inget socialistiskt i denna allians, den är anti-marxistisk och alltigenom ett bedrägeri för att hålla folken under socialimperialismens ok.

Västeuropas borgerliga och revisionistiska monopolister talar mycket om att skapa det så kallade Förenade Europa. Idag upprättas en "Europakommission" med ett "parlament", en sorts "gemensam regering" och några formella lagar. Denna "Europakommission", detta "parlament" och denna "gemensamma regering" har tagit på sig uppgiften att förena de europeiska ländernas stater. Det har lagts fram planer på att skapa en till tänderna beväpnad Europa-armé och en "kraftfull" kapitalistisk ekonomi för att, som det heter, hålla stand mot de två supermakterna. Det verkliga syftet med att upprätta det så kallade Förenade Europa är att avskaffa det nationella medvetandet i de olika europeiska länderna, att integrera och sammansmälta deras kulturer och traditioner, med andra ord att avskaffa de västeuropeiska folkens och staternas särdrag för att sätta dem under denna kontinentens reaktionära kosmopolitiska bourgeois överhöghet.

Detta "Förenade Europa", dess reaktionära innehåll avslöjade och fördömde Lenin redan 1915 då han skrev:

"Med hänsyn till imperialismens ekonomiska betingelser, dvs kapitalexporten och världens uppdelning mellan de framskridna' och 'civiliserade' kolonialmakterna, är Europas förenta stater under kapitalismen antingen omöjliga eller reaktionära. . ."

Och vidare: *”Självyfallet är tillfälliga överenskommelser mellan kapitalister och mellan staterna omöjliga. I den meningen är också Europas förenta staterna omöjliga som en överenskommelse mellan de europeiska kapitalisterna - men om vad? Endast om hur de gemensamt skall slå ned socialismen i Europa. . .”* (5)

Världskapitalismen, som i enlighet med Marx', Engels', Lenins och Stalins geniala förutsägelser, obarmhärtigt går mot kriserna och förfallet, har idag nått stadiet av ruttande imperialism. För att undfly döden har kapitalismen tänkt ut nya former för utsugning av massorna, inte bara i nationell skala utan också i internationell skala. Den har skapat den allra senaste, allra mest fulländade formen av utplundring, neokolonialismen, den har knutit finansiella band och skapat ekonomiska och militära allianser för att behålla ett flertal stater i vad som kallas ”den andra världen”, ”den tredje världen”, ”de alliansfria staterna” eller ”utvecklingsländerna” under fullständigt eller partiellt beroende. Alla dessa benämningar, som syftar på de olika politiska krafter som verkar i världen idag döljer, och framhäver inte, dessa politiska krafters klasskaraktär, de djupa motsättningarna i vår epok och den huvudfråga som idag går före alla andra både i nationell och internationell skala: den oförsonliga kampen mellan den borgerliga och imperialistiska världen å ena sidan och socialismen, världsproletariatet och dess naturliga allierade å den andra.

Vad dessa benämningar och uppdelningar på sin höjd kan utvisa är måttet på världskapitalets inflytande och kraft internationellt och nationellt i olika stater och områden i världen. De kan också visa på imperialismens och socialimperialismens mer eller mindre säkra stödjepunkter. De kan liksom uttrycka folkens strävan efter att leva fria från och oberoende av supermakterna. Men betraktar vi frågan från en klasståndpunkt så existerar i dessa stater, med ett par undantag, de antagonistiska klasserna och människans utsugning av människa, och bourgeoisin härskar i dessa länder i en eller annan form över proletariatet och det arbetande folket. Marxismen-leninismen lär oss att i vår epok kan länder delas upp efter det sociala system som är vid makten, i borgerligt kapitalistiska länder och i socialistiska länder. Teorierna om ett förevigat övergångsstadium i en icke-kapitalistisk utveckling, som de chrusjtjovtrogna revisionisterna med sådan iver propagerar för, syftar till att sabotera de uppriktiga strävandena mot socialism som finns i ett stort antal länder samt att väcka ideologisk förvirring och undergräva de progressiva krafternas kamp.

I sin bedömning av den politik som olika regeringar och stater följer, tar marxismen liksom kriterium deras klasskaraktär, den hållning som dessa regeringar och stater intar i förhållande till imperialismen och till socialismen, till sitt folk och till reaktionen.

På grundval av dessa lärdomar bygger den revolutionära rörelsen och proletariatet upp sin strategi och taktik, finner sina verkliga bundsförvanter i kampen mot imperialismen, bourgeoisin och reaktionen och enar sig med dem. Termerna ”tredje världen”, ”de alliansfria staterna” eller ”utvecklingsländerna” skapar illusioner bland de breda massorna som kämpar för nationell och social befrielse att man där skulle ha hittat ett tak under vilket man skulle kunna få skydd mot hotet från supermakterna. Dessa termer döljer det verkliga läget i flertalet av dessa länder, vilka, på det ena eller andra sättet, politiskt, ideologiskt och ekonomiskt är beroende av de bågiga supermakterna och de forna koloniala moderländerna.

De jugoslaviska revisionisterna stöder idén om de ”alliansfria staterna”. Enligt dem omfattar dessa alla de länder som inte allierat sig genom militärpakter med de stora imperialistiska och revisionistiska makterna, huvudsakligen med Nato och Warszawapakten. Men utan att formellt delta i något av dessa bågiga militära block, är många av dessa länder så fullständigt

invecklade i en rad pakter och avtal med supermakterna och de stora kapitalistiska länderna att ordet "alliansfri" fått en väldigt ihållig klang.

Detta läge inom den "alliansfria" rörelsen bekräftades också vid konferensen i Colombo. Med svårighet lyckades konferensen dölja de meningsskiljaktigheter och sinsemellan motstridiga målsättningar som enskilda länder och grupper av deltagande stater hade. Denna gång var det ingen som sade sin mening rent ut om USA och Sovjetunionen eller angrep dem öppet med namns nämnande och motsatte sig deras aggressiva och krigshetsande politik och verksamhet. Dock fann de det vara opportunt och fördelaktigt att angripa Frankrike!

Många stater som låtsas vara alliansfria har mellan sig slutit militära försvars- och angreppspakter i vilka även imperialistiska makter deltar. Ingen av deltagarna fördömde dessa pakter. Den sovjetiska socialimperialismen är i färd med att försöka upprätta "Asiatiska säkerhetspakten", i morgon blir det en liknande pakt för "Afrikas säkerhet" osv. Samtliga är bara olika organisationsformer med avsikt att förvandla ett förment alliansfritt land till ett land som ur alla synpunkter är att betrakta som förslavat.

Parollen om "alliansfria länder" ger det falska intrycket att det håller på att skapas en grupp av stater som har möjlighet att "motsätta sig" supermakternas block. Det skapar intrycket att dessa länder, samtliga utan undantag, är antiimperialistiska, motsätter sig krig, motsätter sig diktat från andra, att de är "demokratiska" och till och med "socialistiska". Detta hjälper till att stärka de styrande gruppernas skendemokratiska och antifolkliga positioner i vissa stater bland de "alliansfria" och skapar intrycket hos folken i dessa länder att när deras ledare upprättar eller avbryter förbindelser, av vad slag det vara må, med imperialisterna och socialimperialisterna, öppet eller i hemlighet, gör de detta inte endast i egenskap av "folkliga" regeringar utan också som en grupp stater "som till och med supermakterna måste räkna med".

Vårt parti menar att man öppet måste berätta för folken om de situationer som uppkommer, ty det är det enda sättet på vilket vi kan bidra till deras verkliga enhet, till enheten mellan de verkligt antiimperialistiska och progressiva staterna och regeringarna. För att ena folken i kampen för frihet, oberoende och sociala framsteg, mot varje form av förtryck och utsugning från vem det än vara må, är det först nödvändigt att dra upp en skiljelinje, att klargöra vem som är huvudfiende, vem de måste bekämpa och med vilka de måste enas.

Deras fiender är imperialismen, socialimperialismen och den internationella storbourgeoisin vilka för en expansions- och utsugningspolitik mot länderna i Asien, Afrika och Latinamerika. Supermakterna och det internationella kapitalet vill behålla alla de internationella former och institutioner som upprättades i den gamla kolonialismens tidevarv, oförändrade. När deras intressen påverkas, om så bara det allra minsta, som i frågan om prishöjningarna på olja och vissa andra råvaror, reser de sig i vrede och drar sig inte ens för att hota med krig mot de folk och länder som vill upprätta suveränitet över sina egna nationella tillgångar, som kämpar för rättvisa och jämlikhet i de ekonomiska förbindelserna och utbytet i världen.

Men denna plundring och grymma utsugning kan inte pågå för evigt. Den ekonomiska avkoloniseringen ställs nu på dagordningen och det finns inget som kan hejda den nya revolutionära process som framträtt på världsscenen. Folken har en obestriddlig rätt att upprätta fullständig suveränitet över sina naturtillgångar och att nationalisera dem. Hur långvarig och häftig imperialisternas och andra utsugares motstånd än blir, kan ingenting hindra att detta

mål uppnås. Ingenting kan hejda folkens kamp för jämlikhet på det internationella utbytets område och för att trygga att inkomsterna från försäljning av råvaror används för att utveckla deras industri och kultur och för att förbättra deras levnadsvillkor.

Folkens kamp för ekonomiskt oberoende har sin spjutspets riktad mot supermakterna, mot monopolen i de imperialistiska staterna, mot de multinationella bolagen. Därför måste proletariatet och alla de som är för revolution och socialism sammanbinda sin kamp med folkens kamp för frihet och oberoende. Detta kan göras endast genom att man beslutsamt kämpar mot bourgeoisin i det egna landet, genom att man kämpar mot imperialismen och dess rovgiriga krig. Detta är också det effektivaste och mest direkta stöd proletariatet kan ge folkens befrielse.

Supermakternas, den internationella storbourgeoisins och reaktionens angreppspolitik och kontrarevolutionära verksamhet utvecklas mitt i stora och oförsonliga motsättningar mellan imperialismen och socialimperialismen, mellan dem och deras bundsförvanter. Dessa motsättningar, som är tecken på deras svaghet och på de kraftiga slag som riktas mot dem genom proletariatets revolutionära kamp för befrielse, bekräftar ånyo Marx', Engels', Lenins och Stalins odödliga teser om utvecklingen i det borgerliga samhället och strategin i den proletära revolutionen.

Den stora kris som drabbat de båda supermakterna och deras bundsförvanter tenderar att betydligt försvaga de aggressiva allianser de byggt upp. Många länder i världen, på alla kontinenter, har försatts i gungning av den, och den har väckt den välgrundade misstanken att de olyckor som drabbat dessa länder har sitt ursprung i USA-imperialismens och den sovjetiska socialimperialismens aggressiva och rovgiriga verksamhet. Denna misstanke har orsakat sprickor i vissa allianser och varit orsaken till att vissa stater helt eller delvis brutit sig loss från dessa allianser. Misstron mot supermakterna är ömsom uttalad, ömsom hemlighållen, men ständigt aktiv och frätande och ständigt växande.

Det är hädanefter uppenbart att varken USA-imperialismen eller den sovjetiska socialimperialismen kan påtvinga sina kompanjoner i Nato-blocket och Warszawapakten sina respektive hegemonistävanden så som de skulle vilja. De djupa sprickorna i imperialismens och socialimperialismens militära, ekonomiska och politiska grupperingar blir alltmer oroande för supermakterna. De söndrande krafterna, det må vara i de västkapitalistiska borgerliga staterna eller de revisionistiska öststaterna, blir mer framträdande och aktiva för varje dag som går.

Inom det revisionistiska blocket håller den sovjetiska socialimperialismen sina "bundsförvanter" under sträng bevakning, för att förhindra varje försök att bryta ledet. Trots detta finns den politiska fiendskapen och de ideologiska meningsskiljaktigheterna överallt, om än inte så öppet som i Tjeckoslovakien på Dubceks tid. De är dolda och visar sig på olika områden och i olika former, särskilt i de ekonomiska frågorna. Allt detta missnöje som blottas i förbindelserna mellan revisionistiska länder och Sovjetunionen skyls över med de teorier om "begränsad suveränitet" och "ekonomisk integration" som utvecklats av Bresjnev. Innehållet i dessa teorier är klart uttryckt att dessa länder i "socialismens" intresse inte bör bestrida de sovjetiska påbud som påtvingas dem.

Friktionen mellan de revisionistiska öststaterna och Sovjetunionen, öststaternas missnöje, underblåses ytterligare av USA-imperialismen och deras bundsförvanter. USA gör stora ansträngningar för att försvaga socialimperialismen, för att hålla dess hegemonistävande i

strama tyglar, för att avskilja satellitländerna från Sovjetunionen och dra dem närmare sig själv.

Detta är också vad Sovjetunionens satelliter önskar. De har hyst och hyser alltjämt förhoppningar om att utveckla den tendens som innebär bistånd från USA. Medvetna om Sovjetunionens ekonomiska svaghet, dess trängande behov av teknologi och i synnerhet brännande behov av att frigöra inre fonderade resurser för rustningsändamål, försöker nu USA-imperialismen utnyttja detta läge till det yttersta och att omsätta sina planer i praktiken. Den ger krediter till den sovjetiska regeringen, men även till de andra revisionistiska länderna, samtidigt som den uppmuntrar västkapitalistiska stater att investera sitt kapital i dessa länder. Detta företag underlättas även av att det västeuropeiska kapitalet i krisperioder som denna söker expandera ekonomiskt varhelst det kan.

Trots sina ansträngningar att hålla sina satelliter under ett militärt och ekonomiskt ok, ekonomiskt underkastade och fjättrade av många bojor, är det revisionistiska Sovjetunionen tvunget att tillåta dem att bygga upp kontakter med USA och andra kapitalistiska länder i Västeuropa, att begära och att få krediter från dem. Givetvis avkrävs de vissa ekonomiska och politiska säkerheter för att få dessa krediter och det är just det som oroar socialimperialismen mest.

Sovjetledarna försöker å sin sida också slå en bräsch för att tränga in i västländerna. Dessa länder ställde till ett väldigt hallå om händelserna i Portugal och Sovjetunionens inblandning där genom Cunhals revisionistparti. Ett försök i sådan riktning gjordes verkligen. Men allt oväsendet kom mer till för sensationens skull än av fruktan för att sovjetledarna skulle kunna få fotfäste på Iberiska halvön.

Motsättningarna inom de politiska och ekonomiska allianser som leds av USA-imperialismen har nu också blossat upp. Konflikterna och konkurrensen mellan Västeuropas och Japans monopol å ena sidan och USA:s monopol å den andra, har nu nått ett nytt stadium i vilket varje sida försöker säkra övertag, privilegier och fördelar för sin egen räkning. Motsättningar dem emellan har ytterligare fördjupats som en följd av energi- och råvarukriserna, insnävningen av den sfär som är tillgänglig för kapitalexport och de ökande svårigheterna att säkra profiter genom den neokolonialistiska politiken.

Detta bekräftar helt Stalins analys och förutsägelser. Redan 1952 sade han nämligen:

”Ytligt sett tycks allt vara 'gott och väl': Amerikas förenta stater har satt Västeuropa, Japan och andra kapitalistiska länder på undantagsstat; Tyskland (Västtyskland), England, Frankrike, Italien och Japan, som råkat i klorna på USA, efterkommer lydigt USA:s befallningar. Men det vore felaktigt att tro att detta 'goda tillstånd' kan bestå 'i all evighet', att dessa länder kommer att finna sig i Amerikas Förenta Staters herravälde och ok i det oändliga, att de inte skulle försöka rycka sig loss ur den amerikanska träldomen och beträda vägen till självständig utveckling.” (6)

Inom ramen för de västliga allianserna är meningsmotsättningarna störst mellan USA och EG. Dessa motsättningar tenderar att öka under trycket från det sovjetiska blockets olika manövrar.

På grund av denna tävlan, och i syfte att förhindra att EG stärker och konsoliderar sig, försöker USA att manipulera dess olika medlemmar var för sig och att vända dem mot

varandra. Förutom att USA har förslavat EG:s svagare medlemmar gör USA speciella ansträngningar för att förhindra närmandet mellan Tyskland och Frankrike genom att försvaga Frankrike och understödja Förbundsrepubliken och Storbritannien.

Det måste sägas att trots de organisationer de skapat har länderna i Västeuropa inte givit upp sina ansträngningar att var och en för sig roffa åt sig största möjliga fördelar och marknader överallt i världen. Detta innebär naturligtvis en tävlan direkt mot supermakterna, men i jämförelse med de två stora staternas militära, ekonomiska och politiska styrka, och särskilt i jämförelse med USA-imperialismen, är dessa länder svaga. De västeuropeiska länderna misslyckas inte enbart att på det sätt de skulle önska ta för sig av utvecklingsländernas resurser, de har också mycket svårt att göra sig hörda på det politiska området där. Ofta misslyckas de helt. Den amerikanska imperialismen har skapat en situation där de inte endast har eliminerat möjligheten till ekonomiskt intrång i dessa länder, de har också täppt till munnen på sina allierade.

Marxismen-leninismen lär oss att ur sådana här situationer måste proletariatet och de revolutionära krafterna dra slutsatsen att de måste trappa upp kampen mot USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen och den reaktionära kapitalistiska bourgeoisin, trappa upp kampen för att fördjupa motsättningarna och skillnaderna som finns mellan deras fiender. Fienderna får inte ges ett ögonblicks respit där de kan komma till en överenskommelse, där de kan gruppera om sina styrkor och organisera sig för att bekämpa revolutionen, socialismen och folken med nya krafter. I denna kamp är proletariatets allierade alla de som förtrycks av och lider under imperialismen, bourgeoisin och reaktionen, alla de som önskar frihet och oberoende för sina folk, de som motsätter sig imperialismen och socialimperialismen och deras hegemonistiska planer.

Vårt parti kommer att förbli troget revolutionens, socialismens och folkens intressen, det kommer att stödja proletariatet och de folk som går emot de två supermakterna och är för att de krossas, som går emot den kapitalistiska och revisionistiska bourgeoisin och verkar för att de ska störtas.

Supermakterna befinner sig i kris och det råder många motsättningar mellan dem och deras allierade, liksom mellan dem och folken. Supermakterna försöker därför att finna nya former för samarbete för att överbygga motsättningarna, hitta på nya demagogiska teorier, att anstifta nya planer för att förslava världen och att dela upp den i nya inflytelsesfärer och marknader.

Aldrig tidigare har världen utsatts för en sådan propagandakampanj och för sådana diplomatiska skenmanövrer som dem som imperialisterna och socialimperialisterna är inbegripna i för närvarande. Syftet med dessa manövrer är att försköna supermakternas hegemonistiska politik, att rättfärdiga deras aggression och att dölja deras krigsförberedelser. Imperialisterna och socialimperialisterna hävdar både i öst och i väst att mänskligheten lever i en period av ”minskade spänningar”, att det ”kalla kriget” och de hotande sammandrabbningarna mellan supermakterna har givit plats för ”détente”, ”fredlig samexistens”, ”internationell harmoni”, ”allmän säkerhet” etc. De hävdar att faran är över och de hotande orosmolnen har upplösts. Genom att använda dessa högtravande paroller försöker supermakterna, den internationella bourgeoisin och reaktionen att dupera folken, att försvaga deras motstånd och att etablera sin imperialistiska kontroll och dominans.

Folkrepubliken Albanien accepterar inte och kommer att offentligt avslöja den s k teorin om nödvändigheten av att ”bevara balansen mellan supermakterna” som ett villkor eller grundval för att undvika kriget och bevara freden. Folkrepubliken Albanien förkastar idéerna om att bevara ”inflytelsesfärerna”, vilka påstås utgöra faktorer som bevarar stabiliteten och säkerheten, de idéer som utgår från begrepp som ”begränsad suveränitet” och en ”ömsesidigt beroende värld”, om ”två centra”, utpressningspolitik etc. Dessa s k ”teorier och doktriner” som sprids från Moskva och Washington syftar till att befästa den kapitulationistiska uppfattningen att ingen stat eller nation kan överleva utanför den ena eller andra supermaktens beskydd eller dominans.

Europas historia visar att ”maktbalansen” alltid varit ett vapen i händerna på de utsugande klasserna för att undertrycka den nationella befrielsen och de revolutionära rörelserna. Interventionen har varit ett av detta systems vapen för att återupprätta balansen när den störtats eller för att slå vakt om den när den hotats.

Fred och internationell säkerhet i Europa och i hela världen uppnås inte genom att upprätta ”harmonii” eller ”balans” mellan supermakterna, utan genom kamp mot imperialistiska påtryckningar och interventioner, genom ansträngningar att befria folken, genom att stärka det nationella oberoendet och suveräniteten.

De två supermakterna har utvecklat en stor vapenhandel, vilket blivit vår tids mest lukrativa affär. Vid första anblicken kan det te sig som om dessa vapen ökar möjligheterna till kamp för det land som tar emot dem. Faktum är dock att denna handel utgör ett nytt ledband i vilket mottagarna måste gå. Vapenhandeln är bojor som binder dem till händer och fötter. Det är inte tillräckligt med att dessa vapen aldrig kommer att kunna vändas mot en eventuell aggression från säljarnas sida, det kan inte heller avfyras mot någon utan tillstånd från försäljarna.

Med sin vapenhandel som medel uppmuntrar supermakterna mindre och medelstora länder till inbördes kapprustning, vilket kommer att orsaka gräl och konflikter mellan grannar, driva fram lokala krig, som öppnar vägen för att utvidga Förenta staternas och Sovjetunionens hegemoni och expansion. Genom vapenhandeln, liksom genom krigspsykosen som de utvecklar via sin omfattande propaganda, försöker de två supermakterna särskilt att tränga in i Afrika, Mellanöstern, Latinamerika och Asien.

Inom dessa områden tävlar Förenta Staterna och Sovjetunionen med varandra. I syfte att underordna sig vissa länder inom dessa zoner skapar de och ger makten till grupper som verkar med friheten som täckmantel. Sedan ställer de dessa grupper mot varandra, för att kunna bevara sin ställning genom att tillämpa principen ”söndra och härska”. Faktum är att USA-imperialismen, på sitt öppna och råa sätt, och den sovjetiska socialimperialismen, på sitt likaledes råa men i pseudo-socialistisk propaganda insvepta sätt, båda arbetar för att försvåra relationerna mellan olika folk och att skapa villkor som gynnar deras egna intressen. De strävar till att upprätta flottbaser, att upprätta militära allianser, sluta handelsöverenskommelser som förslavar handelspartnern etc.

Ett av de mest uppenbara exemplen på denna supermakternas politik är Mellanöstern, där huvudfrågan är oljan. Fientligheterna mellan de arabiska folken och Israel, situationen mellan de arabiska folken, vilka är splittrade och oeniga sinsemellan, någonting som förvärras av Sovjet och USA, är en direkt följd av detta centrala problem, av supermakternas försök att vinna kontrollen över oljekällorna. De arabiska folkens blod har flutit och flyter fortfarande på grund av dessa rikedomar. Förenta staterna understödjer öppet Israel för att arabvärlden

även i fortsättningen ska vara splittrad. Sovjetunionen ger sken av att stödja de arabiska folken genom att sälja vapen till dem, alltmedan de sänder ett stort antal sovjetiska judar till Israel, där de används som kanonmat i kampen mot de arabiska folken.

Samtidigt försöker supermakterna också att tränga ut varandra. Utan att rucka på sina klart pro-israeliska ståndpunkter, lyckas inte endast USA-imperialismen att upprätthålla sin "vänskap" med Saudiarabien och emiraten vid Persiska viken, utan den har också lyckats med att underminera de sovjetiska positionerna i området. Att Egypten upphävde avtalet mellan Egypten och Sovjet, liksom att Sovjets aggressiva flotta utestängdes från dess hamnar, var ett nederlag och inte en seger för den sovjetiska socialimperialismen.

Nu är det USA som sitter med trumf på hand och dikterar villkoren inom detta område. Den sovjetiska socialimperialismen ligger naturligtvis inte heller på latsidan. Den försöker kompensera sina förluster i Egypten genom att hålla fast vid de positioner de ännu har kvar i några arabländer, eller genom att säkra nya baser genom att tränga sig på nya "vänner".

På den afrikanska kontinenten har kampen mellan supermakterna just börjat och det kommer att dröja länge innan vi ser slutet. USA-imperialismen upprättade redan för länge sedan sina baser i detta område. Dess imperialistiska intressen är också sammanvävda med dess västeuropeiska allierades intressen, och tillsammans utgör de en kraftig barriär mot sovjetisk penetration av denna region.

Händelserna i Angola har basunerats ut som en stor sovjetisk "framgång", vilket får till effekt att socialimperialismen har kommit att framstå som folkens befriare. Det tjänar också USA-imperialismens och världskapitalismens intressen när de försöker att piska upp kommunistkräcken och krigshysterin, trots att kommunismen ingenting har att skaffa med saken. De afrikanska folkens nuvarande kamp är en revolt mot supermakternas inblandning och utplundring.

De stora imperialistiska makterna försöker att göra mesta möjliga av de afrikanska folkens, ländernas och staternas svåra ekonomiska och sociala situation. De anstiftar tusen och en intriger. Dessa oupphörliga intriger syftar till att fördröja denna vidsträckt kontinents pånyttfödelse. Afrikas folk har under århundraden levt i fattigdom, men de har en uråldrig kultur, som vunnit ny styrka. Imperialisterna, socialimperialisterna och världskapitalismen tillåter inte att denna kultur leds in på en korrekt utvecklingsväg, som innebär framsteg, frihet, demokrati och fullt oberoende och suveränitet för dessa stater.

Vårt parti håller fast vid tesen att både när supermakterna samarbetar och när de grälar är det andra som får betala räkningen. Samarbetet och rivaliteten mellan de båda supermakterna är två sidor av samma motsägelsefulla verklighet, de är viktiga uttryck för samma imperialistiska strategi, som går ut på att beröva folken deras frihet och dominera världen. De utgör båda samma fara, därför är supermakterna de viktigaste och största fienderna till folken. Det är därför som vi aldrig kan lita till den ena för att bekämpa eller undkomma den andra.

Det finns stater som medvetna om hotet från den ena eller andra supermakten grundar sitt försvar på militärt beskydd från antingen Förenta Staterna eller Sovjetunionen. Men militärt beskydd från en supermakt är ett illusoriskt försvar eftersom det syftar till att omvandla det "försvarade" landet till ett protektorat. Att krypa in under supermakternas "försvarsparaply" medför alltid politiska och ekonomiska eftergifter, eftergifter som påverkar det nationella

oberoendet och medför begränsningar i möjligheterna att fatta egna beslut i interna och externa frågor.

Folken bör inte låta sig luras av den ”antiimperialistiska front” som utropats av de sovjetiska socialimperialisterna och i vilken de försöker att inordna alla de som är emot USA-imperialismen och som bekämpar den. Att gå med i denna ”front” betyder att offra sitt eget lands högsta intressen, att utsätta sitt folk för fara, att bli knekt åt socialimperialisterna och kanonmat när de försöker att genomföra sina planer. Tvärt emot vad Moskva vill försöka få oss att tro är de motsättningar som finns mellan USA och Sovjetunionen inte motsättningar mellan socialism och imperialism, utan motsättningar mellan de två stora imperialistiska makterna.

Samtidigt som vi avvisar den demagogiska och förrädiska taktiken i de sovjetiska revisionisternas ”antiimperialism”, måste vi också förkasta den ”anti-socialimperialism” som USA och världens monopolitiska bourgeoisie propagerar. Folken kan inte acceptera att bli offer för rivaliteten mellan USA och Sovjet och inte heller bönder i det imperialistiska spelet.

De borgerliga och revisionistiska propagandisterna talar mycket om ”säkra gränser”, ”avstå från att använda våld”, om ”fredlig samexistens” etc. De pekar på Helsingforskonferensen som förebild. Vårt parti har när vi funnit det lämpligt tillkännagett sin syn på denna konferens. Vi har betecknat den som ”den europeiska osäkerhetskonferensen”. Vi fördömde den redan från början och vägrade att delta i den. Vi handlade på detta sätt därför att vi utgick från en marxist-leninistisk analys av händelserna. Det var inte bara de sovjetiska revisionisterna som ville ha denna konferens, utan också de amerikanska imperialisterna. De ville ha den som ett andningshål för att kunna komma ur krisen, återuppbygga sin styrka, samla sig och skapa illusionen att Europas säkerhetsproblem höll på att lösas, att det inte skulle komma någon attack från Sovjetunionen eftersom Europa skulle försvaras av USA. Bara för syns skull ville supermakterna skapa en låst situation på vår kontinent, speciellt när det gäller förhållandet mellan de två blocken i öst och väst.

Helsingforskonferensen var en fars, där huvudrollen spelades av Sovjetunionen och USA. Övriga deltagare i denna konferens var inte, varken före eller efter att den hölls, övertygade om att den skulle vara till nytta. Ur bergets födslovändor föddes en mus. I själva verket har ingenting förändrats jämfört med hur situationen var tidigare, det är bara det att man ansträngt sig att skapa en atmosfär som det i Europa nu skulle finnas en politisk och ekonomisk jämvikt och ett större ekonomiskt samarbete mellan staterna, med undantag för Albanien. Jämvikten har inte upprätthållits på något område, utan nya konflikter har uppstått, som t ex konflikten mellan Turkiet och Grekland.

Ledarna i Kreml skränar som aldrig förr om ”den fredliga andan efter Helsingfors”, men samtidigt har den sovjetiska örlogsflottan mångdubblats, och den har nu arrogant börjat våldföra sig på de frihetsälskande nordiska ländernas suveränitet över sina hav och försöker att upprätta sitt herravälde över alla hav i norr.

Vad det gäller den påstådda europeiska säkerheten mot ett nytt världskrig, har denna säkerhet inte tagit ett enda steg framåt. Ett sådant framsteg är för övrigt ouppnåeligt, eftersom varken öst eller väst kan avrusta, de kan inte ens ta minsta steg i en sådan riktning, eftersom både USA och Sovjetunionen skulle skadas av ett sådant steg. De enda ansträngningar dessa två imperialistiska makter gör är att oupphörligt öka sina offensiva krigsvapen och sina

kärnvapen. SALT-förhandlingarna har inte heller lett till något resultat, de står och stampar på samma fläck. De förhandlande parterna nöjer sig med tomt prat.

Den nedrustningskampanj som supermakterna för, de otaliga planer och projekt, de konferenser och sammanträden som hållit på i årtal, är endast bedrägeri och lögnaktiga manövrer för att dölja deras kapprustning. Supermakterna syftar med detta till att tvinga andra folk och stater till att godkänna deras monopol på kärnvapen och moderna vapen, att erkänna deras rätt till okontrollerad och obegränsad rustning och till att i det oändliga förbättra sina massförstörelsevapens teknologi.

Imperialisterna och socialimperialisterna vet att genom att bevara sina lager av moderna vapen och sitt produktionsmonopol, bevarar de också möjligheterna till utpressning och hot, de vidmakthåller den fruktan och osäkerhet som deras krigsmaskiner skapar hos andra, de upprätthåller det ständiga tryck som deras vapen utövar utan att ens behöva användas.

Frågan om krig och fred har alltid sysselsatt världens folk, de breda arbetande massorna som inte vill att en ny katastrof ska drabba mänskligheten. Faran är verklig. Supermakterna förbereder ett nytt världskrig och förutom deras ohämmade kapprustning anstränger de sig att skapa de förhållanden som de bedömer lämpliga. Det gör de genom att hetsa den ena borgarklicken mot den andra i flera olika länder, genom att spela på de nationalistiska känslorna för att få folken att bekämpa varandra etc. Hela denna verksamhet och alla dessa motbudande metoder som supermakterna använder leder till förberedelser för ett nytt världskrig.

Dessa förberedelser åtföljs av utpressning och hot från USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen och andra borgerliga kapitalistiska länder. De har lyckats att få vissa att tro att nästa krig, antingen det blir allmänt eller begränsat, som den ena eller andra supermakten förbereder och kan komma att utlösa, kommer att bli ett blixtkrig. Inom tre till fyra dagar kommer de sovjetiska socialimperialisterna att ha lyckats ockupera hela Jugoslavien (medan Albanien enligt dem "bara skulle bli en munsbit"!). På ett tiotal dagar skulle de sovjetiska tanksen ha nått Atlantkusten i Portugal. Denna helt lögnaktiga uppfattning som varje dag understöds av supermakternas propaganda, i syfte att skrämja staterna och folken, försvaga deras försvar, försvaga de folkliga massornas verksamhet och moral, försvaga deras revolutionära vilja att försvara sin frihet och sitt oberoende. Vårt parti anser att denna propaganda och detta synsätt representerar en särskild strategi och taktik som syftar till att upprätta en imperialistisk och socialimperialistisk kontroll över det nationella politiska, ekonomiska och militära livet i alla stater. Det är därför som det måste bekämpas så hårt. Men vad det gäller "munsbiten" Albanien, så akta er mina herrar, ty det socialistiska Albanien är ett hårt ben, som ni kommer att få i halsen och kvävas av! Om de sovjetiska socialimperialisterna skulle försöka sig på något äventyr mot vårt land, skulle de lida ett förkrossande nederlag.

Detsamma gäller även för USA-imperialismen. Skulle de våga sig på en sådan aggression, kommer inte heller den att klara sig ur det med livet i behåll. Lärdomarna från nederlagen i Vietnam och Kambodja är ännu alltför färska.

Varje lands frihet och oberoende beror i huvudsak på inställningen till frågan huruvida man vill leva fri och upprätt eller förslavad och på knä. När ett folk är beslutet att leva fritt och upprätt, då tillbakavisar det all utpressning, dess krafter ökar ständigt, dess mod bara växer och växer och det blir allt svårare för en angripare att gå till attack. Det är så vårt folk tänker

och det ger klart uttryck för sin åsikt inför alla de fiender som inbillar sig att de är förmögna att göra en "promenad" i Albanien. Vårt folk har aldrig fruktat någon, det fruktar inte heller någon makt, stor eller medelstor, hur starkt rustad den än må vara, som skulle vilja angripa vårt land. Folket kommer att med alla medel som står till buds göra ett tappert och skickligt motstånd och det är övertygat om att det kommer att kunna besegra vilken fiende som helst som vågar angripa vårt land. Denna inställning grundar sig på vårt lands sunna verklighet, på den stålhårda enigheten inom folket, på vårt försvars stora mål att till varje pris försvara vårt fosterlands frihet och oberoende och de stora segrarna i det socialistiska uppbygget, på den anda som partiet har ingjutit i alla, unga som gamla. Den grundar sig på den intensiva militära skolningen av hela det beväpnade folket och på Albaniens geografiska utseende. Angriparna kommer att finna att de är helt oförmögna att göra en "promenad" i Albanien. Istället kommer de att möta döden här. En sak kan fienderna vara säkra på, de kommer aldrig att få fotfäste på vår jord, deras vapen och bomber kan aldrig kuva det stora motståndet, den hjältomodiga andan och det albanska folkets glödande patriotiska känslor.

Lenin lär oss att kriget börjar när motsättningarna skärps till det yttersta, när allt prat, propaganda och de "ekonomiska reformerna" är ur stånd att hejda det. Imperialismen och socialimperialismen går oemotståndligt mot ett nytt krig. Men de är inte helt fria att handla efter eget gottfinnande. Kriget kan komma att börja i Europa, men det kan också börja i Asien, mot det socialistiska Kina eller i andra områden, som t ex Mellersta Östern, där så många motsättningar vävs samman med varandra och där så många farliga händelser utspelas. Ingen av dessa möjligheter kan uteslutas.

Det viktiga är att folken inte hemfaller åt ödestro, att de inte blir passiva åskådare och att de inte låter sig överraskas oförberedda. Folken måste förbereda sig på det värsta och kämpa för att detta inte ska inträffa.

Marxismen-leninismen lär oss att imperialismen och krigshetsarna måste försvagas genom folkens revolutionära kamp och befrielsekamp. Om det imperialistiska kriget inte kan förhindras är det revolutionärernas och proletariatets plikt att omvandla det till ett befrielsekrig.

Folken måste bringas till insikt att det är den amerikanska imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen och varje lands reaktionära bourgeoisie som är revolutionens och världsproletariatets fiender, frihetens och de förtryckta nationernas fiender, att det är de som är krigsanstiftarna. Det är dessa krafter som representerar och utgör den grymma världskapitalismen, har sitt ursprung i och får sin kraft från en omänsklig utsugning av massorna och folken. Det är mot just dessa barbariska krafter, mot deras ideologi och olika organisationer, alltifrån alla de reaktionära och demagogiska partierna, trusterna, bankerna, de multinationella bolagen och de mindre viktiga nationella och internationella organisationerna ända till de politiska och militära allianserna och deras angreppsarméer, det är nödvändigt att organisera en hård, konsekvent och beslutsam kamp, för att krossa deras statsmakt och smula sönder dess grundvalar.

Det rådande läget kräver att denna skoningslösa och allomfattande kamp förs av hela världens folk, av alla progressiva människor vars folks öde ligger dem varmt om hjärtat och har gjort detta till det viktigaste i sitt liv och kamp. Om denna kamp leds av världsproletariatet och dess förtrupp, det kommunistiska partiet, vilket vägleds av marxismen-leninismens överlägsna teori, kommer den att bli än mer beslutsam, ihärdig och ständigt växa i styrka.

Den reaktionära bourgeoisin är nära förbunden med imperialismen och socialimperialismen i de länder som ligger inom deras inflytelsesfär. De använder dessa allierade för att utföra sitt smutsiga hantverk och hantera deras piska, de föder och beväpnar dem för att de ska bli deras förtrupp i händelse av en världsbrand och mot folken som reser sig i revolution mot inre och yttre förtryckare. Därför kan dessa krafter inte skiljas från varandra. Utan att bekämpa den ena går det inte att bekämpa den andra, utan att bekämpa den inre reaktionen tills den är krossad, går det inte att bekämpa den yttre fienden, går det inte att undkomma kriget. Alla sorters baser som supermakterna upprättat och skapat i varje land måste förstöras, ty endast på detta sätt kan vi försvaga och krossa deras inflytande och styrka i hela världen, som de byggt på att de underkuvar folk och länder.

För oss marxist-leninister är det nödvändigt att arbeta för att återuppliva den revolutionära andan hos proletariatets massor och hos deras närmast allierade, bönderna, de arbetande massorna och de progressiva och patriotiska folken. Vi kan inte underlåta att göra detta, eftersom alla fiender tävlar med varandra om att krossa socialismen, att kväsa revolutionen och förslava folken.

Vi måste stödja oss på ett mobiliserat folk och dess kraft, på enigheten mellan alla dem som vill kasta av det imperialistiska och revisionistiska oket. Vi är för enigheten mellan världsproletariatet och alla verkligt antiimperialistiska och framstegsvänliga krafter, vilka genom sin kamp kommer att krossa de krigshetsande imperialisterna och socialimperialisternas aggressiva planer.

Albanska arbetets parti och det albanska folket är konsekvent i sin marxist-leninistiska linje, vi har varit och är motståndare till de båda supermakterna, till det imperialistiska rövarkriget, till den monopolistiska bourgeoisin och den internationella reaktionen. Därför kommer vi inte heller i framtiden att spara våra krafter, utan kämpa sida vid sida med alla andra antiimperialistiska och anti-socialimperialistiska folk, med alla marxist-leninistiska partier, alla revolutionärer och världsproletariatet och med alla progressiva människor, för att fiendernas manövrer och planer ska misslyckas och för att folkens frihet och säkerhet ska segra.

Vårt land kommer att under alla förhållanden befinna sig sida vid sida med alla de folk, vars frihet och oberoende är hotat och vars rättigheter förtrampas. Denna inställning bekräftar vi ständigt och världens folk kan vara övertygade om att det socialistiska Albanien är med dem, vare sig tiderna är goda eller dåliga och att det inte ryggas tillbaka för några uppoffringar.

De viktiga uppgifter som lades fast av partiets sjätte kongress på det utrikespolitiska området och vårt lands förhållande till andra länder har framgångsrikt fullbordats. Verkligheten och händelsernas utveckling har till fullo bevisat riktigheten i vårt partis marxist-leninistiska linje och ståndpunkter på det utrikespolitiska området.

Albaniens internationella ställning är orubblig. Folkrepubliken Albanien har öppet, tveklöst och modigt uttryckt sina åsikter om internationella händelser och problem och vi har hela tiden orubbligt hållit fast vid våra kloka och orubbliga ståndpunkter när det gäller att försvara vårt socialistiska fosterlands, vårt folks och den allmänna fredens och säkerhetens intressen.

Vårt lands auktoritet och prestige har hela tiden varit i stigande. Folken, revolutionärerna och de progressiva lyssnar idag till och respekterar vad det socialistiska Albanien har att säga.

Våra många vänner älskar och respekterar det socialistiska Albanien för dess rättframma och principfasta politik.

Folkrepubliken Albanien för en oberoende utrikespolitik. Vårt syfte är att våra åsikter inom utrikespolitiken ska vinna uppskattning från de progressiva och frihetsälskande folken, från de framstegsvänliga revolutionära krafterna, de sanna marxist-leninisterna. Vi gör ingen hemlighet av detta. Detta ligger också i alla folks intresse, och i alla staters intresse vilka respekterar vårt lands oberoende och frihet, oavsett skillnader i de sociala och ekonomiska systemen.

Vår socialistiska stat blandar sig inte i något annat lands inre angelägenheter, med vilket det har olika former av politiska, ekonomiska och kulturella förbindelser. Men detta betyder inte att det socialistiska Albanien, med hänvisning till dessa förbindelser, eller med hänvisning till goda grannskapsförhållanden till angränsande länder, eller med hänvisning till vår politik av icke inblandning i andra länders angelägenheter, kommer att avstå från att ge uttryck för sina åsikter angående den internationella politiken i allmänhet, liksom om ideologiska och politiska ståndpunkter dessa stater intar, precis på samma sätt som de har rätt att ge uttryck för sina åsikter och ståndpunkter angående det socialistiska Albanien's ideologi och politik.

Vi menar att denna attityd inte kommer att vara till hinder för ekonomiska, politiska och kulturella förbindelser på de områden där vi har gemensamma intressen, eftersom dessa förbindelser tjänar till att utveckla vänskapen mellan folken. För vår del kommer vi endast att bedriva dessa förbindelser från en marxist-leninistisk utgångspunkt. Andra har rätt att bedöma dem med utgångspunkt från sin egen ideologi och vi hoppas att de kommer att göra det.

Folkrepubliken Albanien anser att det är på detta sätt som relationerna med främmande länder ska utvecklas, liksom relationerna med andra länder med vilka vi upprätthåller olika typer av förbindelser. Men vissa staters ledare anser, och detta beror på deras politiska och ideologiska ståndpunkter, att goda grannskapsförbindelser i enlighet med tidigare nämnda normer, innebär att de ska hålla tyst om den ideologiska linje andra följer. De menar att om de upprätthåller handel med andra länder måste de också upphöra med polemiken, att de måste avstå från att uttrycka sina åsikter om den politiska och ideologiska linje dessa länder följer. Den polemik vi bedriver grundas alltid på fakta och är väl övervägd. Den skiljer ut och kritiserar de ståndpunkter och handlingar vilka har fått en internationell karaktär, vilka utövar ett negativt inflytande i världen eller skadar vår stats intressen.

Det är allmänt bekant att motsättningar av politisk och ideologisk karaktär, ibland mycket djupgående sådana, ständigt utvecklas mellan olika länder och ständigt kommer upp i ljuset. Men bortsett från detta upprätthålls goda grannskapsrelationer, liksom handelsförbindelser och ekonomiska och politiska förbindelser mellan vårt land och en lång rad stater. Våra skilda politiska eller ideologiska ståndpunkter utgör inget hinder för detta.

Imperialisterna och socialimperialisterna hävdar att mindre stater inte på samma sätt som större stater kan tillåtas att höja sin röst när olika problem diskuteras. Det är sant att Albanien är ett litet land, men vi kan inte acceptera en sådan ståndpunkt. Vi avvisar detta stormaktschauvinistiska krav. Vårt land håller inte med om att den internationella politiken ska göras till ett monopol för de stora staterna. De grundar detta monopol på sin ekonomiska styrka och de stora propagandaresurser de har till sitt förfogande, genom vilka de försöker att skapa en opinion och en psykologisk inställning som går ut på att världen aldrig kommer att kunna uppnå stabilitet, annat än under deras överinseende. Detta betyder med andra ord att

den som önskar överleva, om än i slaveri, aldrig bör säga vad han tänker, utan alltid uttala sig med försiktighet, alltid hålla god min i elakt spel när han ställs inför stora eller medelstora imperialistiska och revisionistiska maktens brott, utpressning, svek och bedrägeri. De ovan nämnda kraven åtföljs av rädslan för krig, av direkta eller indirekta hot mot den ena eller andra staten, av hot om att dra in redan utlovade krediter, etc. De stater som, vare sig de är stora eller medelstora, ger efter inför politisk utpressning, är rädda för krig, lever ständigt i skräck och förlorar mycket av, för att inte säga hela, förtroendet för sin egen styrka.

De borgerliga och revisionistiska politikerna tar sin tillflykt till alla sorters trick, bedrägerier, finter, smicker och hycklande attityder allteftersom situationen på den internationella arenan ändras. De försöker alla att skapa, och har också i viss utsträckning lyckats skapa, en stämning för att detta är ett riktigt sätt att handla. Enligt dem är det på detta sätt som ”politiken” ska bedrivas. Enligt dem innebär att engagera sig i ”politiken” att byta uppfattning när händelserna och omständigheterna kräver det, att upprätthålla goda förbindelser med någon, inte för att hjälpa utan för att stjälpas honom, att dölja sina avsikter bakom ett pokeransikte. Politiker av denna sort arbetar också för att sprida den mycket skadliga uppfattningen att de som inte döljer de uppfattningar de har om olika stater och deras ledningar, inte är skickliga politiker utan oflexibla och sekteristiska människor.

Vi albaner är ett folk, som inte fruktar någon, som inte fruktar fiendens attacker, än mindre hans smädelser, för vi är övertygade om att den linje vi följer är riktig och vi är beredda att försvara den. I händelse av krig, om vi skulle angripas har vi geväret redo, precis på samma sätt som vi är redo att ge svar på tal när fienden smädar oss.

Den borgerliga och revisionistiska världen tror att vi är ett isolerat land. Detta är den kapitalistiska och revisionistiska synen på saken. Imperialisterna och revisionisterna anser att länder som stänger dörren för invasion genom deras dekadenta kultur och för degeneration genom förslavande krediter, för turister och spioner är isolerat. Men allt detta är till för vårt folks bästa. Vårt land gör framsteg och blomstrar och vårt folk lever gott. Om vi handlade på något annat sätt skulle vi bli slavar. Vi har genomlevt det fascistiska slaveriet och de revisionistiska påtryckningarna och attackerna, det är därför ingen lätt uppgift för dem att lura oss med sina paroller och sitt sätt att leva. Vi har inte släppt in och kommer heller aldrig att släppa in fascister, spioner och folk som vill smugga in borgerligt och revisionistiskt förfall i Albanien. Men vi är glada att kunna välkomna alla de öppna och ärliga människor som vill Albanien och dess folk väl, även om deras uppfattningar må vara annorlunda än våra. Vi respekterar deras vänliga känslor och inställning gentemot det albanska folket. Alla dessa, och de representerar majoriteten av mänskligheten, är välkomna hit. Vi är vänner till dem alla, vi är vänner till alla folk som kämpar för sin frihet och för sina rättigheter, vi är vänner till alla marxist-leninister och till proletariatet. Vi har varit och kommer att förbli fiender till kapitalister och revisionister, vilka önskar att förslava oss, förtrycka folket och undertrycka deras progressiva idéer.

Kapitalisterna och revisionisterna mäter isolering i handel. Vi har handlat och fortsätter att handla med alla länder med undantag för USA, Sovjetunionen, Spanien, Israel och en del andra länder vilka styrs av fascister och rasister. Men handeln är till ömsesidig fördel. Kapitalisterna behöver våra varor, precis på samma sätt som vi behöver en del av deras. Om någon tror att Albanien kommer att avlida, på grund av att någon stat med illvilliga avsikter vägrar sälja dessa varor till oss gör han ett svårt misstag. Det revisionistiska Sovjetunionen upprättade en vildsint blockad mot oss, men Albanien lever och kommer att kunna leva flera tusen år utan att handla med Sovjetunionen och trots deras blockad.

Kulturellt utbyte med olika länder är en mycket bra sak. Vi har kulturella förbindelser och kommer också att ha dem i framtiden, det enda villkoret är att utbytet sker i samförstånd och på jämställd fot. De som vill ha kulturella förbindelser med oss måste respektera våra traditioner, seder, känslor och vår smak. Dekadent kultur accepteras inte i Albanien. Andra har å sin sida rätt att acceptera sådana av våra föreställningar, filmer och böcker som är acceptabla i deras länder. Detta är också en fråga om ömsesidighet. Vårt land kommer även i fortsättningen att hålla fast vid denna politik gentemot andra länder. Förutom det socialistiska Kina, vilken är vår allierade, upprätthåller Folkrepubliken Albanien kulturella förbindelser med vänligt inställda länder som Vietnam och Korea, men även med Frankrike, de skandinaviska länderna, Egypten och många andra länder.

Vi vill utveckla dessa förbindelser ytterligare och för varje år som går skapas möjligheter att utöka dem. Vi har naturligtvis vår egen konst och litteratur, vår egen tradition och kultur, som vi älskar och önskar att andra ska kunna lära känna. Men vi respekterar också progressiv kultur från hela världen, och från den tar vi vad som är användbart för oss och sprider det som tjänar oss i vårt land.

Vårt parti har alltid lagt stor vikt vid och ägnat tillbörlig uppmärksamhet åt att utveckla och utöka de internationella förbindelserna på alla områden, mellan Folkrepubliken Albanien och de stater som ansluter sig till och respekterar de välkända principerna om jämlikhet, suveränitet och territoriell integritet, icke inblandning i varandras inre angelägenheter och ömsesidig fördel. Under de år som gått sedan partiets sjätte kongress har Folkrepubliken Albanien aktivitet på den internationella arenan ständigt ökat och förstärkts. Vårt land upprätthåller idag förbindelser med 74 stater. Folkrepubliken Albanien tar aktiv del i och lägger fram sina synpunkter i Förenta Nationerna och många internationella organisationer, sammankomster och konferenser som behandlar de problem som angår mänskligheten idag. Arbetets parti och Folkrepubliken Albanien följer troget och noggrant marxismen-leninismens och den proletära internationalismens principer när det gäller utrikespolitiken, och syftar i första hand till att utveckla och stärka de broderliga vänskapsförbindelserna och den militanta enigheten, samarbetet och det ömsesidiga biståndet med Folkrepubliken Kina. Den nära vänskapen mellan de två folken, de två partierna och de två länderna har smitts och härdats i den stora klasskampen mot imperialism och revisionism, mot de två supermakternas hegemonistiska politik, mot USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen och mot alla reaktionära krafter i hela världen, i den gemensamma kampen för att bygga upp socialismen och för revolutionens och marxismen-leninismens seger. Albanska arbetets parti och det albanska folket är Kinas kommunistiska parti och det kinesiska folkets lojala vänner och allierade. Våra två folk och länder är vapenbröder med samma ideal, och inspireras av samma mål och internationalistiska uppgifter. Inga smädelser eller hopkok från bourgeoisin eller revisionisterna kan kasta en skugga över den sanna marxist-leninistiska karaktären och livskraften i vänskapen mellan Albanien och Kina. Vårt parti och vårt folk kommer ständigt att sträva till att hålla den broderliga vänskapen och samarbetet med det stora kinesiska folket, deras ärorika kommunistiska parti och den stora Folkrepubliken Kina ren och stark.

De albanska kommunisterna och det albanska folket gläds ofantligt åt de framgångar som det kinesiska folket under ledning av Kinas kommunistiska parti har uppnått i den socialistiska revolutionen, i klasskampen för att konsolidera proletariatets diktatur och för att stärka sitt fosterland och slå vakt om dess framsteg. Den Stora proletära kulturrevolutionens seger, krossandet av Liu Shao-chis, Lin Piaos och Teng Hsiao-pings kontrarevolutionära planer har

skapat en revolutionär situation och konsoliderat socialismens positioner och proletariats diktatur i Kina.

De historiska segrar som det kinesiska folket har uppnått i sin lysande revolution och i uppbygget av socialismen, skapandet av det nya folkets Kina och den stora prestige som de åtnjuter i världen, har ett direkt samband med den store revolutionären Mao Tse-tungs namn, lära och ledning. Denne framstående marxist-leninists arbeten utgör ett bidrag till att ytterligare berika proletariats teori och praktik. Albaniens kommunister och folk kommer alltid att hedra minnet av kamrat Mao Tse-tung, vilken var en stor vän till vårt parti och folk.

Vårt parti och vårt folk hälsar de segrar som det kinesiska partiet och folket vunnit och önskar att de även i fortsättningen ska ha framgång. Vårt parti och folk stöder eftertryckligt det kinesiska broderfolkets och Folkrepubliken Kinas rätt att befria den oförytterliga delen av sitt territorium, provinsen Taiwan.

Vårt parti och vårt folk hälsar de stora segrar som vunnits av det vietnamesiska folket i dess väpnade kamp mot USA-imperialismen och deras lakejer. Befrielsen av södra Vietnam och återförenandet av hela landet till en stat markerade förverkligandet av det vietnamesiska folkets stora nationella strävanden, för vilket de har gjort otaliga uppoffringar. Vi kommer att bevara och ytterligare stärka den militanta vänskapen mellan våra två broderländer. Vårt land upprätthåller vänskapliga förbindelser och ett broderligt samarbete med Demokratiska Folkrepubliken Korea. Vårt parti och folk stöder det koreanska folkets rättmätiga strävan att befria södra Korea och återförening av landet, och deras kamp mot USA-imperialismens aggressiva politik.

Det finns en nära broderlig vänskap mellan oss och folket i Kambodja, vilken härdats i kampen mot imperialismen och dess samarbetsmän. Vi kommer att sträva efter att ytterligare förbättra förbindelserna mellan Folkrepubliken Albanien och det Demokratiska Kambodja, på grundval av denna vänskap.

Det albanska folket hälsade med glädje när det laotiska folkets långdragna befrielsekamp mot USA-imperialismen och lokala reaktionärer kröntes med framgång, och när Demokratiska Folkrepubliken Laos kunde upprättas. Vår ståndpunkt är att utveckla vänskapen mellan de två länderna, i enlighet med våra två folks intressen och för att utveckla kampen mot imperialismen och reaktionen.

Folkrepubliken Albaniens ståndpunkt har alltid varit att utveckla normala förbindelser med våra grannländer på grundval av de välkända principerna om jämlikhet, respekt för statlig suveränitet och territoriell integritet, icke inblandning i varandras inre angelägenheter och ömsesidig fördel. Att utveckla relationer som grundas på goda grannskapsrelationer motsvarar folkens i grannländerna och på Balkan intressen och strävan att leva i vänskap med och förståelse för varandra.

Vårt land upprätthåller normala kulturella förbindelser och handelsrelationer med Jugoslavien, vilka är till fördel både för oss och för jugoslaverna.

Vår politik gentemot Jugoslavien har inte ändrats och kommer inte att ändras, under förutsättning att den jugoslaviska regeringen å sin sida uppträder korrekt gentemot oss. Albanska arbetets partis uttalande om att i händelse av sovjetisk aggression mot Jugoslavien eller något annat land på Balkan kommer det albanska folket att stå sida vid sida med de

jugoslaviska folken är fortfarande giltigt. Men jugoslaverna å sin sida måste svara på detta ställningstagande från Albanien med korrekta och hederliga handlingar gentemot oss.

Den jugoslaviska staten har naturligtvis rätt att driva vilken politik den finner för gott, men den albanska staten har också rätt att kritisera de handlingar som diametralt står i motsättning till goda grannskapsförhållanden mellan våra två länder. Den jugoslaviska regeringen gör eftergifter för socialimperialisterna, förser dem med råvaror och upplåter sina hamnar för krigsfartyg ur den aggressiva sovjetiska örlogsflottan. Detta är deras ensak, men det angår också Albanien och de övriga länderna på Balkan och runt Medelhavet.

Vårt parti har, som ett sant marxist-leninistiskt parti, alltid hållit fast vid en korrekt ståndpunkt gentemot våra albanska bröder som lever på egen jord i Kosova, Makedonien och Montenegro. Den jugoslaviska regeringens försök att utså splittring mellan albaner i Jugoslavien och i Folkrepubliken Albanien är fruktlösa, men de gör stor skada. Vi albaner är fortfarande desamma som vi varit tidigare och vi kommer alltid att upprätthålla en marxist-leninistisk ståndpunkt gentemot folken i Jugoslavien, liksom till problemen med den albanska befolkningen i Jugoslavien. De band som förenar oss med våra bröder i Kosova, Makedonien och Montenegro, blodsband och gemensamt språk, ger oss rätt att utan att blanda oss i Jugoslaviens inre angelägenheter och med respekt för internationella normer, ägna omsorg åt att de åtnjuter alla de rättigheter, friheter och fördelar som de övriga folken i den Jugoslaviska federationen åtnjuter. Det rör sig inte här om några jordbrukskooperativ i Albanien med makedonisk befolkning vilka åtnjuter alla de rättigheter som garanteras av Folkrepubliken Albanien, eller om någon icke existerande minoritet från Montenegro i Albanien, vilket den jugoslaviska propagandan försöker göra gällande. När vi talar om våra bröder som lever i Jugoslavien rör det sig om mer än en och en halv miljon albaner.

Det har alltid varit vår ståndpunkt och önskan att alla de avskyvärda ståndpunkter och handlingar som förekom under Rankovichs tid inte får upprepas, att den albanska befolkningen i Jugoslavien inte får förföljas eller störtas i fattigdom, att regionen Kosova inte får diskrimineras vare sig på det politiska, ekonomiska eller kulturella området och att albanerna måste få samma behandling som andra nationaliteter. Det kommer att betraktas som ovänlig handling gentemot Folkrepubliken Albanien om försök från de sovjetiska revisionisterna att skada vårt land, vilken karaktär dessa försök än har, med utgångspunkt från Kosova, tilläts.

Vi anser att folken i Jugoslavien är broderfolk och vi är övertygade om att de, varken nu eller i framtiden, kommer att tillåta att deras fosterland behandlas som Tjeckoslovakien. De kommer aldrig att böja sig under något främmande ok, de kommer inte att tillåta vare sig sovjetiska tanks från Warszawapakten eller USA-imperialismens pansarstyrkor att rulla "fritt" över den jugoslaviska jorden. Trots oförenliga principiella motsättningar mellan oss och den jugoslaviska staten och de Jugoslaviska kommunisternas förbund när det gäller ideologi och politik, och om vilka vi aldrig hållit tyst och inte kommer att göra i fortsättningen heller, respekterar vi och litar på de jugoslaviska folken, eftersom historien har visat att de är tappra folk.

När det gäller våra förbindelser med Grekland, är de för vår del baserade på en politik som innebär goda grannskapsförhållanden, icke inblandning i varandras inre angelägenheter, ömsesidig fördel och respekt för territoriell integritet, suveränitet och nationellt oberoende. Vi söker och önskar att leva under vänskapliga förhållanden med det grekiska broderfolket, och vi har gjort och fortsätter att göra varje ansträngning för att banden mellan våra två länder

ständigt ska växa starkare. Den nuvarande grekiska regeringen har sökt och fortsätter att upprätthålla en vänskaplig inställning gentemot vårt land. Det är i enlighet med våra två länders intresse och till förfång för våra fiender.

Vi inser att den nuvarande grekiska regeringen är en koalition mellan olika partier och att den har många motståndare inom oppositionspartiernas led. Vart och ett av dessa partier har sin egen ståndpunkt. Detta är naturligtvis en intern grekisk angelägenhet. Icke desto mindre önskar vi att alla dessa partier ska ta i beaktande att vänskapen, samarbetet och de goda grannskapsförbindelserna mellan Grekland och Albanien är till fördel för Grekland självt och för Albanien.

Vid varje tidpunkt och under alla förhållanden är det albanska folkets kamp för att bevara sitt oberoende, sin frihet och sin suveränitet till fördel för Grekland och det grekiska folket när det gäller att bevara dess frihet och oberoende. Detta säger vi öppet och rättframt till det grekiska broderfolket, för vi är ättlingar till dem som bistod dem och lojalt stod sida vid sida med dem ända till slutet under revolutionen 1821, när andra svek och bedrog dem. Vänskapen mellan våra två folk har härdats i vår gemensamma kamp mot den italienska fascismen och den tyska nazismen.

Vi albaner vill inte att vår politik gentemot Grekland ska vara en tillfällig politik som beror på omständigheterna, utan en realistisk politik som skapar hållbar vänskap mellan våra två folk. Till de monarkistiska fascisterna och de tokiga självutnämnda "nordliga epiroterna", vilka från tid till annat med sina absurda krav försöker att skapa ett spänt förhållande mellan våra två länder, vill vi säga att deras högljudda krav endast har framkallat skrattsalvor från den grekiska minoritet som lever lyckligt i Albanien. Till dem säger vi: Fortsätt om ni så önskar att kalla er "nordliga epiroter", eftersom varken vi eller den grekiska minoriteten i Albanien har någonting att frukta från er, eftersom albanerna och den grekiska minoriteten har knutit starka brodersband.

Vi är övertygade om att det finns ansvariga politiker i Grekland, som betraktar dessa problem på ett realistiskt sätt och är klara över att de inget har att frukta från det socialistiska Albanien och att vänskapen mellan Albanien och folk är lika värdefull för dem, som vänskapen med det grekiska folket är för oss.

När det gäller vår granne på andra sidan Adriatiska havet, upprätthåller vi normala diplomatiska förbindelser med Italien och strävar till att utveckla handelsförbindelser och kulturella relationer. Men självklart beror detta inte endast på oss. Vi vill vara och försöker vara vänner med det italienska folket. Denna önskan härrör ur det albanska folkets djupaste känslor och vår socialistiska stats korrekta politik. Vi hoppas att varje italienare och varje italiensk politiker, vilka har en realistisk syn på saker och ting, måste inse att också vänskapen till Albanien är viktig även för Italien.

För att summera när det gäller förhållandet till våra tre grannländer, är det vår önskan att leva som goda grannar, med ett öppet samarbete, utan att blanda oss i varandras inre angelägenheter och utan att på det ena eller andra sättet påtvinga andra sina egna åsikter. Goda förbindelser råder mellan republiken Turkiet och Albanien. Handel och kulturellt utbyte utvecklas normalt. Det finns inga hinder för att våra folk inte alltid ska kunna förbli goda vänner och goda grannar till varandra.

Vi fortsätter att omhulda vänskapen till det bulgariska broderfolket. Det är vår plikt att påpeka att vi inte litar på ledningen för det bulgariska partiet eller staten ens i ringa utsträckning, eftersom den visat en fientlig inställning till vårt land och har blivit ett redskap i händerna på den sovjetiska socialimperialismen. Bulgarien har förvandlats till ett land som anstiftar intriger och blivit ett sovjetiskt brohuvud. Med utgångspunkt från detta försöker det öva utpressning på sina grannar, Jugoslavien, Turkiet, Grekland och Albanien. Med socialimperialisterna i ryggen är Bulgarien redo att vid första bästa tillfälle besätta Dardanellerna och på detta sätt sätta San Stefano-avtalet ur spel. Av denna anledning är det vår önskan att förhållandena mellan Turkiet och Grekland fortsätter att utvecklas på bästa sätt och att bästa möjliga lösning nås genom öppen och rättfram diskussion mellan de två staterna och folken på Balkan. Detta skulle också vara en stor framgång för de övriga länderna på Balkan.

Även med Rumänien, som också är ett land på Balkanhalvön, vill vi ha goda relationer och att de ska utvecklas normalt. Vi hälsar det rumänska broderfolkets ansträngningar att utveckla och berika sitt land.

Mycket har sagts och sägs om ett övergripande samarbete mellan folken på Balkan, om en Balkankonferens och så vidare. Vårt parti och Folkrepubliken Albanis regering slog redan för länge sedan fast sin inställning till samarbetet på Balkan, och de har förklarat varför de inte deltog i Athen-mötet. Enligt vår åsikt finns inte, med den rådande situationen på Balkan, de oundgängligt nödvändiga villkoren för ett multilateralt möte och en överenskommelse. Vi tror att för närvarande, är det mest framkomliga sättet att skapa en anda av förståelse och tilltro på Balkan att utveckla de bilaterala relationerna. På detta sätt kan vi också skapa de nödvändiga villkoren för att uppnå ett genuint och ärligt samarbete på en bredare bas i framtiden.

Vårt förhållande till Arabrepubliken Egypten, Algeriska Demokratiska Folkrepubliken och övriga arabländer utvecklas normalt och i positiv riktning, på grundval av den traditionella vänskap som finns mellan det albanska folket och de arabiska folken. Att vänskapen utvecklas är till fördel för kampen mot de två supermakternas aggressiva hegemonistiska politik och för kampen mot reaktionen.

Gentemot de arabiska folken hyser vi ärliga känslor av kärlek och vänskap, vilka vi kommer att utveckla ytterligare. De är framstegsvänliga och fredsälskande folk som har givit stora bidrag till många områden inom världskulturen. Vi tror att de arabiska folken kommer att uppnå fullständig befrielse från det utländska kapitalets och den blodtörstiga imperialismens ok, och att de kommer att nå seger i sin rättvisa kamp mot de israeliska aggressorerna. Vi kommer kraftfullt och beslutsamt att stödja de arabiska folkens sak, när de motsätter sig den imperialistiska och sionistiska aggressionen, när de strävar efter att befria ockuperade arabiska territorier och till att ta itu med USA-imperialismens och den sovjetiska socialimperialismens konspirationer. Vårt folk och land stöder det palestinska folkets rättvisa kamp för att återerövra sina nationella rättigheter, för att kunna återvända till sina hem, vilka stulits från dem av Israel, USA-imperialismens instrument. Vi upprätthåller kontakter med och stöder det Palestinska folkets befrielseorganisation (PLO). Vi önskar se en stark militant enhet mellan de arabiska folken, vilken utgör den enda grunden för att kunna besegra de sionistiska och imperialistiska fienderna.

Folkrepubliken Albanien upprätthåller vänskapliga förbindelser med Frankrike, och de utvecklas i enlighet med de båda ländernas intresse. Vi respekterar det franska folket på grund av deras revolutionära förflutna och deras progressiva kultur. Framstående män inom den

franska vetenskapen, konsten och kulturen är uppriktiga vänner till Albanien. Vi upprätthåller normala relationer med den franska staten, trots att de inte uppskattar vårt samhällssystem, eller vi deras. Vi kan dock notera att den franska regeringen inte blandar sig i våra inre angelägenheter.

Detsamma gäller regeringarna i Belgien, Österrike och Schweiz, med vilka vi upprätthåller korrekta bilaterala relationer. Vi noterar med tillfredsställelse att vårt lands relationer med Sverige, Norge, Finland och Danmark växer, och vi uppskattar dessa länders realistiska och vänskapliga inställning till Albanien.

Folkrepubliken har upprättat diplomatiska förbindelser med en lång rad länder i Asien, Afrika och Latinamerika, och vi kommer att arbeta för att främja utbytet på olika områden med Mexico, Peru, Tanzania, Pakistan, etc, steg för steg och i enlighet med de möjligheter vi har. Albanien är också redo att upprätta diplomatiska förbindelser med andra stater som önskar detta, på grundval av de erkända principer som styr förhållandet mellan suveräna stater.

Med Förbundsrepubliken Tyskland har vi olösta problem som går tillbaka till tiden för andra världskriget. Den tyska revanchismen lever fortfarande och är verksam i full skala. Deras politik är expansionistisk och har hegemonistiska tendenser. Bonn-regeringen, vilken framträder som en demokratisk regering, försvarar den tyska fascismens brott och gör inte minsta försök att återgälda kostnaderna för de reparationer som det tyska nazistiska barbariet påtvingade Albanien och dess folk. Regeringen i Bonn ska inte inbilla sig att dessa problem kommer att förbli propagandafrågor. De kommer att drivas från vår sida, med bevis och fakta, i alla internationella organisationer.

Ända sedan de maktavande revisionistiska klickarna i de östeuropeiska länderna slog in på en fientlig kurs gentemot Albanien har de reducerat sina förbindelser med vårt land till en mycket låg och begränsad nivå. De genomför på detta sätt blint de sovjetiska revisionistiska ledarnas befallningar. Så länge de följer den kursen, kan ingen förändring i förbindelserna med dessa länder ske.

Albaniens inställning till Sovjetunionen, Albaniens, socialismens, frihetens och folkens oberoendes fiende, förblir oförändrad. Vårt land har inte upprätthållit och kommer inte att upprätthålla några som helst förbindelser med socialimperialisterna i Moskva. Sovjetunionen visar öppet sina expansionistiska syften, särskilt på Balkan och i Medelhavet. Dess hegemonistiska planer omfattar inte enbart Rumänien, utan också Turkiet, Jugoslavien, Grekland och Albanien. De försöker uppnå dessa målsättningar genom aggression eller subversion. Under dessa förhållanden är det vår plikt, ländernas på Balkan plikt, att skärpa vår militära och politiska vaksamhet och vara beredda på att slå tillbaka en möjlig attack. Det är allmänt känt att fienden slår till när han upptäcker splittring och svaghet.

Vår inställning till Förenta Staterna är redan känd. Albanien och det albanska folket är inte fyllda av sorg över bristen på förbindelser med USA, som har drivit och driver en våldsamt fientlig politik mot vårt land. I framtiden, liksom i det förflutna, kommer vi alltid beslutsamt att avslöja och -motsätta oss USA-imperialismens aggressiva och hegemonistiska politik, vilken har sin udd riktad mot socialismen och folkens frihet och oberoende.

När det gäller Storbritannien är detta land mycket nära förbundet med USA:s politik, och intar samma ståndpunkt gentemot Albanien. Följaktligen kan inte heller vår inställning vara

annorlunda. Storbritannien måste återlämna det guld hon rövade från det albanska folket och ersätta de skador hon orsakade Albanien. Vi kommer aldrig att avstå från denna rätt. Albanska arbetets parti är övertygat om att det socialistiska Albanien alltid har varit och alltid kommer att förbli korrekt, och till en viss grad kommer den att vara uttryck inte endast för de proletära revolutionärernas, utan också för de progressiva folkens mål, vilka ser på saker och ting i stor utsträckning på samma sätt som vi gör, men av olika skäl inte öppet ger uttryck för dem.

När vårt parti analyserat olika situationer, när det dragit slutsatser, har det alltid agerat och kommer även i fortsättningen att agera som om det vore ett med folket. Det är därför som hela partiet beslutsamt försvarar denna politik, det är därför som hela folket stöder och genomför den. Å andra sidan är det denna enighet, denna riktiga marxist-leninistiska förståelse för internationella händelser, den principfasta och beslutsamma inställningen till vårt fosterlands intressen, till socialismens, revolutionens och folkets befrielses stora sak, som utgör en fast grund för att vårt land alltid kommer att inta en orubblig internationell ställning och alltid stolt och oförfärat kommer att gå framåt längs sin pålitliga kurs.

VI. Den marxist-leninistiska rörelsen och kampen mot den moderna revisionismen

Precis som tidigare har partiet även under perioden mellan dessa två kongresser drivit en hård och principfast ideologisk kamp mot den moderna revisionismen, det har outhärligt avslöjat de sovjetiska revisionisternas chauvinistiska och kontrarevolutionära verksamhet. Med klokhet och mod har det socialistiska Albanien och Albanska arbetets parti mött varje fiendlig ideologisk attack, politisk påtryckning och militärt hot, med järnhand har vi krossat all kontrarevolutionär verksamhet som olika revisionister riktat mot vårt land. Denna kamp av avgörande ideologisk betydelse har beväpnat medlemmarna i vårt parti och gjort dem ännu mer uppmärksamma på det hot som den moderna sovjetiska revisionismen och deras anhängare utgör.

Verkligheten har visat att den linje av öppen och kompromisslös kamp som vårt parti valde för att avslöja de sovjetiska revisionisterna, dess beslutsamma kamp för marxismen-leninismens grundläggande principer, var den enda linje som kunde rädda situationen och leda till seger. Detta uppmuntrar oss och gör oss än mer beslutsamma och oefftergivliga när det gäller att föra kampen mot revisionismen och varje annan form av opportunism till slutet.

Albanska arbetets parti har gjort omfattande och djupgående analyser av det revisionistiska förräderiet, och det har gjort det på grundval av Marx', Engels', Lenins och Stalins teorier, världsproletariatets erfarenhet i den revolutionära kampen och sin egen erfarenhet.

Den moderna revisionismen, vilken tog makten i Sovjetunionen och i de europeiska folkdemokratiska länderna, med undantag för Albanien, och också fick fotfäste i en lång rad kommunist- och arbetarpartier över hela världen, framträdde som en stark internationell reaktionär ström. Den frambringar en brokig samling anti-vetenskapliga strömmar och pseudo-teorier vilka står i motsättning till marxismen-leninismen och syftar till att bekämpa den och hindra den från att förbli vad den är, ett kraftfullt vapen i arbetarklassens och det marxist-leninistiska partiets händer, för att krossa kapitalismens grundvalar och bygga ett nytt socialistiskt, och senare ett kommunistiskt samhälle i dess ställe.

När Chrusjtjovrevisionisterna tog makten i Sovjetunionen och de övriga länderna var detta ett svårt slag mot det internationella proletariatet och revolutionen. Förräderiet från de revisionistiska klickar inom kommunist- och arbetarpartierna som avvisade marxismen-leninismen och revolutionen, och följde det revisionistiska Sovjetunionen, gjorde situationen i den kommunistiska rörelsen ännu allvarligare. Vare sig revisionisterna satt vid makten eller inte vidtog de drakoniska åtgärder mot de sanna kommunisterna och revolutionärerna, genomförde en skändlig propaganda- och förtalskampanj mot Lenins bolsjevikparti, mot Stalins arbete och person och de segrar som det socialistiska Sovjetunionen uppnått. De grep sig an arbetet att utrota revolutionen.

Först strävade chrusjtjoviterna till att lura folken i Sovjetunionen, att göra sig kvitt sina yttre och inre kritiker, att vilseleda världsoptionen och att visa den kapitalistiska världen att Stalins tid nått sitt slut. Revisionisterna gick ännu längre i sitt förfall och antog som sitt eget det språkbruk med vilket den internationella kapitalismen under årtal angripit den vetenskapliga socialismen och proletariatets diktatur. Dessa renegater och förrädare gjorde detta för att vinna världsbourgeoisins och särskilt USA-imperialismens tillit.

Chrusjtjoviterna gjorde denna stora eftergift gentemot världskapitalet, för att försäkra dem om att revolutionens tidsperiod hade "upphört", att "avspänningen" hade börjat, att teorin om klasskampen hade eliminerats, både inom och utom Sovjetunionen, att samexistens och den "fredliga" tävlan inom alla områden hade börjat. Alla revisionistiska teoretiker, var de än råkade befinna sig, började rättfärdiga att den stora och viktiga marxist-leninistiska teorin om maktövertagande genom våld, genom revolution, övergavs och att sprida illusionen om en fredlig övergång till socialismen.

Chrusjtjoviterna gick till angrepp på bred front på alla dessa frågor. Den chrusjtjovitiska revisionismens strategi, vilken grundade sig på bourgeoisins imperialistiska och reaktionära ideologi, syftade till att omforma Sovjetunionen till en socialimperialistisk supermakt, med målsättningen att dominera världen och nationerna tillsammans med amerikanarna.

Albanska arbetets parti har modigt och beslutsamt avslöjat den djävulska taktik som chrusjtjoviterna använde för att kasta skit på bolsjevismen och Stalin, på revolutionen och kommunismen. Partiet har visat att de sovjetiska revisionisterna har bränt alla sina broar bakom sig när det gäller kommunismen, och omvandlat Sovjetunionen från det centrum för världsrevolutionen, som det var under Lenins och Stalins tid, till ett centrum för kontrarevolution. Vårt parti varnade för att de chrusjtjovitiska revisionisterna och deras anhängare i olika partier och länder skulle komma att utvecklas till hänförda samarbetsmän med bourgeoisin. Att de i första hand skulle komma att verka för att krossa det socialistiska systemet, och att de inte skulle göra detta endast i de länder där de var vid makten, utan att de inte heller skulle komma att spara några ansträngningar för att bekämpa socialismen även i Albanien och Kina. Det har senare visat sig att denna varning var befogad. Partiet förutsåg också att dessa våldsamma fiender till kommunismen skulle komma att sträva efter att försvaga och eliminera världsproletariatets och de progressiva människornas förtroende för Marx', Engels', Lenins och Stalins idéer, för det framtida socialistiska och kommunistiska samhället.

Verkligheten har nu till fullo bevisat riktigheten i dessa förutsägelser och slutsatser av Albanska arbetets parti.

Det chrusjtjovitiska förräderiet har förvandlat Sovjetunionen till en aggressiv, neo-kolonialistisk, krigshetsande imperialistisk makt. Det sovjetiska samhället har blivit borgerligt ner till sin minsta beståndsdel och kapitalismen har återupprättats på alla områden. Den revisionistiska borgerliga diktaturen representerad av det nya sovjetiska skiktet av byråkrater, teknokrater och kapitalister skapar nya lagar på alla områden. Den tidigare socialistiska grundvalen och överbyggnaden har krossats i grunden. Storrysk chauvinism har blivit den dominerande ideologin, nationellt förtryck har blivit en väsentlig beståndsdel i den borgerliga klasspolitik som den härskande klicken driver.

De tidigare socialistiska länderna i Östeuropa vilka hoppade på det chrusjtjovitiska tåget, slutade som enbart vasaller till Kreml. De moderna revisionisterna har i praktiken visat att de inte enbart har en ideologi som är kontrarevolutionär och riktad mot arbetarklassen, utan också en ideologi som innebär nationellt förtryck och rättfärdigande av imperialistiskt slaveri. De revisionistiska partierna i Östeuropa har blivit nationellt förrådiska partier. Deras ledare, vilka till- och avsätts av Moskva i enlighet med sina egna önskemål och planer, har underdånigt accepterat obegränsad sovjetisk dominans, liksom den chauvinistiska doktrinen om ”övernationell socialistisk kultur”, om ”människans allmänna socialistiska nationalitet” osv. Det är dessa medel som socialimperialisterna vill använda för att utplåna den nationella identiteten hos många av Europas gamla och kända länder, vilka i så stor utsträckning bidragit till dess kultur och historia.

Verkligheten har också bekräftat att det inte längre finns något kommunistiskt hos de pseudokommunistiska partierna i Västeuropa, Latinamerika och Asien, vilka anslöt sig till revisionismen. De vägleds inte längre av den vetenskapliga marxist-leninistiska teorin, utan av anti-marxistiska teorier, vilka blivit deformerade både till form och innehåll, trots att några av dem för att förklara sig fortfarande håller sig med en mer eller mindre marxistisk fraseologi. Hela deras program, om det nu kan kallas program, har reducerats till vanliga enkla reformistiska krav, vilka långt ifrån hotar den borgerliga ordningen, och istället syftar till att skydda den från genomgripande revolter och få den att arbeta bättre i den nya situationen. När chrusjtjoviterna öppet steg fram för att ta upp kampen mot marxismen-leninismen, förutspådde bourgeoisin och hela den internationella reaktionen slutet för socialismen, och slutet på den internationella kommunistiska rörelsen. Men socialismen och revolutionen inte endast motstod den gemensamma borgerliga och revisionistiska attacken, vilken piskade upp den största och allvarligaste storm som de någonsin utsatts för, utan lyckades också med att vinna segrar av historisk betydelse för mänsklighetens revolutionära och progressiva utveckling.

Proletariatets diktatur och uppbygget av socialismen vilka förråddes av revisionisterna, har drivits längre än någonsin tidigare av Albanien och Kina, vilka ställde sig lojala med marxismen-leninismen, försvarade den beslutsamt och startade ett hårt ideologiskt krig mot den chrusjtjovitiska revisionismen och dess anhängare. Kommunismen dog inte ut, som bourgeoisin hoppades, och opportunisterna och likvidatorerna skrattade för tidigt. Proletariatet samlade sina styrkor och ur dess led framträdde som på Lenins tid, när Andra Internationalen splittrades, marxist-leninistiska partier. Dessa partier axlade den stora historiska uppgiften att upprätthålla och bära vidare framåt proletariatets revolutionära rörelse för social och nationell befrielse, vilken revisionisterna hade förrått och misskrediterat.

Den revisionistiska attacken lade en tjock dimma över många av de grundläggande strategiska och taktiska frågorna i revolutionen och skapade stor förvirring, som påverkade stora delar av arbetarrörelsen och de antiimperialistiska krafterna. Men marxismen-leninismen slog tillbaka

denna våldsamma och djävulska attack och steg segrande ur striderna. Medan Chrusjtjov och andra tjugofemöres-teoretiker led nederlag med sin skapande marxism", förblir Marx', Engels', Lenins och Stalins vetenskap djupt rotad i hela världsproletariatets medvetande och hjärtan. Den förblir deras ständigt ofelbara kompass för revolutionen och socialismen, ett ständigt segerrikt vapen i proletariatets och de arbetande massornas klasstrider.

För närvarande är hela det revisionistiska läget i oordning. De olika delarna av den moderna revisionismen har splittrats i fientliga rivaliserande grupper, av vilka var och en kämpar för att försvara och förorda "sin egen speciella väg till socialismen", "sin egen nationella marxism". Allt vart och ett av de revisionistiska partierna tänker på och arbetar för, är hur de ska erövra många positioner och dominans inom världsrevisionismens led och hur de ska kunna framställa sig tillräckligt vackra och attraktiva i bourgeoisins ögon.

Albanska arbetets parti sade redan tidigt att den moderna revisionismen, lika lite som den tidigare revisionismen under ledning av Bernstein och Kautsky, aldrig kan skapa den homogenitet och den stålhårda enighet som endast den vetenskapliga marxismen-leninismen är i stånd att göra. Revisionism är liktydigt med splittring, brist på enighet, chauvinism och anarki. Vårt parti var övertygat om att de revisionistiska partierna, med sina paroller om att vara "oberoende", "suveräna" och "förmögna" att tillämpa den marxist-leninistiska teorin i sina egna länder, inte endast skulle komma att bryta sig loss ur den sovjetiska skapandet av "socialistiska gemenskapen", utan också skulle komma att dras in i olösliga konflikter med varandra. Verkligheten har visat att detta var alldeles riktigt.

De sovjetiska revisionisterna har gjort många ansträngningar för att samla alla revisionister och ena dem på sina villkor. De behövde denna revisionistiska enhetsfront, inte endast för att klara den stora ideologiska och politiska kampen och polemiken mot Albanska arbetets parti, Kinas kommunistiska parti och de andra marxist-leninistiska partierna, utan också för att avvärja de försök USA-imperialismen gjorde för att försöka ta makten.

För att upprätta och försvara denna "enighet", särskilt för att hålla tummen i ögat på de partier som satt vid makten i respektive länder, förlitade sig chrusjtjoviterna på ekonomisk och militär styrka. De sovjetiska revisionisterna betalade också ett hemligt ekonomiskt stöd till de revisionistiska partierna i de kapitalistiska länderna, på villkor att de "rättade in sig i ledet". De har icke desto mindre misslyckats. Verkligheten har visat att i grund och botten är de revisionistiska partierna inte ense med Sovjetunionens revisionistiska parti. Sovjetrevisionisterna manövrerar nu för att rädda ansiktet men deras försök är svaga och de stötter som håller upp den revisionistiska enigheten bryter nu samman den ena efter den andra.

Det gjordes många och ständiga försök från de sovjetiska revisionisterna, under ledning av Bresjnev, att samla världens så kallade "kommunistiska" partier till möte, där de skulle bekräfta sin "marxist-leninistiska" ideologiska "enighet". Dessa försök har mest sett ut som när någon har försökt att samla ihop en flock harar. Inför mötet med de europeiska revisionisterna pågick diskussionerna under mer än två år, och uppskoven, godtyckligheten och oväntade svårigheter, som ett resultat av alla motsättningar, verkade nästan inte ha något slut. Till och med när detta möte hölls visade det, liksom några tidigare möten, att revisionisterna endast hade sjunkit djupare i opportunistens och kontrarevolutionens trask.

Den anti-marxistiska Berlinkonferensen kommer att gå till historien som den konferens som öppet kungjorde att de moderna revisionisterna nu intagit de social-chauvinistiska ställningar

som socialdemokratin dittills försvarat, som den konferens som öppet och klart övergav teorierna om revolutionen och proletarietets diktatur. Den ”speciella nationella vägen till socialismen”, som var och en krävde för egen räkning vid detta möte, visade i själva verket på den kurs de revisionistiska partierna följer för att förråda socialismen, de planer och metoder de använder för att underminera revolutionen och splittra proletariatet och sabotera folkens befrielsekamp. Under falska paroller om frihet från ett ledande centrum reste de sig i kamp mot proletariatets vetenskapliga ideologi, marxismen-leninismen och den proletära internationalismen, vilka är oskiljbara från varandra. När de skrev ”internationell solidaritet” istället för proletär internationalism är detta ett tecken på att de ersätter den proletära ideologin med en borgerlig ideologi. För revisionisterna innebär solidaritet att de ställer sig solidariska med bourgeoisins kamp mot proletariatet, solidariska med imperialisterna och deras kamp mot folket. På revisionisternas läppar är ”solidaritet” en formel som rättfärdigar att de gör gemensam sak med fan och hans moster, med socialdemokrater' och Vatikanen, med multinationella bolag och fascister, med NATO och USA-imperialismen, med vem som än är emot revolutionen, vem som än försvarar det kapitalistiska utsugarsystemet.

Berlindeklarationen där deltagarna var och en har skrivit ner sina politiska och ideologiska åsikter som om det vore en allmän gästbok, utgör ett unikt dokument där revisionisterna avslöjar sig själva som oförfärdiga opportunisterna och anti-kommunisterna.

Faktum är att det revisionistiska lägret nu har splittrats i flera olika opportunistiska riktningar. Var och en av dessa riktningar har antagit en klart uttalad ideologisk och politisk profil och försöker ta åt sig äran av att ha reviderat marxismen-leninismen och avvärjat revolutionen, genom att öppet proklamera sina ”speciella”, ”socialistiska teorier”. Detta visar å ena sidan på hur långt revisionismen sjunkit, dess långtgående sammanbrott, å andra sidan återspeglar den revisionismens ansträngningar att bättre tjäna bourgeoisin och att finslipa sina metoder för att bekämpa marxismen-leninismen och revolutionen.

Situationen i det revisionistiska lägret är också ett resultat av den oupphörliga och beslutsamma kamp som marxist-leninisterna har drivit mot dem. Detta är en seger för de marxist-leninistiska partierna och deras revolutionära linje, vilken vi ständigt måste föra framåt, ständigt skärpa vår vaksamhet ytterligare mot och ännu beslutsammare fortsätta kampen mot den moderna revisionismen av alla sorter, liksom mot alla reaktionära ideologier. Kommunismens fiender har nu trappat upp sina angrepp mot marxismen-leninismen. Splittrade eller enade, beroende eller oberoende av Moskva eller någon annan, när det gäller att fullfölja sin roll som anti-kommunisterna kämpar de i en enad front mot revolutionen och våra partier, mot marxismen-leninismen.

Den imperialistiska bourgeoisin och dess ideologer har alltid arbetat mot kommunismen och fortsätter med detta. Deras syfte är att förvirra proletariatet och dess revolutionära partier, vilka är dess svurna fiender. Genom att sprida idéer om att marxismen blivit urmodig, att den har lämnats på efterkälken, att den grundas på teser och principer vilka måste ”omtolkas” med hänsyn till de nya förhållandena under det 20:e århundradet, visar de sitt syfte att attackera marxismen och utså förvirring rörande dess grundläggande principer. Bourgeoisin och dess ”teoretiker”, inklusive revisionisterna, försöker att förneka nödvändigheten av revolutionen och särskilt nödvändigheten att med våld störta det borgerliga samhället, de avvisar proletariatets diktatur och klasskampen och avskriver helt den proletära internationalismen.

Syftet med deras arbete att underminera den marxist-leninistiska ideologin är sålunda att förvränga dess grundläggande principer så att den inte längre ska vara förmögen att fungera

effektivt. Bourgeoisin försöker att pressa in varje krav från proletariatet inom ramen för den borgerliga lagstiftningen, att snärja det i sitt nät av påstådd yttrandefrihet, ”demokrati” och demonstrationsfrihet. Den försöker att ”lösa” dessa krav genom att underhandla med partiledare och fackföreningsbossar bakom lyckta dörrar. Partiledarna och fackföreningsbossarna inbjuds att sitta ner vid kapitalisternas bord, tillsammans med den kapitalistiska företagsledaren eller deras teknokratiska underlydande.

För att förvirra folket, för att förlama proletariatets och dess marxist-leninistiska partis revolutionära tänkande och handlande uppdikts och sprids de mest varierande revisionistiska och ”vänsteristiska” ”teorier”. Dessa är en femte kolonn inom världsrevolutionens led, de syftar till att förlänga världskapitalismens liv genom att bekämpa revolutionen inifrån och hindra den från att bryta ut. Om en revolutionär gnista skulle tändas är de beredda att tjänstgöra som brandmän för att släcka den och som strejkbrytare för att bryta arbetarklassens kampmoral.

En av dessa pseudo-teorier är den om den tekniska och vetenskapliga revolutionen. Enligt dess upphovsmän, gör denna revolution den proletära revolutionen enligt Marx' modell överflödigt, kapitalismen och kapitalisterna har försvagats, kapitalisterna spelar inte längre någon roll, det är tekniken och teknokraterna som är det avgörande. Detta är en stor bluff. Kapitalismen och kapitalisterna sitter i orubbat bo. De utsuger och förtrycker på samma sätt som tidigare proletariatet och det arbetande folket, de har fortfarande greppet över produktionsmedlen och är de verkliga härskarna, medan teknikerna och teknokraterna inte är någonting annat än deras lydiga tjänare och underlydande.

Andra ”teoretiker” arbetar på att ”ta fram argument” för att rättfärdiga att revolutionen ersätts med ”att problemen löses allteftersom de dyker upp” och att ”levnadssättet” förändras i enlighet med de möjligheter som konsumentsamhället bjuder. På detta område är ansträngningarna att försvaga klasskampen och att förhindra attacker mot systemet, attacker på det borgerliga samhället, mycket tydliga. För att avskaffa sociala orättvisor behöver proletariatet politisk makt, det måste upprätta sin diktatur. Detta kan göras endast genom en våldsam revolution och inte genom att ändra levnadssättet efter de förutsättningar som konsumentsamhället ger.

Bourgeoisin och dess press har gett och ger ett stort utrymme till alla de anti-kommunistiska propagandisterna, som spänner över hela det politiska registret från Marcuse till Garaudy, från Djilas till Fisher. Proudhons anarkistiska idéer som på sin tid riktade sig mot revolutionen och kommunismen står fortfarande i full blom, Trotskij har återigen plockats fram ur gömmorna. För att hindra proletariatet att fortsätta vandrigen på sin revolutionära väg bistår den moderna revisionismen på alla sätt den imperialistiska reaktionen på detta område, öppet eller dolt. De tillhandahåller pseudo-vetenskapliga filosofier, teorier och paroller.

De första att ställa upp och stödja världskapitalismen och att sätta in alla sina krafter för att bekämpa revolutionen och marxismen-leninismen var jugoslaverna, med den så kallade ”självstyrande socialismen”. Denna teori föddes som en opportunistisk ideologisk trend och som politisk praktik för att underminera det socialistiska samhället och de sanna kommunistiska partierna inifrån, och det förblir ett favoritvapen i händerna på den internationella imperialistiska bourgeoisin i kampen mot socialismen och mot befrielseörelser. Faran i den jugoslaviska revisionismen härrör ur det faktum att den erbjuder färdiga lösningar och ”upptrampade stigar” för alla dem som slår in på det revisionistiska förräderiets och den kapitalistiska degenerationens väg. Först chrusjtjoviterna och sedan

Togliattis anhängare och andra har inspirerats av den jugoslaviska revisionismen och funnit stöd och uppmuntran i sin kamp mot socialismen och den marxist-leninistiska ideologin i den.

Under sken av att vara en "socialism som inte är allierad" med den sovjetiska "socialismen", genomför Jugoslavien sabotage och undergrävande verksamhet bland de progressiva krafterna inom de underutvecklade länderna, de strävar till att leda in dessa krafterns ärliga socialistiska strävanden på en felaktig kurs och vilseleda de ansträngningar som görs på många håll för att eliminera de sista resterna av kolonialismen och upprätta fria, demokratiska och oberoende stater. Överallt är de i största möjliga skala inbegripna i en demagogi av "ouvristisk" typ och de har blivit de främsta bärarna av anarkistiska och liberala trotskistiska åsikter. Titoistisk "självstyrning" har visat sig vara en doktrin lånad av bourgeoisin, som har lett till permanent politisk och ideologisk förvirring, till svag och opportunistisk ekonomisk utveckling, till stora sociala skillnader, till stridigheter mellan olika nationaliteter och degeneration av det andliga livet i Jugoslavien.

Den "självstyrande strukturen" som omfattar livets alla områden och sidor, eliminering av den demokratiska centralismen och statens roll som enad ledning, den anarkistiska federalismen och den allmänna anti-statliga teorin, har lett till en stor splittring inom arbetarklassen, en ständig tävlan mellan dess olika delar, och vad värre är, till en klar borgerlig inställning att i första hand se om sina egna lokala och regionala intressen. Arbetarklassen har inte endast förlorat sin hegemoni och sin ledande roll i den jugoslaviska staten och det jugoslaviska samhället, utan den har också genom det självstyrande systemet ställts inför sådana förhållanden att den inte kan försvara sina allmänna intressen och agera enigt.

Vårt parti kommer även i framtiden alltid att kämpa för att avslöja den bedrägliga naturen hos den jugoslaviska varianten av revisionismen och den fara den utgör.

Den ideologiska kampen mot den moderna revisionismen är bred och allsidig. Sovjetrevisionisternas teorier och åsikter, deras opportunistiska praktik, måste bemötas och avvisas på samma sätt som hittills, men med större beslutsamhet. Eftersom den chrusjtjovitiska revisionismen är den härskande ideologin i ett stort land med stora materiella och propagandamässiga resurser, förblir den ledande kraften i den moderna revisionistiska fronten. Bernsteins och Kautskys teorier stadfästes av SUKP:s 20:e kongress, vilken på detta sätt blev en källa för inspiration och en stöttepelare för alla revisionistiska riktningar. Sovjetrevisionisterna står för den fullständigaste och mest utvecklade kontrarevolutionära revisionistiska "teorin" och praktiken, vilken har reviderat den marxist-leninistiska teorin på alla områden och i alla frågor.

Tiden har visat att 20:e partikongressen vare sig var "vanlig ideologisk förvanskning" eller en felaktig värdering av situationen. De "chrusjtjovitiska teorierna" representerar en medvetet vald kurs för att eliminera proletarietets diktatur och återupprätta kapitalismen, den ideologiska och politiska metod som särskilt valts för att förvandla Sovjetunionen till en imperialistisk stat och undanröja de hinder som finns för att föra en stormaktschauvinistisk politik.

Sovjetunionens revisionistiska partis 25:e kongress som hölls i början av detta år bekräftade sovjetledarnas avsikt att hålla fast vid den kurs de slagit in på. Detta betyder att i framtiden kommer revisionismen att trappa upp sin våldsamma ideologiska aggression mot marxism-leninismen och de äkta socialistiska länderna, att de kommer att fortsätta att kämpa för att undergräva revolutionen, underkuva folkens befrielseörelser och att sabotera dem.

Trots de nederlag de lidit fortsätter den sovjetiska revisionismen att utöva inflytande, inte endast där den utgör den härskande ideologin inom staten, utan också inom majoriteten av de revisionistiska partierna, liksom i nationellt demokratiska partier i utvecklingsländerna och annorstädes. Den är fortfarande förmögen att vinna fördelar på grund av Sovjetunionens förflutna, på Lenins och bolsjevikpartiets goda namn, och dess metod att använda sin kommunistiska fraseologi har utvecklats ytterligare. Det är uppenbart att utan att avslöja den sovjetiska revisionismens ideologiska grundval, vilken också utgör den teoretiska basen för dess imperialistiska politik, kan vi inte på ett effektivt sätt organisera motståndet mot dess expansion och hegemoni” kan vi inte mobilisera alla ärliga antiimperialistiska krafter i tillräcklig utsträckning och på rätt sätt och kan vi inte heller krossa supermakternas planer.

Den historiska vikten och nödvändigheten av att avslöja sovjetrevisionismens ideologiska rötter ligger också i det faktum att det tjänar till att avslöja alla andra opportunister, vilka uppträder som motståndare till den sovjetiska hegemonismen, men vilka i sin politik och inställning faktiskt tjänar den.

Vårt parti har alltid hållit fast vid sin uppfattning att fortsätta och utveckla den ideologiska kampen mot revisionismen i allmänhet, och särskilt mot den sovjetiska revisionismen, att fördjupa den stora polemik som började efter Moskva-mötet 1960. Detta utgör en viktig och avgörande plikt för alla marxist-leninister, för alla sanna revolutionärer. Den historiska bördan faller, nu som då, på dem att försvara marxismen-leninismen mot revisionistiska attacker och förvrängningar, att försvara den kommunistiska världsrörelsens revolutionära linje från inflytande och påtryckningar som riktas mot den av borgerliga och opportunistiska krafter, att försvara den proletära internationalismen mot de sovjetiska socialimperialisternas stormaktschauvinism och andra opportunisters borgerliga nationalism. Att försvara marxismen-leninismen är en principfråga. Det beror inte på de omständigheter som uppstår, på den grundval på vilka proletariatets fiender kombinerar och splittrar sina styrkor.

De chrusjtjovitiska idéer som baserades ut så högljutt, om att den våldsamma proletära revolutionens tid är förbi och att statsmakten kan vridas ur händerna på bourgeoisin ”på fredlig väg”, ”parlamentarisk väg”, var som ljuv musik för revisionister i olika länder världen över. Genom att utnyttja denna idé byggde de upp en strategi och taktik som de trodde skulle ge dem bourgeoisins förtroende i deras egna länder, de skulle inse att de tidigare så farliga kommunisterna hade genomgått en förvandling och blivit salongsfärdiga, att de gamla farliga doktriner som Marx och Lenin förkunnade var döda, att den nya revolutionen skulle bli en ”fredlig”, ”reformistisk” och ”humanitär” revolution.

De italienska revisionisterna, under ledning av Togliatti och hans efterföljare ända fram till Berlinguer, vilken är en stor jordägare från Sardinien, hade väntat länge på att sätta fart på kampen mot marxismen-leninismen. Redan tidigare hade de börjat slipa sina vapen för den anti-kommunistiska kampen, först genom att proklamera teorin om ”polycentrism” och ”strukturella reformer” och sedan med sin ”historiska kompromiss”.

Vårt parti avslöjade redan för länge sedan den opportunistiska karaktären hos Togliattis teorier och deras kontrarevolutionära syften. Samtidigt förklarade vi att Togliattis anhängare, inspirerade och stödda av Sovjetunionens revisionister, skulle komma att gå ännu längre i sitt förräderi, att de skulle komma att utvecklas till de mest hänfödda förkämparna för den europeiska opportunisten.

Och fakta visar att de från att ha sökt samarbete med socialdemokraterna själva har omvandlats till socialdemokrater, att de från att ha stött införandet av den borgerliga konstitutionen har utvecklats till det främsta försvaret för den borgerliga ordningen, att de från att ha förespråkade den fredliga vägen till socialismen har utvecklats till väpnade soldater i kapitalets armé.

På samma sätt som andra revisionister, skröt de italienska revisionisterna vitt och brett om att de i sina nya teorier hade funnit en förklaring till skeenden i världen som varken Marx, Engels, Lenin eller Stalin hade kunnat förutse, att de hade funnit de mest skapande lösningarna på revolutionens problem. Men skeenden och händelser har vederlagt alla revisionisternas teorier och mässor.

Detta gäller särskilt händelserna i Chile, vilka kastade nytt ljus över hur tokiga de revisionistiska idéerna är och hur stor skada de kan åsamka revolutionen. Revisionisterna framhöll Allendes Chile som det viktigaste exemplet på en riktig kamp för socialismen, en kamp som fullständigt överensstämde med de nya revisionistiska idealen. För dem bevisade Chile att övergången till socialismen kunde ske på en fredlig och parlamentarisk väg. För dem var Chile ett "levande bevis" på att det gick att genomföra en så kallad "pluralistisk", "demokratisk" och "nationell" socialism, att alla de teorier som basunerats ut av den revisionistiska kören kunde genomföras konkret.

Men det som för Chiles folk är en stor tragedi, om än tillfällig och övergående, är för de moderna revisionisterna ett oövervinnligt nederlag, ett sammanbrott för hela den teoribyggnad de reste på lösan sand, för alla deras opportunistiska idéer.

Fascistkuppen i Chile vederlade på ett mycket kraftigt sätt de revisionistiska teorierna om en fredlig och parlamentarisk väg, på samma sätt som fallet varit med Indonesien många år tidigare. Den visade att klasskampens, revolutionens och kontrarevolutionens järnhårda lagar inte ändras för att passa revisionisternas morbida drömmar och subjektiva önsknings.

Efter händelserna i Chile utvecklade de italienska revisionisterna, som de hårdnackade företrädare för bourgeoisin de är, sina "teorier" ytterligare. De gick ännu längre på förräderiets väg. De förde fram tesen om att under de "nya villkoren" var inte längre en kommunistisk majoritet i parlamentet tillräcklig för övergången till socialismen. Först måste de också ingå en allmän allians med de borgerliga partierna. På detta sätt uppstod sålunda den "historiska kompromissen" mellan de italienska revisionisterna, det italienska Kristligt demokratiska partiet, Vatikanen, Fiat, NATO och Gemensamma marknaden. Nu har Togliattis revisionister snärjt in sig i sina reformistiska idéer, och tigger på sina bara knän socialdemokraterna och kristdemokraterna om sin del av den profit som det spekulerande kapitalet suger ut ur det italienska folkets arbete.

Det är beklagligt att dessa renegater, vilka försöker att få administrera bourgeoisins affärer, kan fortsätta att vilseleda det italienska proletariatet. Vi uttalar dock vår övertygelse att den italienska arbetarklassen ska resa sig ur den situation som revisionisterna och deras anti-marxistiska fackföreningar har störtat den i. Att den kommer att inse att under de förhållanden som råder i Italien idag måste de ta upp Marx', Engels', Lenins och Stalins röda fana och gå framåt mot revolutionen, eller också kommer fascismen med naturnödvändighet att åter ta makten, med alla de allvarliga konsekvenser som detta medför och som den italienska arbetarklassen känner alltför väl.

Parallellt med de italienska revisionisterna marscherar de franska revisionisterna, vilka också har blivit glödande förespråkare för bourgeoisin när det gäller att angripa och baktala marxismen-leninismen.

Det franska revisionistpartiet har nu blivit ett av bourgeoisins partier. Detta framstod mycket tydligt vid dess 22:a kongress, där partisekreteraren, Georges Marchais, presenterade sin ”strategi” för övergången till socialismen. De franska revisionisterna kastade masken. De startade en attack mot marxismen på bred front och i de mest fundamentala frågorna. De förklarade inför hela världen att de avvisade revolutionen och proletariats diktatur, att deras socialism skulle uppnås utan klasskamp eller expropriering av bourgeoisin och utan att proletariatet behövde utöva någon ledande roll. Revisionisten Marchais kallade det ”en socialism i franska färger”. Bland alla de färger som denna ”socialism” har svepts i saknas endast marxismen-leninismens röda, den färg som skrämmer och retar bourgeoisin och förrädarna till vansinne.

Enligt Marchais kommer övergång till socialismen att uppnås genom att utveckla den borgerliga demokratin och de borgerliga friheterna. Under socialismen kommer alla att leva i fred, vargar och lamm om varandra. Tesen om att använda den borgerliga demokratin och de borgerliga friheterna som en väg till socialismen är ett sätt att bedra massorna, en ytlig polityr på det kapitalistiska samhället. Det är väl känt att under imperialismens epok kan en utveckling mot ökande frihet och demokrati för massorna aldrig ske inom det borgerliga samhällets ramar. Tvärtom är detta en period när reaktionens styrkor starkt utvecklas, när ekonomin och andra sidor av det samhälleliga livet militariserar, och när proletariatet och nationerna förtrycks. Denna period når sitt mest våldsamma och barbariska stadium under fascismen. De breda massornas demokrati och frihet kan säkras endast genom en våldsam revolution och genom att proletariatets diktatur upprättas. Endast på detta sätt kan det skapas villkor när folkets breda massors frihet och demokrati kan blomstra.

I sin rapport till det franska revisionistpartiets 22:a kongress lånade småborgaren Georges Marchais de borgerliga ideologernas reaktionära teorier om att klasskillnaderna i ett industrisamhälle minskar. Han påstod att ”man i Frankrike inte längre kan tala om ett proletariat, utan om en arbetarklass”. Men revisionisten George Marchais kan inte avskaffa proletariatet genom ett penndrag. Det lever och kämpar för att gräva kapitalismens och revisionismens grav.

Det är inte utan syfte som den moderna revisionismen och de borgerliga ideologierna vill byta namn på proletariatet. Vi har inte här att göra med en enkel fråga om namn, utan med ett förnekande av den absoluta nödvändigheten att störta de samhälleliga relationerna genom en våldsam revolution. Revisionisterna vet att om det talas om ett proletariat, som inte har någonting annat än sina två händer, då måste det med nödvändighet också följa att det måste bekämpa sina utsugare och sina förtryckare, då måste det med nödvändighet också spränga sina bojar. Det är just denna kamp, vilken syftar till att krossa kapitalets gamla makt i grunden, som bourgeoisin fruktar. Därför sparar dess ideologer och lakejer av Georges Marchais' typ inga ansträngningar för att övertyga folket om att proletariatet inte längre är detsamma som när Marx definierade det. De vill göra gällande att det inte längre är utsuget av kapitalisterna, att det inte längre är dess arbetskraft som skapar mervärde och kapital, och de påstår att produktionsmedlen inte längre är i händerna på kapitalisterna, utan hos administratörer och teknokrater.

När de förnekar att proletariatet existerar som den största revolutionära kraften i samhället, som kapitalismens dödgrävare, vill revisionisterna öppna vägen även för andra anti-marxistiska teser. Eftersom det inte längre finns något proletariat, behövs heller inte proletariatets diktatur. Faktum är att alla inom det revisionistiska lägret intar samma hållning till denna nyckelfråga inom den vetenskapliga socialismen. Av taktiska orsaker och för syns skull försvarar emellertid en del av dem till formen ”proletariatets diktatur”. Detta är fallet med de sovjetiska revisionisterna och partierna i de övriga länderna inom den så kallade socialistiska gemenskapen, medan andra som Marchais, Carillo och Berlinguer har kastat även denna mask. Faktum är att även detta är en bluff från de sovjetiska revisionisternas sida, eftersom proletariatets diktatur inte längre existerar i Sovjetunionen eller de andra länderna i Östeuropa. Endast en diktatur, den kapitalistiskt fascistiska diktaturen existerar i dessa länder.

Inom det sovjetiska revisionistiska ”blocket” talas det ibland om teorin om klasskampen, men även detta är bara för syns skull, i syfte att vilseleda folket, eftersom klasskamp i marxist-leninistisk mening drivs vare sig i Sovjetunionen eller de andra länderna i Östeuropa. Marchais, Berlinguer och de övriga talar å sin sida om ”fratanisering trots åsiktsskillnader” och om enighet för att uppnå ”socialismen genom reformer”: bourgeoisin, kapitalisterna, arbetarna, polisen, den borgerliga armén etc ska alla gå samman. För länge sedan förklarade Chrusjtjov att klasskampen inom Sovjetunionen hade upphört. Men faktum är att den kamp den nya bourgeoisin driver mot arbetarklassen existerar i Sovjetunionen. I Sovjetunionen och i de övriga revisionistiska länderna existerar och utvecklas proletariatets kamp mot den nya bourgeoisins våldsamma utsugning. Det har förekommit händelser i Sovjetunionens delrepubliker, i Polen och annorstädes som visar att arbetarklassen reser sig i revolt mot denna utsugning. Den kampen kommer med naturnödvändighet att växa i styrka i framtiden.

När Marx utarbetade sin teori om den vetenskapliga socialismen förkastades de gamla former för socialismen som förordats av utopisterna och andra före dem. Han lärde världsproletariatet att de måste organisera sig och kämpa för att upprätta en ny samhällelig ordning på den vetenskapliga socialismens grundval. Marx fördömde och avvisade ”feodal socialism”, ”ämbetsmanna-socialism”, ”småborgerlig socialism”, ”borgerlig socialism” och ”konservativ socialism”. Han avslöjade och fördömde hårt Proudhons ”Eländets filosofi” och skrev med anledning av detta sin välkända bok ”Filosofins elände”.

Nu försöker den nya proudhonisten Georges Marchais påtvinga det franska proletariatet denna filosofi i ny skepnad. Alla pseudo-marxister försöker med sina teorier om ”skapande marxism” i likhet med Marchais att lura proletariatet genom att beröva den vetenskapliga socialismen dess grundvalar. När de påstår att de är objektiva när de följer samhällets utvecklingslagar, ljuger de helt enkelt. Faktum är att de är konsumentensamhällets lakejer och har skapats av den kapitalistiska och imperialistiska bourgeoisin.

Den del av revisionisternas verksamhet som kännetecknas av att den till viss grad är självständig gentemot Moskva, utger sig för att vilja vilseleda bourgeoisin i det egna landet. I verkligheten åstadkommer de dock inget annat än att de vilseleder proletariatet i det egna landet och världsproletariatets. Det är Albanska arbetets partis plikt att avslöja denna verksamhet, vilken inte är något artskiljt från den verksamhet som chrusjtjoviterna bedriver. Som helhet tagen är den revisionistiska riktningen, vilken uppstod som en avvikelse från marxismen-leninismen och ett förräderi mot kommunismen, ett resultat av en kapitulation inför de skärpta villkoren i samband med kapitalismens allmänna kris och påtryckningar från bourgeoisin, inför de nya villkor som uppstått i och med de ständigt skärpta motsättningarna

mellan den västliga kapitalismen och den sovjetiska socialimperialismen, ett resultat av rivaliteten mellan supermakterna i allmänhet.

Borgarna och socialdemokraterna skuttar av glädje nu när revisionisterna har kastat ut det ”leninistiska arvet” och framställer sig själva som ”lojala deltagare i den demokratiska kampen”. Men bourgeoisin och dess lakejer har lite för bråttom när det gäller att fira sin ”seger”.

De socialdemokratiska och revisionistiska ledarnas opportunistiska och förräderi har lett till stor skada för proletariatets klassintressen, men arbetarklassens revolutionära kamp kan aldrig krossas. Opportunister och renegater kommer och går, men proletariatet och dess ideologi, marxismen-leninismen, förblir en oöverbunden kraft. Den socialistiska revolutionen och proletariatets diktatur är en historisk nödvändighet och det finns ingenting som kan hindra att de förverkligas.

Inom världens revisionistiska partier diskuteras den sovjetiska, franska, jugoslaviska och andra definitioner av den proletära internationalismen. Vad de faktiskt diskuterar är hur de bäst ska motsätta sig den proletära internationalismen.

Med uttrycket ”proletär internationalism” menar endast den verkliga proletären att internationalismen är ouplösligt förbunden med världsproletariatet, att den enar dem i kampen mot den kapitalistiska bourgeoisin, mot trustar och monopol, mot imperialism och socialimperialism. Proletär internationalism är enighet i tanke och handling hos proletariatet i ett land och hos världsproletariatet i allmänhet, i syfte att störta den gamla världen genom våld, att krossa bourgeoisins makt i grunden och bli herrar över produktionsmedlen och allting annat som tjänar kapitalisterna när de utsuger människan.

Målet med den socialistiska revolutionen är att upprätta proletariatets diktatur, genom vilken det kan bygga upp socialismen och undertrycka alla rester av den härskande klassen. Om klasskampen tillåts dö ut, kommer dessa rester att ständigt sträva till att återta makten och återupprätta den borgerligt kapitalistiska ordningen, antingen i form av ”konstitutionell monarki”, ”borgerlig demokrati”, en ”progressiv republik” eller slutligen som en borgerligt revisionistisk, socialimperialistisk ”socialistisk republik”.

För att genomföra sitt program, vare sig det är ett minimi- eller maximiprogram, måste proletariatet ledas av sin förtrupp, arbetarklassens revolutionära parti. Partiet kan inte vara någonting annat än ett kommunistiskt parti, ett parti som i hela sin kamp, före och efter maktövertagandet, leds av marxismen-leninismens idéer. Arbetarklassens revolutionära parti tillämpar alltid dessa idéer på ett riktigt sätt, utan att förvränga eller avvika från dem, både när det gäller att organisera sig självt och proletariatet och när det gäller att leda den revolutionära kampen. Det lägger också marxismen-leninismens läror till grund när det gäller att utarbeta och genomföra politiska allianser, vilka är nödvändiga i vissa frågor och i vissa situationer, när det gäller att förbereda, organisera och leda den politiska kamp som kommer att leda fram till att den kapitalistiska ordningen störs. Kärnan i den proletära internationalismen ligger i hur marxismen-leninismen förklaras och genomförs.

Idag är inte världsproletariatet ett enda block, det är splittrat på grund av olika borgerliga ideologier: kapitalism, reformism, socialdemokrati, ”socialism”, revisionism, etc. Alla dessa olika ideologier och riktningar har ett enda mål: att splittra proletariatet, att hindra det från att enas och organisera sig till den stora kraft det verkligen utgör som kapitalismens dödgrävare.

Därför är alla dessa anti-marxistiska ideologier ett stöd för det nationella och internationella kapitalet. De är krafter riktade mot revolutionen, socialismen och den proletära internationalismen.

För oss marxist-leninister kan den internationella solidariteten endast förstås och utvecklas i enlighet med de principer som Marx och Engels gav uttryck för i det Kommunistiska manifestet: ”Arbetare i alla länder, förena er!” Detta motto från Marx och Engels, vilket Lenin och Stalin förblev trogna och utvecklade ännu längre, är en revolutionär, militant paroll och alltid mycket viktig. Det var en uppmaning till enighet mellan arbetarna från Första internationalen, det var en uppmaning till enighet mellan arbetarna från Tredje internationalen.

Den Andra internationalen förrådde marxismen-leninismen och dess partier blev språkrör för bourgeoisin och förvandlades till reformistiska partier. De avsvor sig Marx' och Engels' uppmaning ”Arbetare i alla länder, förena er!”

När den Tredje internationalen skapades återfick uppmaningen ”Arbetare i alla länder, förena er!” den sanna revolutionära betydelse den har i det Kommunistiska manifestet. Denna uppmaning fick ännu större kraft att inspirera och mobilisera när den första socialistiska staten i världen skapades. Den första arbetarstaten blev sinnebild för det kommunistiska manifestets uppmaning. Världsproletariatet hade nu fått sitt första hemland där det levde befriade proletärer.

När Komintern beslöt att den Kommunistiska internationalens existens inte längre var nödvändig eftersom världens kommunist- och arbetarpartier hade fostrats, stärkts och formerats i klasstriderna, var fortfarande Marx' motto ”Arbetare i alla länder, förena er!” en mäktig maning till enighet.

Efter andra världskriget, i och med segern över fascismen och den reaktionära bourgeoisin, tog proletariatet statsmakten i sina händer, upprättade proletariatets diktatur och började bygga upp socialismen i många av världens länder. Marx' och Engels' maning fick nu ännu större kraft, eftersom Marx', Engels', Lenins och Stalins idéer hade segrat i många länder och marxismen-leninismens vetenskapliga teori sålunda hade bevisats i praktiken.

Men den moderna revisionismen uppstod och grep makten i Sovjetunionen och många andra tidigare socialistiska länder. Många kommunist- och arbetarpartier avvek från och förrådde marxismen-leninismen, de förvandlades till social-chauvinistiska partier, eller till och med social-fascistiska. I denna situation, när proletariatets diktatur inte längre råder i de pseudo-socialistiska staterna och när dessa pseudo-kommunistiska partier inte längre är proletariatets partier, vare sig de har makten eller inte, har de definitivt brutit alla förbindelser med marxismen-leninismen, den vetenskapliga socialismen, proletariatet och de doktriner som Marx, Engels, Lenin och Stalin utarbetade. För dem har uppmaningen ”Arbetare i alla länder, förena er!” förlorat all betydelse.

Det dåliga, själva faran, ligger i det sätt på vilket de moderna revisionisterna maskerar sig för att kunna fortsätta att utnyttja de principer vilka utgör själva den grundläggande kärnan i vår ideologi, att de berövar dem hela deras förmåga som ledande och organiserande kraft. Revisionisterna använder inte endast dessa principer i deras rakt motsatta betydelse, utan de förvränger och deformerar dem också på ett skickligt och sofistikerat sätt. Hela syftet med den moderna revisionismen är att genom att bevara vissa formuleringar, förvränga hela den

marxist-leninistiska doktrinen, att skapa en ny uppsättning av anti-marxistiska teorier i syfte att bryta sönder proletariats organisationer i ett givet land eller i hela världen, att förlänga den kapitalistiska bourgeoisins liv, att förhindra den proletära revolutionen, vare sig det rör sig om ett enskilt land där situationen är mogen eller i många länder samtidigt.

Nästa stora, om än inte oövervinnliga, fara ligger i att de moderna revisionisterna som tagit makten, har dragit fördel av den proletära revolutionen och av proletariats diktatur och blivit supermakter eller viktiga stater, som fallet är med Sovjetunionen, medan de revisionistiska partierna, stora som små har missbrukat den tidigare historien och den kamp som proletariatet i deras länder har bedrivit under marxist-leninistisk ledning, för sina egna syften. De sovjetiska revisionisterna förklarar "Det är vi som är leninisterna", "Vi försvarar Lenin", varje gång de har förrått eller trampat hans lära under fötterna. Andra gör samma sak. De försöker att försvara, utså tvivel om eller till och med helt och hållet utplåna den kärlek, den respekt och det förtroende som proletariatet känner för sina stora ledare och Marx', Engels', Lenins och Stalins revolutionära doktrin.

Det allra sämsta med den situationen är att bland proletariatet finns fortfarande de korrekta idéer vilka ingjutits i dess medvetande om den första socialistiska staten, om Sovjetunionen, som Lenin grundade efter den socialistiska Oktoberrevolutionens seger och vilken blev proletariatets första kraftfulla stat och ett kolossalt stöd till hela världsproletariatet. Nu existerar inte längre denna stat, eftersom revisionisterna har förvandlat den till en anti-proletär stat. Denna situation kan medföra och medför svaghet och osäkerhet om den slutliga segern, eftersom antingen man vill det eller inte det har skapats en kult runt den "stora proletära staten". Detta försvagar proletariatets enighet och dess "bett" i kampen mot den kapitalistiska bourgeoisin och förrädarna mot marxismen-leninismen.

Den nuvarande situationen inom den kommunistiska rörelsen påminner om den som rådde under den heroiska period under vilken Marx och Engels kämpade och arbetade. Världsproletariatet och vi marxist-leninister måste återvända till och studera Marx' och Engels' doktrin, deras strategi och taktik för att driva kampen och nå segern. Marx och Engels lever inte längre, men deras doktrin lever vidare och den måste leda oss. De är våra oersättliga ledare.

Den rådande situationen inom den internationella kommunistiska rörelsen påminner om den som rådde under den period av principfast revolutionär kamp som drevs av Lenin, Stalin och bolsjevikpartiet. De hade Marx och Engels som sin enda och osvikliga ledstjärna. I spetsen för det ryska proletariatet ledde de revolutionen till seger och upprättade proletariatets diktatur. Lenin och Stalin gick bort, det sovjetiska bolsjevikpartiet i Sovjetunionen förvandlades till ett revisionistiskt parti och den första proletära staten förvandlades till en borgerlig chauvinistisk och socialimperialistisk stat. Varken Lenin eller Stalin hade några erfarenheter från någon tidigare proletär stat, men de skapade den genom revolutionen, genom revolutionärt våld och arbete, där de leddes steg för steg av Marx' och Engels' doktrin, vilken de ytterligare berikade.

Den marxist-leninistiska teorin och praktiken är fortfarande en källa till rikedom för världsproletariatet. Världsproletariatet måste ständigt studera och tillämpa den. Att korrekt studera och genomföra marxismen-leninismen innebär för proletariatet och dess marxist-leninistiska parti att på grundval av situationen i det egna landet och internationellt, föra en skoningslös kamp mot all revisionism var den än dyker upp, att avslöja den borgerliga ideologin, bekämpa under grävande verksamhet, förtryck och utsugning från arbetarklassens alla fiender. Allt detta krävs för att i kamp slå vakt om världsproletariatets sammanhållning

och enighet. Det är en oundgänglig förutsättning för kampen mot imperialismen, socialimperialismen, den kapitalistiska bourgeoisin och världsreaktionen. **I denna stora kamp måste proletariatet agera med väl sammanhållen enighet, en enighet som endast kan uppnås genom att troget följa och tillämpa den marxist-leninistiska doktrinen. Vårt parti har marscherat och kommer att marschera på den vägen. Det kommer alltid att ledas av marxismen-leninismen.**

Proletär internationalism är proletariatets ideologi, ett av dess kraftfullaste vapen och ett oundgängligt villkor för revolutionens seger och uppbygget av kommunismen. Det är ett odelbart helt, att det finns inte flera olika sorters internationalism, en sovjetisk, en jugoslavisk, en fransk etc, vilket revisionisterna hävdar.

”Internationalism i handling innebär ett och endast ett”, skrev Lenin så tidigt som april 1917, ”självupppoffrande arbete för att utveckla den revolutionära rörelsen och den revolutionära kampen i sitt eget land, stöd (genom propaganda, sympati och materiella medel) åt samma kamp, samma kurs - och endast denna - i alla länder utan undantag”.

I kampen för revolutionens och kommunismens sak, i kampen mot den moderna revisionismen, utvecklas de marxist-leninistiska partierna i olika länder, de växer sig starkare och vinner framgångar. Vårt parti gläds uppriktigt åt dessa segrar, vilka vi betraktar som gemensamma segrar som tillhör hela världsproletariatet.

Att det existerar marxist-leninistiska partier på alla kontinenter och inom alla regioner visar att medvetna kämpar, beslutsamma revolutionärer, vilka kämpar med hela sin kraft för kommunismens sak, nu har rest sig till försvar för världsproletariatets intressen, för revolutionen och socialismen.

Ett stort antal broderpartier arbetar under illegalitetens svåra förhållanden, på grund av att fascistiska regimer attackerar dem med det mest vildsinta och våldsamma förtryck och terror. Andra tvingas arbeta under de svåra förhållanden som bourgeoisin, socialdemokraterna och revisionisterna påtvingar dem. Men alla dessa svårigheter och omständigheter har inte kunnat knäcka de marxist-leninistiska partiernas revolutionära andra, har inte kunnat hindra dem från att konsolidera sina ställningar eller ens hindra att deras inflytande växer bland arbetarklassen och det arbetande folkets massor.

Många framstående kämpar inom den marxist-leninistiska rörelsen har mördats på det mest barbariska sätt av de fascistiska brottslingar som sitter vid makten i många länder, de har dött under polisens terror eller försmäktar de fortfarande i reaktionens mörka fängelsehålor. På grund av sin beslutsamhet, sitt mod, sin stora självupppoffrande anda och sin hängivenhet för proletariatets stora sak, har de blivit lysande föredömen för de arbetande massornas kamp för nationell och social befrielse.

Vi hedrar med djup respekt minnet av våra älskade kamrater Pedro Leon Arboleda, förste sekreterare i Colombias kommunistiska parti (m-l):s centralkommitté, Carlos Daniel, medlem i Brasiliens kommunistiska partis centralkommittés verkställande utskott, Thakin Zin, ordförande i centralkommittén och Thakin Chit, sekreterare i centralkommittén i Burmas kommunistiska parti, Charu Mazumdar, Indiens kommunistiska parti (m-l):s generalsekreterare, liksom vi hedrar minnet av många tappra kämpar inom det spanska FRAP och många baskiska patrioter. Deras obefläckade minne och revolutionära liv kommer att leva vidare i hjärtat på alla sanna patrioter och kommunister som ett stort inspirerande exempel

och en kraftfull uppmaning att gripa till vapen mot den blodtörstiga bourgeoisin och reaktionen.

Albanska arbetets parti uttalar sin fullständiga internationella solidaritet med alla marxist-leninistiska partier. Bourgeoisin och revisionisterna skulle bara önska att vårt parti skulle upphöra att stödja och hjälpa de nya marxist-leninistiska partierna. Men detta kommer aldrig att inträffa. Nu, som alltid, är vårt partis åsikt att till alla nationers frihet, till revolutionen, till bourgeoisins, imperialismens och socialimperialismens nederlag är det en mycket viktig plikt för oss att ge vårt internationalistiska stöd. Detta har Marx och Lenin lärt oss, och denna lärdom leder vårt partis kamp. **På samma sätt som marxist-leninistiska partier och progressiva krafter över hela världen tidigare har hjälpt oss, i vår kamp för nationell befrielse och för att upprätta proletariats diktatur, är det även vår plikt att stödja proletariatet, de marxist-leninistiska partierna och alla de progressiva krafterna i den kamp de driver, så att även deras folk kan vinna sin frihet och bygga socialismen.**

Den hjälpen är på intet sätt en inblandning i inre angelägenheter i andra länder eller en export av revolutionen, vilket imperialisterna och socialimperialisterna, med stöd av sina lakejer inom bourgeoisin, försöker att göra det till. De vill ha fria händer att förtrycka proletariatet och folket, att även i fortsättningen hålla dem kvar under sitt ok och hindra dem från att organisera sig och genomföra revolutionen.

Men våra handlingar, våra tankar och det korrekta innehållet i vårt stöd till revolutionärerna och folken kan inte jämföras med imperialismens, revisionismens och den reaktionära bourgeoisins reaktionära handlingar mot de folk som kämpar för sin frihet och mot de marxist-leninistiska, progressiva och revolutionära partier som leder dem i denna kamp. Våra handlingar är i överensstämmelse med ett korrekt internationellt samarbete, medan deras handlingar är uttryck för brutala och aggressiva kolonialistiska attacker.

Albanska arbetets parti stöder de marxist-leninistiska partiernas revolutionära kamp av alla krafter. Enligt vår uppfattning måste ett marxist-leninistiskt parti i första hand förlita sig på proletariatets och det arbetande folkets breda massor i sitt eget land, men det åtnjuter också stöd och måste också få stöd från hela världsproletariatet, stöd och bistånd från alla de äkta marxist-leninistiska partierna i olika länder och, framförallt, från de verkligt socialistiska länderna. Men för att säkra att detta stöd blir oavbrutet och riktigt är det nödvändigt att varje parti ständigt leds av marxismen-leninismen, proletariatets ideologi.

Idag reser sig de nya marxist-leninistiska partierna beslutsamt mot den kapitalistiska och revisionistiska bourgeoisins våldsamma och lömska kamp, liksom mot både deras vanliga och deras hemliga polis. Våra kamrater vinner rika erfarenheter i denna kamp, vilket hjälper dem att vidta nödvändiga åtgärder för att slå tillbaka de attacker som kan komma att riktas mot dem från olika håll och i de mest skiftande former. De marxist-leninistiska partierna har inga som helst illusioner om den "borgerliga demokratin" och om de falska "fackliga friheterna" i de kapitalistiska länderna.

Samtidigt som de marxist-leninistiska partierna, i enlighet med Marx', Engels', Lenins och Stalins lära, drar fördel av de legala förhållandena, har de klart för sig att våra principer inte får fastna eller snärjas i de garn som bourgeoisin har vävt över vägen till revolutionen. De riktiga kommunisterna glömmer aldrig för ett ögonblick dessa läxor, utan strävar ständigt till att göra dem till en del av sitt kött och blod, eftersom det är det enda sätt på vilket ett marxist-

leninistiskt parti framgångsrikt kan leda proletariatets och de demokratiska och frihetsälskande krafternas kamp. Denna kamp är aldrig enkel, utan smärta eller uppoffringar. Stora uppoffringar har hört och kommer även i fortsättningen att höra till ordningen för medlemmarna i de äkta revolutionära marxist-leninistiska partierna, och de är medvetna om att de gör dessa uppoffringar till förmån för revolutionen och socialismens stora sak. Utan dessa stora revolutionära uppoffringar och utan att kämpa kan inte segern vinnas. Med det marxist-leninistiska partiets uppoffringar som förebild marscherar proletariatet i varje land framåt och samtidigt också världsproletariatet. Det är detta som ger förtroende för marxismen-leninismen och för dess förtrupp, det marxist-leninistiska partiet, bland proletariatet. Partiet fostras i ständiga strider och ständig kamp ända till den slutliga segern.

Bourgeoisin är rädd för proletariatets revolutionära organisationer och för dess förtrupp. På ytan verkar det som kapitalisterna och revisionisterna tar lätt på de nya marxist-leninistiska partierna, men denna obekymrade attityd är långt ifrån verkligheten. De fruktar revolutionärerna, därför förbereder de, antingen öppet eller i det fördolda, sin attack. De stora revolutionära ledarna har lärt oss att, parallellt med den legala kampen, vi också måste organisera den illegala kampen. Vårt partis uppfattning har varit och är fortfarande, att det är den andra formen, den illegala kampen, som är den säkraste garantin för att kunna vinna segern. Om den illegala kampen inte har organiserats i det ögonblick bourgeoisin finner det lämpligt att slå till, kommer den borgerliga diktaturens stora slagkraft att krossa och utplåna varje motstånd från proletariatet och dess förtrupp.

Bourgeoisin har stiftat och fortsätter att stifta otaliga lagar för att skydda sig mot dessa organisationer. Samtidigt som de utövar en ständig kontroll av och ständigt angriper marxist-leninisterna och revolutionärerna, uppmuntrar den brottslighet, anarkism och terroristdåd, stiftar stödjer och sätter fascistiska grupperingar i rörelse, vilka dödar, angriper och rånar massorna på öppen gata. Bourgeoisins syfte med detta är att hålla det arbetande folket i ett terrorgrepp, att injaga fruktan i dem. Till slut kommer de att driva dessa åtgärder så långt att de upprättar en fascistisk diktatur i det ena eller andra kapitalistiska landet.

Men genom dessa organisationer försöker också bourgeoisin å ena sidan att skapa förvirring bland massorna, samtidigt som de å andra sidan försöker sprida uppfattningen att det är kommunisternas och det revolutionära proletariatets verk. Bourgeoisin försöker på detta sätt misskreditera revolutionärerna och det marxist-leninistiska partiet. De marxist-leninistiska partierna är hela tiden medvetna om dessa manövrer och skurkstreck från klassfiendens sida och kämpar för att avslöja och undanröja dem.

Marxist-leninistiska partier ställs varje dag inför en öronbedövande demagogi, pseudo-demokratisk, pseudo-marxistisk och pro-fascistisk propaganda, vilken har sitt ursprung hos den reaktionära bourgeoisin i varje enskilt land, liksom hos socialimperialisterna och de förrädiska revisionistiska partierna runt om i världen. Syftet från fiendens sida är att påverka de unga och oprövade revolutionärerna för att på detta sätt störta dem i förvirring. De tror att genom en sådan intensiv demagogisk propaganda, kommer de gradvis och omärkligt att kunna skapa farliga illusioner inom de marxist-leninistiska partiernas led. På detta sätt tror de att de kan beröva de marxist-leninistiska partierna deras revolutionära kraft och att detta kommer att leda till att de försvagas, degenererar och likvideras.

De marxist-leninistiska partierna besvarar dessa allomfattande attacker och manövrer från fienden med att oupphörligt stärka partiet, att alltid slå vakt om kvalitén snarare än kvantiteten inom sina led. Samtidigt fäster de stor vikt vid att skola sina medlemmar i marxismen-

leninismen, att de ständigt varje dag härdas i revolutionär verksamhet för att göra dem till kämpar inom förtruppen, vilka inte vacklar under några omständigheter. De är ständigt medvetna om det välkända faktum att om inte deras led stärks med medlemmar av särskild kvalitet, kommer fienderna som är skickliga och erfarna i undergrävande verksamhet att smugga in sina agenter i organisationen för att orsaka skada och för att skapa fraktioner inom partileden, för att försvaga och likvidera det.

Lenin och Stalin har lärt oss att värderingen av de människor som ska beviljas inträde i partiet inte får grundas på ord utan på handling. Kommunisterna prövas och härdas i konkreta revolutionära aktioner, vilka kräver mognad, men också mod och en stor anda av uppoffring och självförnekelse. Sådana egenskaper återfinns i första hand bland arbetarklassens bästa element, bland de fattiga, förtryckta och lidande bönderna, inom den rena och verkligt revolutionära ungdomens led.

De marxist-leninistiska partierna står inför en våldsamt fiende med många olika ansikten, vilken strävar till att infiltrera våra partier på många olika sätt. De marxist-leninistiska partierna inser till fullo det behov arbetarklassen i varje land har av enighet och av en verkligt revolutionär ledning, av ett marxist-leninistiskt parti. Det kan endast finnas ett marxist-leninistiskt parti i varje land, eftersom marxismen-leninismen är en och odelbar och eftersom det inte finns några olika eller motsatta intressen inom proletärens led. De marxist-leninistiska partierna har vunnit värdefull erfarenhet i kampen för enighet mellan de marxist-leninistiska krafterna. De har bekämpat både trång sekterism och subjektiva attityder, och liberala idéer och enighet för enighetens skull, vilka alltid hotar det som har byggts upp under så stor svårighet och så stora ansträngningar. Marxist-leninister kan inte acceptera en enighet skild från principer och revolutionära handlingar, eller en enighet som kan medföra att en opportunistisk, liberal, dogmatisk eller sekteristisk anda får fotfäste i partiet.

Våra marxist-leninistiska partier förbereder revolutionen och står mitt uppe i kampen mot imperialismen, socialimperialismen och den reaktionära bourgeoisin. I syfte att gå segrande ur dessa strider, lägger de upp en riktig och lämplig strategi och taktik, vilka möjliggör det för dem att finna lojala allierade från många olika skikt inom det arbetande folkets massor, och först och främst bland de fattiga bönderna. I denna fråga har Marx, Engels, Lenin och Stalin försett oss med många värdefulla lärdomar. Vi måste fördjupa dessa lärdomar under de villkor som råder i den epok i vilken vi lever utan att falla till föga för pacifistiska paroller eller borgerlig parlamentarism och borgerliga val.

I de länder som domineras av kapitalet, utgör ungdomen en stor potentiell revolutionär styrka. De arbetslösa ungdomsmassorna, vilka bestulits och berövats allt hopp och alla utsikter av bourgeoisin överstiger miljoner. En stor revolt mot sociala orättvisor spirar bland dem. Stora styrkor samlas och stora revolutionära utbrott byggs upp. Det är upp till marxist-leninisterna att förena ungdomens stora entusiasm, deras revolutionära ambitioner, med arbetarklassens • vilja och ambition, för att leda den in på en riktig väg mot hela samhällets befrielse från storkapitalets ok.

Problemet med enighet och allians i olika fronter och organisationer, i vilka marxist-leninisterna aldrig bör dölja sin rätta identitet, är ett mycket delikat problem av första rangens vikt. Ett enda misstag när det gäller linjen, en enda felaktig stelbent attityd, att inte ständigt ta hänsyn till den vänskap och den enighet som skapas i kampen, är fel som innebär mycket stora faror.

De marxist-leninistiska partierna i olika länder står inför en gemensam fiende och driver en gemensam kamp, lutar till samma grundläggande principer, på marxismen-leninismens lära. Men deras kamp kan inte vara densamma, den kan inte drivas utan hänsyn till villkoren och omständigheterna i det egna landet. Det är omöjligt att utfärda föreskrifter om det riktiga sättet att agera i alla intrikata och varierande situationer som uppkommer och inte kan förutses. Läget kommer i alla händelser inte vara sådant att sådana föreskrifter skulle vara en fördel. Tvärtom, om de strävade efter att genomföra en stelbent linje, vilken inte överensstämmer med vare sig marxismen-leninismen eller med förhållandena i de enskilda länder där de olika marxist-leninistiska partierna arbetar, skulle detta ofta vara både skadligt och farligt.

Under sin tid genomförde Komintern ett intensivt och mycket nyttigt arbete med att fostra och organisera de kommunistiska partierna. Komintern skapades vid en tidpunkt då det var mycket viktigt att sprida marxismen-leninismen, som en vetenskaplig teori, till världsproletariatets djupa led, när det var nödvändigt att rensa revolutionärernas medvetande från den opportunistiska påverkan från idéer från socialdemokratin i den Andra internationalen och göra dem medvetna om nödvändigheten att konsekvent genomföra Marx' och Engels' idéer i sin kamp. När Komintern skapade nya kommunist- och arbetarpartier över världen försökte det att hjälpa dem att bli oberoende av de borgerliga partierna, att hjälpa dem ta upp kampen mot dessa partier och de kapitalistiska bossarna. På detta sätt återuppbyggdes och stärktes sålunda de marxist-leninistiska partierna under Lenins och Stalins tid, och de passerade så att säga barnsjukdomarnas stadium och gick in i ett nytt stadium av revolutionär mognad och organisation.

Revisionisterna attackerade våldsamt Kominterns stora arbete, just därför att det skapade och utvecklade världens kommunistpartier, vilka lärde proletariatets miljoner hur de skulle slå tillbaka bourgeoisin i sitt eget land, så att den inte skulle kunna behålla sin makt för evigt. De moderna revisionsterm., och tillsammans med dem bourgeoisin, attackerar oupphörligt Komintern och sprider den felaktiga uppfattningen att den hade blivit ett förtäckt vapen för Sovjetunionen och Stalin. Komintern var under sin period en oundgänglig organisation, vilken gav viktiga bidrag till att stärka revolutionen och till socialismens seger. Det var en stor tillgång för världsproletariatet att Sovjetunionen under Lenins och Stalins tid var ett kraftfullt stöd för den proletära kampen över hela världen.

Det finns människor som aldrig försummar att dra upp Kominterns påstådda misstag. Att misstag kan ha begåtts kan inte uteslutas, men misstag som innebar brott mot de grundläggande principerna gjordes inte. Det måste tvärtom göras fullständigt klart att de misstag som kan ha inträffat, medvetet begicks av avvikande element vilka hade lyckats med att infiltrera den kommunistiska världsrörelsen, eller att vissa av dem begicks av oerfarna revolutionärer. Ofullständig eller ibland fullständigt felaktig information sändes sålunda ibland till Komintern, och som ett resultat av att det var felinformerat tog Komintern ofrivilligt ibland felaktiga beslut. De svåra omständigheter, med borgerligt fascistisk diktatur, under vilka kommunist- och arbetarpartierna var tvungna att arbeta får emellertid inte heller glömmas bort. De som nu kritiserar Komintern inser inte att kommunist- och arbetarpartierna under denna tid var tvungna att söka och skapa allianser med progressiva element och grupper vilka ibland förändrade sina ståndpunkter. Därför var de direktiv vilka Komintern gav värdefull vägledning till handling vid den tidpunkt de gavs, medan de senare när nya förhållanden inträtt hade förlorat sitt värde.

Det är inte vår avsikt att här analysera Kominterns verksamhet eller att resa frågan om att bilda ett sådant internationellt organ på nytt. För närvarande är det inte nödvändigt och skulle inte medföra de fördelar man skulle kunna vänta sig för den revolutionära kamp som de marxist-leninistiska partierna driver över hela världen. Vårt partis uppfattning är att vi marxist-leninister riktigt måste värdera den stora roll som Komintern spelade under Lenins och Stalins tid och att det är arbetarpartiernas plikt att stärka och härda det nära samarbetet mellan våra partier. I detta samarbete är naturligtvis ingen underordnad den andre. Ingen kan naturligtvis heller ge någon annan order. Som internationalistiska kommunister behöver vi utbyta våra erfarenheter, och var och en måste i sitt land, på grundval av de villkor som råder där, agera på marxist-leninistisk grundval. Det är väsentligt att detta görs, eftersom bourgeoisin naturligtvis fortsätter sitt inbördes samarbete. Ett samarbete som sker på många sätt och många vägar, ibland hålls till och med ”internationella” möten. Deras syfte står klara för oss. Först och främst strävar de efter att bevara sin utsugarstats makt för att även i fortsättningen kunna skada folket, och med hjälp av de otaliga intriger de kokar ihop bekämpa proletariatet. De vill förhindra att proletariatet organiserar sig och härdar sig med hjälp av den marxist-leninistiska läran och genom revolutionen upprättar socialismen och kommunismen.

Vi menar att samarbete på ett riktigt revolutionärt sätt mellan våra marxist-leninistiska partier måste ha många sidor. Utbyte av erfarenheter kan ske på bilateral och multilateral bas. En situation kan också växa fram så att vi når den punkt när ett stort möte med representanter för alla de marxist-leninistiska kommunist- och arbetarpartierna kan föras i hamn. Vi reste denna fråga redan för länge sedan, vid den tidpunkt när vårt parti höll sin 5:e kongress. Vårt parti är fast beslutet att försvara och genomföra den stora principen om revolutionärt samarbete mellan de marxist-leninistiska partierna.

Vi albanska kommunister försäkras kamrater med samma ideal som vi och våra vapenbröder att vi kommer att fortsätta att kämpa för revolutionens och marxismen-leninismens seger, på samma sätt som vi gjort hittills. Den internationella arbetarklassen och de marxist-leninistiska partierna, alla de folk som kämpar mot supermakterna, mot bourgeoisin och reaktionen har hittills haft och kommer även i fortsättningen att ha, en lojal allierad i Albanska arbetets parti, i den albanska arbetarklassen och folket. Vi kommer alltid att ge dem ett pålitligt stöd och bistånd. Vi menar att detta är vår grundläggande internationalistiska plikt, vilken vi kommer att genomföra beslutsamt och ihärdigt.

Kamrater delegater!

Som avslutning på denna rapport till centralkommittén uttrycka sitt fullständiga förtroende och sin övertygelse att kommunisterna, arbetarklassen och hela vårt arbetande folk, med förnyad revolutionär kraft kommer att gripa sig an arbetet att omsätta alla de stora uppgifter som 7:e kongressen lagt fast i praktiken.

Kamrater, vi kommer att arbeta outtröttligt, med mångdubblad energi, för att smida och stärka den marxist-leninistiska enigheten inom vårt partis led och folkets stålhårda enighet runt partiet ytterligare. Låt oss arbeta för att höja partiets ledande roll till en ny nivå och göra den ännu effektivare på alla områden, inom hela landets liv.

Låt oss arbeta outtröttligt för att ännu bättre genomföra partiets riktiga marxist-leninistiska linje, vilken är vårt socialistiska fosterlands och vårt heroiska folks garanti, både nu och för framtiden. Låt oss tillägna oss och beslutsamt genomföra partiets lära, och beslutsamt föra det socialistiska uppbygget i Albanien framåt.

Vi måste mobilisera oss själva fullständigt och med stor entusiasm arbeta för att uppfylla och överuppfylla den nya femårsplanen. Vi måste bemästra den marxist-leninistiska vetenskapen, vi måste skaffa oss så stora kunskaper som möjligt och utbilda oss till kunniga arbetare och ihärdiga kämpar för att ytterligare utveckla och stärka vårt socialistiska fosterland. Vi måste alla, hela folket med kommunisterna i spetsen, bemästra den militära konsten, vara vaksamma och beredda att göra till och med de yttersta uppoffringar för att försvara vårt fosterland från varje fara, även på de allra svåraste frontavsnitten.

Kamrater, med partiet i ledningen och med marxismen-leninismens fana högt går vi framåt mot nya segrar, för vårt fosterlands lycka och rikedom, för försvaret av den rena marxismen-leninismen, för revolutionens försvar och seger. Länge leve vårt hjältemodiga och ihärdiga folk!

Länge leve det ärorika Albanska arbetets parti, vårt folks trogna, kloka och pålitliga anförare!
Leve marxismen-leninismen!

Noter

- 1 K. Marx och F. Engels, *Collected Works in three volumes*, vol I, sid 282, Progress publishers, Moskva 1973.
2. V.I. Lenin, "Arbetarnas stat och partiveckan", *Valda verk*, band II, del 2, sid 279. Utgiven av Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1956.
3. J.V. Stalin, *Till leninismens frågor*, sid 195-196, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1951.
4. V.I. Lenin, "Vad bör göras?", *Valda verk*, band I, del 1, sid 191-192, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1956.
5. V.I. Lenin, "Om parollen Europas förenta stater", *Valda verk*, band I, del 2, sid 428 och 430, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1956.
6. J.V. Stalin, *Socialismens ekonomiska problem i SSRU*, sid 33, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1952.
7. V.I. Lenin, "Proletariatets uppgifter i vår revolution", *Valda verk*, band II, del 1, sid 39-40, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1956.